

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 1

มกราคม – กุมภาพันธ์ – มีนาคม 2022

พิมพ์จำนวน 1,170 เล่ม

วาระสุดท้าย:
ข่าวสารในพระธรรมฮีบรู

In These Last Days: The Message of Hebrews

เขียนโดย

ฟิลิกซ์ คอร์ทเทกส์

แปลโดย

เปี่ยมพร หยางกุลวัฒน์

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928

website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

วาระสุดท้าย: ข่าวสารจากพระธรรมฮีบรู

เป็นครั้งแรกที่เขาพบกับเธอที่โบสถ์ เขากำลังทำธุระและหมกมุ่นอยู่กับความคิดส่วนตัว แต่ทันใดนั้นสายตาก็กระทบเข้ากับบางสิ่ง ภาพวาดนั้นสูงน้อยกว่าสองเมตรและกว้างสามเมตร แต่ภาพวาดหญิงสาวนั้นมีพลังดึงดูดชายหนุ่มผู้นี้อย่างน่าประหลาด ทำไมเขาถึงละสายตาคงจากเธอไม่ได้ เพราะอะไร หลังจากที่คุณคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ตระหนักได้ว่าเป็นเพราะดวงตาของเธอ ภาพวาดนั้นเป็นภาพวาดเฉพาะใบหน้า แต่เพราะอะไร ทำไมเธอจึงดึงดูดเช่นนั้น หลังจากนั้นเป็นเวลานานกว่าเขาจะลบภาพของเธอออกจากหัวได้

หลายปีต่อมา จิตรกรชื่ออาร์โนลด์ จิเมเนซ ได้เปิดเผยความลับบางอย่างแก่เขา ภาพวาดนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อดึงดูดผู้คนด้วยสายตาของเธอ แต่ความลับที่แท้จริงอยู่ที่รูปร่างหน้าตา หากคุณสังเกตเห็น คุณจะพบว่ารูปร่างหน้านั้นสะท้อนสิ่งที่เธอกำลังมองดูอยู่ ดวงตาของเธอจับจ้องไปที่พระเยซูบนไม้กางเขน

จดหมายในพระธรรมฮีบรูแสดงภาพของพระเยซูให้มีอำนาจในการดึงดูดใจคล้ายกับภาพวาดนี้ ประการแรก พระเยซูได้รับการบรรยายว่าเป็นผู้ปกครองของจักรวาล ประทับเบื้องขวาของพระเจ้า มีทูตสวรรค์นับไม่ถ้วนเฉลิมฉลองนมัสการ และปรนนิบัติพระองค์ (*ฮีบรู 1:5-14, ฮีบรู 12:22-24*) พระองค์ทรงได้รับสิทธิในการปกครองเพราะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ทำให้พระองค์สามารถยืนยันความพินาศของมารได้ (*ฮีบรู 2:14-16*) พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้สูงส่ง พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิอย่างสมบูรณ์และปราศจากบาปทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อปฏิบัติกิจในนามของเราในสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ (*ฮีบรู 7:26-8:5*) พระองค์ทรงได้รับสิทธิในการทำเช่นนั้นเพราะพระองค์สละพระชนม์เป็นเครื่องถวายบูชาที่สมบูรณ์แบบเพียงครั้งเดียวและมีผลตลอดไปสำหรับทุกคน (*ฮีบรู 10:1-14*) พระเยซูยังเป็นคนกลางในพันธสัญญาใหม่ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์อีกด้วยและจะคงอยู่ตลอดไป (*ฮีบรู 8:6-13*)

อย่างไรก็ตามสิ่งที่ภาพของพระเยซูดึงดูดผู้อ่านไม่ใช่เพียงแค่สิ่งที่พระเยซูทรงทำแต่รวมถึงพระองค์คือใคร พระองค์ทรงประสูติจากหญิงผู้หนึ่งดังเช่นเราทุกคน และพระองค์ทรงถูกทดลองและเย้ยหยันเหมือนอย่างเรา แต่กระนั้นพระองค์ประทับอยู่บนศูนย์กลางอำนาจของจักรวาล เมื่อเราเพ่งมองดูฉากของสวรรค์ สายตาของเราจะถูกดึงดูดไปยังพระผู้หนึ่งท่ามกลางสิ่งมีชีวิตแห่งสวรรค์ที่หลายหลายและน่าอัศจรรย์ใจ น่าประหลาดใจที่พระผู้หนึ่งดูเหมือนเราเพราะพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับเรา พระเยซูพระผู้เป็นพี่ชายของเราอยู่ที่นั่นในสวรรค์เป็นตัวแทนของเรา ทั้ง ๆ ที่ต้องอับอายต่อบาปและการล้มลงในบาปของเรา

เรื่องราวแห่งการไถ่บาปมาบรรจบกันในตัวตนของพระเยซูสามมิติด้วยกัน มิติแรกคือ มิติแห่งท้องถิ่นเป็นมิติส่วนบุคคล ซึ่งเป็นมิติสำหรับผู้อ่านที่หนี้อยู่กับการถูกเหยียดหยามและมีความยากลำบากในชีวิตคริสเตียน (*ฮีบรู 10:32-34*) พระเยซูเป็นผู้บุกเบิกและทรงทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์ พวกเขาต้องมองไปยังพระองค์ผู้ทรงทนทุกข์จากคนบาปด้วยเช่นกัน (*ฮีบรู 12:1-4*) มิติที่สองคือ มิติแห่งชาติเป็นมิติในการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นมิติสำหรับประชากรของพระเจ้าที่กำลังเดินทางไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญา พระเยซูทรงเป็นโยชูวาใหม่ พวกเขาต้องปฏิบัติตามการทรงนำของพระองค์ (*ฮีบรู 3, 4, 11, 12*) มิติที่สามคือ มิติแห่งจักรวาล พระเยซูทรงเป็นอาดัมคนใหม่ ทรงเป็นบุตรมนุษย์ พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาตินั้นสำเร็จในพระองค์ (*ฮีบรู 2:5-10, ฮีบรู 12:22-28*)

ภาพของพระเยซูที่บันทึกความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึกของความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา เป็นหัวข้อที่เราจะศึกษาในไตรมาสนี้ เช่นเดียวกับที่ภาพของพระเยซูในดวงตาของภาพวาดดึงดูดสายตาของชายหนุ่มคนนั้น ก็ขอให้ภาพของพระเยซูตามที่บรรยายในพระธรรมฮีบรูดึงดูดความสนใจของเรา แต่ไม่เพียงแค่ดึงดูดสายตาเราเท่านั้น แต่ดึงดูดความรักและความชื่นชมที่เรามีต่อพระเยซูพระผู้เป็นพี่ชายของเราในสวรรค์ด้วย

ฟิลิกซ์ เอช. คอร์ทเทกส์-เวลส์ รองศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์พันธ-
สัญญาใหม่ในแผนกศาสนศาสตร์ของเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ณ มหาวิทยาลัย
แอนดรูส์ ท่านแต่งงานกับ แอลมา กลอเรีย แองวาเรซ และมีบุตรธิดาสองคน
คือ ฮาดิด ผู้เป็นศาสนจารย์ในนิวเจอร์ซีย์ และแอลมา ที่ยังศึกษาวิชาโบราณคดี
ที่มหาวิทยาลัยแอนดรูส์

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	จดหมายถึงชาวฮีบรูและเรา วันที่ 25 – 31 ธันวาคม 2564	6
2	ข่าวสารในพระธรรมฮีบรู วันที่ 1 – 7 มกราคม 2022	15
3	พระบุตรแห่งพันธสัญญา วันที่ 8 – 14 มกราคม 2022	25
4	พระเยซูพี่ชายที่สัตย์ซื่อของเรา วันที่ 15 – 21 มกราคม 2022	35
5	พระเยซูผู้ให้การหยุดพัก วันที่ 22 – 28 มกราคม 2022	45
6	พระเยซูมหาบุรุษที่สัตย์ซื่อ วันที่ 29 มกราคม – 4 กุมภาพันธ์ 2022	55
7	พระเยซูผู้เป็นสมอที่มั่นคงของจิตใจ วันที่ 7 กุมภาพันธ์ – 11 กุมภาพันธ์ 2022	64
8	พระเยซูผู้เป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ วันที่ 12 – 18 กุมภาพันธ์ 2022	73
9	พระเยซูเครื่องถวายบูชาที่สมบูรณ์ วันที่ 19 – 25 กุมภาพันธ์ 2022	83
10	พระเยซูทรงเปิดทางใหม่ผ่านมานั้น วันที่ 26 กุมภาพันธ์ – 4 มีนาคม 2022	93
11	พระเยซูผู้เบิกทางและทำให้ความเชื่อสมบูรณ์ วันที่ 5 – 11 มีนาคม 2022	102
12	ได้รับอาณาจักรที่ไม่สิ้นเสียดิน วันที่ 12 – 18 มีนาคม 2022	112
13	ให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่เสมอไป วันที่ 19 – 25 มีนาคม 2022	122

บทที่ 1

จดหมายถึงชาวฮีบรูและเรา

The Letter to the Hebrews and to Us

วันที่ 25 - 31 ธันวาคม 2564

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 2:3, 4; 1 เปโตร 4:14, 16; ฮีบรู 13:1-9, 13; 1 พงศกษัตริย์ 19:1-18;

ฮีบรู 3:12-14; กัณดารวิถี บทที่ 13

ข้อควรจำ

“ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีความอดทน เพื่อที่ท่านจะได้สามารถกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ แล้วท่านจะได้รับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว” (ฮีบรู 10:36)

คุณเคยจินตนาการเช่นนี้ไหม หากคุณสามารถย้อนกลับไปฟังพระเยซูหรืออัครสาวกคนหนึ่งเทศนาได้ คุณจะรู้สึกอย่างไร เราได้รับข้อความที่ตัดตอนมาและบทสรุปของคำเทศนาจากพระเยซูและเหล่าสาวก ซึ่งก็เป็นได้เพียงแนวคิดที่จำกัดจากคำเทศนาโดยตรง อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงเก็บรักษาพระธรรมเหล่านี้ไว้ในพระคัมภีร์ อย่างน้อยก็มีคำเทศนาหนึ่งบทที่สมบูรณ์แบบเพื่อเรา นั่นคือ จดหมายของเปาโลถึงชาวฮีบรู

เปาโล ผู้เขียนพระธรรมฮีบรู กล่าวถึงงานเขียนของเขว่าเป็น “คำเตือนสติ” (ฮีบรู 13:22) ส่วนหนึ่งไปถึงคำเทศนาทั้งในธรรมศาลา (กิจการ 13:15) และในที่ประชุมของคริสเตียน (1 ทิโมธี 4:13) จึงมีการกล่าวขานกันว่า พระธรรมฮีบรูเป็น “คำเทศนาสำหรับคริสเตียนที่สมบูรณ์แบบ” ที่เก่าแก่ที่สุดที่เรามีพระธรรมฮีบรูเขียนขึ้นสำหรับผู้เชื่อที่ยอมรับพระเยซูแต่ประสบปัญหาต่างๆ บางคนถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหงในที่สาธารณะ (ฮีบรู 10:32-34) บางคนเผชิญปัญหาทางการเงิน (ฮีบรู 13:5, 6) อีกหลายคนเหนื่อย

และเริ่มสงสัยในความเชื่อ (ฮีบรู 3:12, 13) เราเชื่อมโยงกับปัญหาเหล่านี้ในทุกวันนี้หรือไม่

อย่างไรก็ตาม คำเทศนาที่เร้าใจของอัครสาวกทำทนายพวกเขา (และขยายมาถึงเรา) ให้พากเพียรในความเชื่อในพระเยซูและจ้องมองไปยังพระองค์ ซึ่ง ณ เวลานั้นอยู่ในสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์

วันอาทิตย์

การเริ่มต้นด้วยสง่าราศี

A Glorious Beginning

เพื่อที่จะเข้าใจคำเทศนาและประยุกต์ใช้ข่าวสารกับตัวเรา เราต้องเข้าใจถึงประวัติศาสตร์ของสมาชิกคริสตจักรและสถานการณ์ของพวกเขาในขณะที่พวกเขาได้รับจดหมายจากอัครสาวก

อ่าน ฮีบรู 2:3, 4 คริสเตียนชาวฮีบรูต้องเผชิญกับอะไรเมื่อกลับใจใหม่

ข้อความนี้บอกเป็นนัยว่า คริสเตียนชาวฮีบรูยังไม่เคยได้ฟังคำเทศนาจากพระเยซูโดยตรง แต่พวกเขาได้รับพระกิตติคุณจากผู้ประกาศข่าวประเสริฐท่านอื่นๆ ที่ประกาศข่าวเรื่อง “ความรอด”

เปาโลยังคงกล่าวด้วยว่า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐได้ “รับรอง” ข่าวสารนั้น และพระเจ้าเองทรง “เป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์” หมายความว่า พระเจ้าทรงรับรองข่าวประเสริฐด้วยการให้หมายสำคัญและกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ ท่ามกลางพวกเขาโดยการประทาน “ของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่เขียนถึงหมายสำคัญเหล่านั้น เช่น การรักษาให้หายอย่างอัศจรรย์ การไล่ผี และการหลั่งลงมาของของประทานฝ่ายพระวิญญาณมักเกิดขึ้นพร้อมกับการประกาศพระกิตติคุณในสถานที่ใหม่ๆ

ในช่วงเริ่มต้นของคริสตจักร พระเจ้าทรงเทพพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเหนืออัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพวกเขาจะประกาศพระกิตติคุณในภาษาที่พวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน และทำการอัศจรรย์ได้ (กิจการ บทที่ 2, 3) ฟีลิปทำการอัศจรรย์ที่คล้ายกันในสะมาเรีย (กิจการ บทที่ 8) เปโตรในเมืองยัฟฟา

และซีซารียา (กิจการ บทที่ 9, 10) และเปาโลทำพันธกิจในเอเชียไมเนอร์และยุโรป (กิจการ บทที่ 13-28) การกระทำอันเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจเหล่านี้เป็นหลักฐานยืนยันถึงข่าวสารแห่ง “ความรอด” เป็นการสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าและความรอดจากการได้รับโทษและอิสรภาพจากอำนาจชั่วร้าย (ฮีบรู 12:25-29)

พระวิญญาณประทານความเชื่อมั่นแก่ผู้เชื่อคริสเตียนยุคแรกว่า บาปของพวกเขาได้รับการอภัยแล้ว พวกเขาจึงไม่กลัวการพิพากษา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงอธิษฐานด้วยความกล้าหาญและมั่นใจ และประสบการณ์ทางศาสนาจึงเป็นเรื่องน่าชื่นชมยินดี (กิจการ 2:37-47) พระวิญญาณยังทรงปลดปล่อยผู้ที่ตกเป็นทาสของอำนาจชั่วร้ายอีกด้วย ซึ่งเป็นหลักฐานให้เห็นว่าอำนาจของพระเจ้าเหนือกว่าพลังแห่งความชั่วร้าย และเผยให้เห็นว่าอาณาจักรของพระเจ้าได้รับการสถาปนาในชีวิตของพวกเขา

เรื่องราวการกลับใจใหม่ของคุณเป็นอย่างไร อะไรยืนยันถึงความเชื่อของคุณและการเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้า เหตุใดการจดจำสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในชีวิตของคุณเป็นครั้งแรกเพื่อนำคุณมาหาพระองค์จึงเป็นสิ่งสำคัญ

วันจันทร์

ความยากลำบาก

The Struggle

เมื่อผู้เชื่อแสดงความเชื่อในพระคริสต์และเข้าร่วมกับคริสตจักร พวกเขาแตกต่างจากคนอื่น ๆ ในสังคม น่าเสียดายที่สิ่งนี้กลายเป็นสาเหตุของความขัดแย้ง เพราะผู้คนในชุมชนรู้สึกถูกประณามโดยวิถีชีวิตอันบริสุทธิ์ของพวกเขา

อ่าน ฮีบรู 10:32-34 และ ฮีบรู 13:3 คริสเตียนชาวฮีบรูต้องเผชิญกับอะไรบ้าง เมื่อพวกเขากลับใจใหม่

เป็นไปได้มากที่คริสเตียนฮีบรูต้องทนทุกข์ทั้งทางวาจาและทางร่างกายด้วยน้ำมือของกลุ่มคนฝ่ายตรงข้ามที่พยายามยุยง (เช่น กิจการ 16:19-22; กิจการ 17:1-9) พวกเขาถูกจองจำ และอาจถูกเขียนตีด้วย เพราะเจ้าหน้าที่มี

อำนาจสั่งให้ลงโทษและกักขังได้ ซึ่งการพิจารณาของศาลมักไม่ยุติธรรมและไม่สนใจหลักฐานที่รวบรวมไว้ (เช่น กิจการ 16:22, 23)

อ่าน ฮีบรู 11:24-16 และ 1 เปโตร 4:14, 16 ประสบการณ์ของ โมเสสและคริสตชนใน 1 เปโตร ช่วยให้เราเข้าใจถึงสาเหตุที่คริสเตียน จึงถูกข่มเหง อย่างไร

การ “ถูกด่าว่า เพราะพระนามของพระคริสต์” หมายความว่าเราเป็นส่วนหนึ่งกับพระคริสต์ และทนต่อความอับอายและการข่มเหงจากสังคม การที่สังคมเป็นปฏิปักษ์กับคริสเตียนในที่สาธารณะเป็นเพราะความมั่งมั่งทางศาสนาที่โดดเด่นของพวกเขา ผู้คนอาจขุ่นเคืองใจเพราะไม่เข้าใจการปฏิบัติทางศาสนาของคริสเตียน หรือรู้สึกผิดหรืออับอายเพราะวิถีชีวิตและศีลธรรมของคริสเตียน เมื่อถึงกลางศตวรรษที่ 1 ทาลิตัสถือว่าคริสเตียนมีความผิดในเรื่องสร้าง “ความเกลียดชังต่อมนุษยชาติ” (Alfred J. Church and William J. Brodribb, trans., *The Complete Works of Tacitus*, (New York: The Modern Library, 1942) Annals 15.44.1) ไม่ว่าเหตุที่แท้จริงของคำกล่าวหาเหล่านั้นจะเป็นอย่างไร แต่ที่แน่นอนคือ คำกล่าวหาเหล่านั้นเป็นเท็จ คริสเตียนยุคแรกมากมาย เช่น กลุ่มคนที่เปาโลเขียนจดหมายถึง ต้องทนทุกข์เพราะความเชื่อของพวกเขา

การทนทุกข์เพื่อพระคริสต์หมายความว่าอย่างไร เพราะคนอื่นที่ไม่เป็นคริสเตียนก็ต้องทนทุกข์ด้วย และเราต้องทนทุกข์มากแค่ไหนจึงจะเรียกได้ว่าเป็นการทนทุกข์เพื่อพระคริสต์

วันอังคาร

ความเจ็บป่วย

Malaise

คริสเตียนชาวฮีบรูประสบความสำเร็จในการรักษาความเชื่อและอุทิศตนต่อพระคริสต์ แม้จะถูกปฏิเสธและกดขี่ข่มเหงก็ตาม อย่างไรก็ตาม ความขัดแย้งส่งผลกระทบต่อในระยะยาว พวกเขาได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลังและได้รับชัยชนะ แต่ก็เหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน

อ่าน ฮีบรู 2:18; ฮีบรู 3:12, 13; ฮีบรู 4:15; ฮีบรู 10:25; ฮีบรู 12:3, 12, 13 และ ฮีบรู 13:1-9, 13 ผู้เชื่อเหล่านี้ต้องเผชิญกับความท้าทายอะไรบ้าง

พระธรรมฮีบรูบอกเราว่า คริสเตียนยังคงประสบกับความยากลำบากต่อไป การโจมตีด้วยคำพูดและอื่นๆ ยังคงดำเนินต่อไป (ฮีบรู 13:13) ผู้เชื่อบางคนยังคงถูกจำจองอยู่ (ฮีบรู 13:3) ซึ่งทำให้คริสจักรเหนื่อยอ่อนทั้งทางด้านการเงินและจิตใจ พวกเขาต่างเหนื่อยล้า (ฮีบรู 12:12, 13) และ “ท้อถอย” อย่างง่ายดาย (ฮีบรู 12:3)

หลังจากความตื่นเต้นแห่งชัยชนะผ่านไป เป็นเรื่องปกติที่กลุ่มบุคคลและชุมชนจะผ่อนคลายมาตรการป้องกันตนเองด้านจิตใจและด้านอื่นๆ และจะเสี่ยงต่อการถูกโจมตีสวนกลับของศัตรูได้ง่าย เป็นการยากที่บุคคลนั้นหรือชุมชนนั้นจะรวบรวมกำลังขึ้นมาเป็นครั้งที่สองที่จะเผชิญกับภัยคุกคามนั้นได้อีก

อ่าน 1 พงศกษัตริย์ 19:1-4 เกิดอะไรขึ้นกับเอลียาห์

“แต่ปฏิภิกิริยาเช่นนี้ที่มักเกิดขึ้นหลังจากความเชื่ออันสูงส่งและความสำเร็จอันน่าทึ่งได้กัดกร่อนเอลียาห์ เขากลัวว่าการปฏิรูปที่เริ่มขึ้นที่ภูเขาคารเมลอาจไม่ยั่งยืน ทำให้เขากังวลเป็นอย่างมาก เขาได้รับการยกย่องจนถึงจุดสูงสุด แต่ตอนนี้เขากลับตกอยู่ในเหวลึก เมื่อครั้งที่อยู่ภายใต้ฤทธิ์อำนาจของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เขายืนหยัดต่อการทดลองความเชื่ออันหนักหน่วงที่สุดได้ แต่ในช่วงเวลาแห่งความท้อแท้ นี้ คำขู่ของเยเซเบลดังก้องอยู่ในหู และดูเหมือนว่าซาตานกำลังมีชัยจากแผนการของหญิงชั่วคนนี้ เขาสูญเสียการยึดมั่นในพระเจ้า เขาเคยถูกยกขึ้นสูงกว่าที่จะเปรียบได้ แต่ขณะนี้เอลียาห์ล้มพระเจ้าวิ่งหนีไปเรื่อยๆ จนพบว่าตัวเองอยู่ในที่ร้างเปล่าเพียงลำพัง” (เอลเลน จี. ไวท์, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ, หน้า 161, 162)

ลองนึกถึงช่วงเวลาที่คุณล้มเหลวในชีวิตคริสเตียนและพยายามทำความเข้าใจกับสถานการณ์หรือปัจจัยที่นำไปสู่ความล้มเหลวนี้ คุณจะทำอะไรที่แตกต่างจากการกระทำเช่นนี้ได้บ้าง

อัครสาวกให้คำแนะนำแก่คริสเตียนในการจัดการปัญหาอย่างไร เราได้ผลประโยชน์อะไรจากการเรียนรู้พระธรรมฮีบรู พระเจ้าทรงช่วยเอลียาห์ให้หายจากการท้อแท้ใจอย่างไร

อ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ 19:5-18 พระเจ้าทรงทำอะไรเพื่อฟื้นฟูความเชื่อของเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์

สิ่งที่พระเจ้าปฏิบัติต่อเอลียาห์หลังจากภูเขาคารเมลเป็นเรื่องราวที่น่าประทับใจ เพราะแสดงให้เห็นถึงการเอาใจใส่และพระปัญญาของพระเจ้าในการปฏิบัติต่อผู้ที่อยู่ภายใต้ความวิตกกังวลและผู้ตื่นรนเพื่อฟื้นฟูความเชื่อ พระเจ้าทรงกระทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อเอลียาห์ ประการแรก พระองค์ทรงดูแลความต้องการทางร่างกาย พระองค์ประทานอาหารและให้เขาพักผ่อน หลังจากนั้นในถ้ำพระองค์ทรงดำนิเขาด้วยความเมตตา กล่าวว่า “เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่” และช่วยให้เขาเข้าใจลึกซึ้งขึ้นถึงการทำงานและการบรรลुकุศลประสงค์ของพระองค์ พระเจ้ามิได้สถิตในลมนั้น หรือในแผ่นดินไหว หรือในไฟนั้น แต่สถิตในเสียงเบาๆ จากนั้นพระเจ้าทรงมอบหมายงานแก่เอลียาห์และให้ความมั่นใจแก่เขา

อ่าน ฮีบรู 2:1; 3:12-14; 5:11-6:3; 10:19-25 เปาโลแนะนำให้เชื่อทำอะไร

เราพบคำแนะนำหลายประการที่อัครสาวกมอบให้กับผู้อ่านตลอดพระธรรมฮีบรู เพื่อช่วยให้พวกเขาถูกละทิ้งและกลับมาเชื่ออีกครั้ง สิ่งที่ผู้เขียนเน้นประการหนึ่งคือ การดูแลความจำเป็นทางด้านร่างกายของเพื่อนผู้ร่วมความเชื่อ เขาแนะนำว่า ควรเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเยี่ยมเยียนผู้ถูกจองจำดูแลความต้องการของพวกเขา อัครสาวกกำชับผู้อ่านให้มีน้ำใจ โดยระลึกว่าพระเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งพวกเขา (ฮีบรู 13:1-6) เปาโลยังตำหนิและให้กำลังใจพวกเขาอีกด้วย และเตือนพวกเขาไม่ให้ “ห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น”

ทีละเล็กทีละน้อย (ฮีบรู 2:1) และไม่ให้มี “ใจชั่วและไม่เชื่อ” (ฮีบรู 3:12) และ
หนุนน้ำใจให้พวกเขาเติบโตและเข้าใจถึงความเชื่อ (ฮีบรู 5:11-6:3) เขายังกล่าว
ถึงความสำคัญของการเข้าร่วมประชุมในคริสตจักรอย่างสม่ำเสมอ (ฮีบรู 10:25)
โดยสรุป เปาโลแนะนำให้พวกเขาเข้าหากัน ให้กำลังใจกันและกัน และก่อให้เกิด
เกิดความรักและการทำดี นอกจากนั้นเขายังได้กล่าวถึงพระเยซูผู้ปฏิบัติกิจใน
สถานศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์ในนามของพวกเขา (ฮีบรู 8:1, 2; 12:1-4)

วันหยุดศักดิ์สิทธิ์

วาระสุดท้าย

These Last Days

อ่าน ฮีบรู 1:2; 9:26-28; 10:25, 36-38; 12:25-28 เปาโลกล่าว
ถึงประเด็นอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเวลา

อัครสาวกได้เน้นย้ำองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้คำตัก
เตือนของเขาอยู่ในภาวะเร่งด่วน ก็คือ ผู้อ่านพระธรรมฮีบรูอยู่ใน “วาระสุดท้าย”
(ฮีบรู 1:2) และพระสัญญากำลังจะสำเร็จแล้ว (ฮีบรู 10:36-38) เป็นที่น่าสนใจ
ตามที่เราเห็นในเนื้อหาแล้วว่า เปาโลเปรียบเทียบผู้อ่านกับผู้คนที่อยู่ในยุค
ของถิ่นทุรกันดาร ที่ยืนอยู่ตรงชายแดนของแผ่นดินคานาอัน พร้อมทั้งจะเข้าสู่
ดินแดนแห่งพันธสัญญา เปาโลได้เตือนพวกเขาว่า “อีกไม่นาน พระองค์ผู้จะ
เสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า” (ฮีบรู 10:37) และให้กำลังใจว่า “แต่
ท่านทั้งหลายไม่ใช่คนที่เสื่อมถอย และถึงซึ่งความพินาศ แต่เป็นคนที่เชื่อมั่น
จึงทำให้ชีวิตปลอดภัย” (ฮีบรู 10:39) คำแนะนำสุดท้ายเตือนผู้อ่านและรวม
ถึงเรา เกี่ยวกับอันตรายที่ประชากรของพระเจ้าเคยประสบมาในอดีตก่อนที่
พระสัญญาของพระเจ้าจะสำเร็จ

พระธรรมกันดารวิถีกล่าวถึงสิ่งนี้ บันทึกในพระคัมภีร์กล่าวถึงช่วง
เวลาก่อนที่ชนชาติอิสราเอลจะเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญาว่า ชนชาติอิสราเอล
ได้พ่ายแพ้ต่อเหตุการณ์ครั้งสำคัญถึงสองครั้งด้วยกัน ครั้งแรกบันทึกไว้ใน
กันดารวิถี บทที่ 13 และ 14 บอกเราเกี่ยวกับการที่ผู้นำหลายคนกระจายความ
สงสัยให้กับประชากรไปทั่วและเป็นเหตุให้ความเชื่อของชนชาติอิสราเอลต้อง
ล้มเหลว ผลก็คือ ประชากรตัดสินใจแต่งตั้งผู้นำคนใหม่และจะกลับไปอียิปต์
ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่พวกเขากำลังจะเข้าสู่คานาอัน

ครั้งที่สอง ชนชาติอิสราเอลเข้าพิ้วพันกับราคะตัณหาและนมัสการพระเทียมเท็จแห่งพระบาอัลเปโออร์ (กัณฑ์ดารวิถึ 24, 25) เมื่อบาลาอัมไม่สามารถนำคำแช่งสาปมาสู่อิสราเอลได้ ชาตาดนจึงใช้การล่อลวงทางเพศเพื่อชักนำให้อิสราเอลนมัสการพระเทียมเท็จและทำบาป และนำความไม่พอใจของพระเจ้ามาสู่พวกเขา

อัครสาวกเตือนผู้อ่านพระธรรมฮีบรูให้ระวังอันตรายสองประการ ประการแรก กำชับให้ยึดมั่นในการสภารภาพ ความเชื่อและมองไปที่พระเยซู (ฮีบรู 4:14; 10:23; 12:1-4) ประการที่สอง กำชับให้ปกป้องตนเองจากการผิดศีลธรรมและความโลภ (ฮีบรู 13:4-6) สุดท้ายคือ เตือนให้พิจารณาและเชื่อฟังผู้นำของพวกเขา (ฮีบรู 13:7, 17)

ตามความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพของความตาย ในทันทีที่เราหลับตาลงจากการตาย สิ่งถัดไปที่เรารู้คือ การเสด็จมาครั้งที่สอง เหตุใดเราจึงกล่าวได้ว่า เราทุกคนมีชีวิตอยู่จนถึง “วาระสุดท้าย”

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เดวิด เอ. เดซิลวา อธิบายอย่างชัดเจนว่าเหตุใดคริสเตียนยุคแรกจึงถูกกดขี่ข่มเหง “คริสเตียนรับเอาวิถีชีวิตที่...ถือว่าต่อต้านสังคมและแม้แต่โค่นล้มประเทศ การจงรักภักดีต่อพระต่างๆ แสดงออกโดยการเข้าร่วมพิธีกรรมต่างๆ อย่างเคร่งครัด และการกระทำเช่นนั้นก็มองว่าเป็นสัญลักษณ์ของความจงรักภักดีต่อหน่วยงานรัฐ ผู้มีอำนาจ เพื่อนฝูง และครอบครัว การบูชาเทพเจ้าเป็นสัญลักษณ์ของการอุทิศตนเพื่อสารสัมพันธ์ทำให้สังคมมั่งคั่งและเจริญรุ่งเรือง การละเว้นการปฏิบัติที่มีมานาน คริสเตียน (เช่นเดียวกับชาวยิว) ถูกมองว่าเป็นผู้ต้องสงสัยที่อาจละเมิดกฎหมายและมีส่วนในการโค่นล้มอาณาจักร” (*Perseverance in Gratitude* (Grand Rapids, MI: Eerdmans Publishing Company, 2000), หน้า 12)

“มีวิธีรักษาอย่างแน่นอนสำหรับผู้ท้อแท้ คือ ความเชื่อ การอธิษฐาน การกระทำ ความเชื่อและการทำกิจกรรมจะเสริมความมั่นใจและความพึงพอใจมากขึ้นในแต่ละวัน คุณถูกล่อลวงให้รู้สึกวิตกกังวลหรือสิ้นหวังอย่างที่สุด

หรือไม่ ในวันอันมีดมนที่สุด เมื่อทุกสิ่งปรากฏเหมือนนากลัวที่สุด จงอย่ากลัว จงมีความเชื่อในพระเจ้า พระองค์ทรงทราบความต้องการของคุณ พระองค์มีพลังอำนาจทั้งหมด ความรักและความเมตตาอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์ไม่เคยหมดไป จงอย่ากลัวว่าพระองค์จะล้มเหลวในการปฏิบัติตามพระสัญญาของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความจริงนิรันดร์ พระองค์จะไม่ทรงเปลี่ยนพันธสัญญาที่ทรงกระทำไว้กับผู้รักพระองค์ และพระองค์จะประทานแก่ผู้รับใช้สัตย์ซื่อของพระองค์ตามความต้องการอย่างเปี่ยมไปด้วยประสิทธิภาพ อัครสาวกเปาโลเป็นพยานไว้ว่า ‘แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า การที่มีคุณของเราก็พอแก่เจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น... เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการประทุษร้ายต่างๆ ในความยากลำบาก ในการถูกข่มเหง ในความอับจน เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น’ 2 โครินธ์ 12:9, 10” (เอลเลน จี. ไวท์, *Prophets and Kings*, หน้า 64, 165)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เป็นไปได้ไหมที่เราจะ “แตกต่าง” เนื่องจากการอุทิศตนในชีวิตคริสเตียน แต่ไม่ “แปลกแยก” และทำให้ผู้อื่นรู้สึกที่เราไม่ใส่ใจ หากเป็นไปได้ ต้องทำอย่างไร
2. คำว่า “ตักเตือน” ในพระคัมภีร์อาจหมายถึง การตำหนิ หรือการให้กำลังใจก็ได้ เราจะตำหนิผู้ที่ท้อใจอย่างเอาใจใส่ได้อย่างไร
3. สถานการณ์ในพระธรรมฮีบรูมีความเหมือนหรือแตกต่างกับคริสตจักรเลาดีเซียในพระธรรมวิวรณ์ 3:14-22 และประสบการณ์ของเราในทุกวันนี้

บทที่ 2

ข่าวสารในพระธรรมฮีบรู

The Message of Hebrews

วันที่ 1 - 7 มกราคม 2022

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 1:5-14; ลูกา 1:30-33; สดุดี 132:1-5; ฮีบรู 2:14-16;

ฮีบรู 5:1-4, 1 เปโตร 2:9; ฮีบรู 8:8-12

ข้อควรจำ

“สรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่เราพูดอยู่ที่นี่คือ เรามีมหา-
ปุโรหิตอย่างนี้ ผู้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าใน
สวรรค์” (ฮีบรู 8:1)

6 ออกสารข่าวยิวเขียนขึ้น 2-3 ทศวรรษหลังจากพระธรรมฮีบรู ราวๆ ปีที่ 100 มีคำอธิบายเขียนไว้ว่า “ข้าแต่พระเจ้า ทั้งหมดนี้ที่ข้าพระองค์ทูลต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า พระองค์ทรงสร้างโลกนี้เพื่อเรา...และบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้า ดูกิจ บรรดาประชาชาติเหล่านี้ซึ่งขึ้นชื่อว่าไม่มีค่าอะไรเลย ได้ครอบครองเหนือข้าพระองค์และกัดกินข้าพระองค์ เสีย แต่พวกข้าพระองค์เป็นประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกว่า เป็นบุตรหัวปีของพระองค์ เป็นบุตรคนเดียวที่รักและปรารถนาของพระองค์ บัดนี้ถูกมอบไว้ในมือของพวกเขาเสียแล้ว” (James H. Charlesworth, ed., *The Old Testament Pseudepigrapha*, vol. 1, [New York: Hendrickson Publishers, 1983], หน้า 536.)

ผู้อ่านพระธรรมฮีบรูอาจมีความรู้สึกคล้ายคลึงกัน หากพวกเขาเป็นลูกหลานของพระเจ้าแล้ว ทำไมพวกเขาถึงต้องทนทุกข์เช่นนี้

ดังนั้นเปาโลจึงเขียนพระธรรมฮีบรูเพื่อเสริมสร้างความเชื่อแก่ผู้เชื่อเหล่านี้ที่อยู่ท่ามกลางการทดลอง เปาโลเตือนพวกเขา (และเรา) ว่าพระสัญญาของพระเจ้าจะสำเร็จโดยทางพระเยซู ผู้ประทับเบื้องขวาของพระบิดา และจะเป็นผู้นำพาเรากลับบ้านในอีกไม่นานนี้ ในขณะที่เดียวกัน พระเยซูทรงเป็นสื่อกลางในพระพรของพระบิดาที่มีต่อเรา ดังนั้นเราต้องยึดมั่นในความเชื่อของเราจนกว่าจะสิ้นยุค

วันอาทิตย์

พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของเรา

Jesus Is Our King

ประเด็นหลักของพระธรรมฮีบรูคือ พระเยซูทรงเป็นผู้ปกครอง ผู้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้า (*ฮีบรู 8:1*) พระเยซูทรงเป็นผู้ปกครองของจักรวาล ในฐานะพระเจ้าอยู่เสมอ แต่เมื่ออาดัมและเอวาทำบาป ซาตานกลายเป็นผู้ปกครองของโลกนี้ (*ยอห์น 12:31; ยอห์น 14:30; ยอห์น 16:11*) อย่างไรก็ตาม พระเยซูเสด็จมาและเอาชนะซาตานที่กางเขนได้ ทวงคืนสิทธิในการปกครองคนเหล่านั้นที่ยอมรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา (*โคโลสี 2:13-15*)

พระธรรมฮีบรูสองบทแรกเน้นเป็นพิเศษถึงการสถาปนาพระเยซูเป็นกษัตริย์

อ่าน ฮีบรู 1:5-14 เกิดอะไรขึ้น

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แบ่งออกเป็นสามส่วน แต่ละส่วนเป็นการเกริ่นนำในมุมมองของพิธีขึ้นครองราชย์ของพระบุตร ส่วนแรก พระเจ้าทรงรับพระเยซูเข้าเป็นพระบุตรของพระองค์ (*ฮีบรู 1:5*) ส่วนที่สอง พระเจ้าทรงแนะนำพระบุตรให้รู้จักกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้นมัสการพระองค์ (*ฮีบรู 1:6, 8*) ในขณะที่พระเจ้าทรงประกาศการปกครองนิรันดร์ของพระบุตร (*ฮีบรู 1:8-12*) ส่วนที่สาม พระเจ้าทรงให้พระบุตรครองราชย์ ซึ่งเป็นการมอบอำนาจที่แท้จริง (*ฮีบรู 1:13, 14*)

ความเชื่อสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่คือพระเจ้าทรงให้พระสัญญาที่ทรงทำกับดาวิดสำเร็จโดยผ่านทางพระเยซู (*อ่าน 2 ซามูเอล 7:8-16 และ ลูกา 1:30-33*) พระเยซูประสูติจากเชื้อสายดาวิดใน

เมืองดาวิด (มัทธิว 1:1-16; ลูกา 2:10, 11) ในช่วงการรับใช้ของพระองค์ ผู้คนมักเรียกพระองค์ว่า “บุตรของดาวิด” พระองค์ถูกประหารชีวิตภายใต้ข้อกล่าวหาที่อ้างว่าพระองค์เป็น “กษัตริย์ของชาวยิว” (มัทธิว 27:37) เปโตรและเปาโลเทศนาว่า พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายเป็นไปตามพระสัญญาที่ทำไว้กับดาวิด (กิจการ 2:22-36; กิจการ 13:22-37) และยอห์นระบุว่า พระเยซูทรงเป็น “สิงโตแห่งเผ่ายูดาห์” (วิวรณ์ 5:5)

แน่นอนว่า พระธรรมฮีบรูเห็นด้วย พระเจ้าได้ทรงให้พระสัญญาของพระองค์ที่ทำกับดาวิดสำเร็จโดยผ่านทางพระเยซู พระเจ้าทรงประทาน “พระนาม” (ฮีบรู 1:4) อันประเสริฐแก่พระองค์ รับพระองค์เข้าเป็นพระบุตรของพระองค์ (ฮีบรู 1:8-12) และให้พระองค์ประทับที่ “เบื้องขวา” ของพระองค์ (ฮีบรู 1:13, 14) นอกจากนี้ ตามที่ฮีบรู บทที่ 4 เขียนไว้ พระเยซูทรงนำประชากรเข้าสู่การพักผ่อนของพระเจ้าและเตือนเราว่า พระเยซูทรงเป็นผู้สร้างบ้านของพระเจ้า (ฮีบรู 3:3, 4)

ดังนั้นพระเยซูเป็นผู้ปกครองโดยชอบธรรม มีส่วนในสงครามกับซาตาน และเป็นผู้ช่วงชิงความภาคภูมิใจของเรา

เราจะรับการปลอบประโลมจากการได้รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ปกครองจักรวาล โดยเฉพาะเมื่อต้องอยู่ท่ามกลางการทดลองได้อย่างไร

วันจันทร์

พระเยซูทรงเป็นผู้ไถ่เกื้อของเร

Jesus Is Our Mediator

แนวคิดที่น่าสนใจของหลักข้อเชื่อในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมคือพระสัญญาของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเป็นตัวแทนของชนชาติต่อพระเจ้า

เปรียบเทียบ อพยพ 4:22, 23 กับ 2 ซามูเอล 7:12-14; เฉลยธรรมบัญญัติ 12:8-10 กับ 2 ซามูเอล 7:9-11 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 12:13, 14 กับ สดุดี 132:1-5, 11-14 พระสัญญาอะไรจะสำเร็จแก่ชนชาติอิสราเอลโดยผ่านทางพระสัญญาของกษัตริย์ดาวิด

ชนชาติอิสราเอลเป็นบุตรของพระเจ้า และพระเจ้าจะประทานสถานที่

ที่พวกเขาจะได้หยุดพักจากศัตรู พระเจ้าจะทรงเลือกสถานที่ที่จะประทับ พระนามของพระองค์ไว้ท่ามกลางพวกเขา พระสัญญาต่าง ๆ สำหรับชนชาติ อิสราเอลถูกโอนไปยังพระสัญญาของกษัตริย์ดาวิด พระเจ้าจะทรงรับเขาเป็น บุตรของพระองค์ พระเจ้าจะทรงประทานการหยุดพักแก่เขาจากศัตรู และ เขาจะสร้างพระวิหารแก่พระเจ้าที่ศิโยน ที่ซึ่งพระนามของพระองค์ประทับอยู่ หมายความว่า พระเจ้าจะทรงให้พระสัญญากับชนชาติอิสราเอลสำเร็จผ่านทาง พระสัญญาของกษัตริย์ดาวิด กษัตริย์ดาวิดเป็นตัวแทนชาวอิสราเอลต่อพระเจ้า

การให้มีตัวแทนในความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล ทำให้ความสัมพันธ์ตามพันธสัญญาของพวกเขาคงอยู่ได้ถาวร พันธสัญญา ของโมเสสเรียกร้องให้ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดสัตย์ซื่อเพื่อรับการปกป้องและ พระพรจากพระเจ้า (อ่าน *โยชูวา 7:1-13*) อย่างไรก็ตาม พันธสัญญาของดาวิด คำประกันพระพรที่ได้จากพันธสัญญาของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลโดยผ่าน ทางบุคคลหนึ่งที่สัตย์ซื่อคือ กษัตริย์ดาวิด

น่าเสียดาย ที่ส่วนใหญ่แล้วกษัตริย์ของอิสราเอลไม่สัตย์ซื่อ และพระเจ้า ไม่สามารถอวยพรอิสราเอลได้ตามที่พระองค์ต้องการ พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม เต็มไปด้วยเรื่องราวของกษัตริย์มากมายเหล่านั้นที่ไม่สัตย์ซื่อ

ข่าวดีก็คือว่า พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาประสูติเป็นบุตร ของดาวิด และพระองค์ทรงสัตย์ซื่ออย่างสมบูรณ์แบบ ดังนั้นพระสัญญาทั้ง ปวงของพระเจ้าที่กระทำต่อชนชาติอิสราเอลจึงสำเร็จได้โดยผ่านทางพระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงอวยพรกษัตริย์ผู้นี้ ประชากรของพระองค์ทุกคนมีส่วนในผล ประโยชน์นี้ จึงเป็นเหตุผลที่พระเยซูทรงเป็นผู้ไถ่กู้แห่งพระพรที่พระเจ้า ประทานแก่เรา เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นผู้ไถ่กู้ พระองค์จึงทรงเป็นช่องทางที่พระพรของพระเจ้าไหลผ่าน ความหวังแห่งการช่วยให้รอดสูงสุดของเรา พบได้ในพระเยซูเพียงผู้เดียวและในสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อเรา

ลองนึกดูว่าคุณไม่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาในส่วนของคุณบ่อย เพียงใด เรื่องนี้สอนเราว่าเราต้องพึ่งพาพระเยซูเพื่อความรอดของเรา มากเพียงใด

เปรียบเทียบ 1 ซามูเอล 8:19, 20 และ ฮีบรู 2:14-16 **ชนชาติอิสราเอลมองหาอะไรในกษัตริย์ และความปรารถนาเหล่านี้สำเร็จโดยพระเยซูอย่างไร**

ชนชาติอิสราเอลต้องการกษัตริย์ให้เป็นผู้พิพากษาและผู้นำในการต่อสู้ เพราะพวกเขาลืมไปว่าพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระเยซูทรงฟื้นฟูการปกครองของพระเจ้าเหนือประชากรของพระองค์ ในฐานะที่พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของเรา พระองค์ทรงนำเราเข้าต่อสู้กับศัตรู

ฮีบรู 2:14-16 บรรยายว่าพระเยซูทรงเป็นนักรบที่ได้ชัยชนะสำหรับมนุษย์ผู้อ่อนแอ พระคริสต์ทรงเผชิญหน้าและเอาชนะมารร้ายในการต่อสู้แบบตัวต่อตัวและช่วยเราให้พ้นจากการเป็นทาส การบรรยายเช่นนี้ทำให้เรานึกถึงการต่อสู้ระหว่างดาวิดและโกลิอัท หลังจากดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์ (1 ซามูเอล 16) ดาวิดช่วยพี่น้องจากการเป็นทาสโดยการปราบโกลิอัท เงื่อนไขการสู้รบกำหนดว่าผู้ชนะการต่อสู้จะเป็นเจ้านายเหนือประชาชนของอีกฝ่าย (1 ซามูเอล 17:8-10) ดังนั้นดาวิดผู้ทำหน้าที่เป็นนักรบและได้ชัยชนะแก่ชนชาติอิสราเอล ดาวิดเป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอล

อ่าน อิสยาห์ 42:13 และ อิสยาห์ 59:15-20 **พระยาห์เวห์ทรงบรรยายถึงพระองค์เองในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่าอย่างไร**

ฮีบรู 2:14-16 อ้างถึงแนวคิดที่ว่า พระเจ้าจะทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดด้วยการต่อสู้แบบตัวต่อตัว สังเกตข้อความนี้จากอิสยาห์ “พระยาห์เวห์ตรัสดังนั้นว่า แน่นอน แม้แต่เขลยของผู้มีกำลังก็ต้องถูกเอาไป และเหยื่อของผู้นำกลั้วก็จะต้องช่วยให้หลุด เพราะเราเองจะต่อสู้กับผู้ต่อสู้เจ้า และเราเองจะช่วยบุตรทั้งหลายของเจ้าให้รอด” (อิสยาห์ 49:25)

เราผู้เป็นคริสเตียนมักคิดว่า เราต่อสู้กับซาตานแบบตัวต่อตัว เมื่อเราอ่าน เอเฟซัส 6:10-18 เราจะเห็นว่า ถูกต้องแล้วที่เราต่อสู้กับมาร แต่พระเจ้าทรงเป็นนักรบที่ได้ชัยชนะเพื่อเรา พระองค์ทรงเข้าต่อสู้อยู่เบื้องหน้าเรา เรา

เป็นส่วนหนึ่งของกองทัพพระองค์ นั่นคือเหตุผลที่เราต้องใช้ยุทธภัณฑ์ของพระองค์ และเราก็ไม่ได้สู้แบบตัวต่อตัวด้วย คำว่า “คุณ” ในพระธรรมเอเฟซัสเป็นคำพหูพจน์ พวกเราในฐานะคริสตจักรสวมยุทธภัณฑ์นั้นและต่อสู้ด้วยกันอยู่ด้านหลังพระเจ้าผู้เป็นนักรบของเรา

การสวมยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร เราจะนำผลกำลังจากพระเจ้ามาช่วยเราให้สัตย์ซื่อต่อการสู้กับตนเอง การล่อลวงและอื่น ๆ ในแต่ละวันได้อย่างไร

พุธ

พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา

Jesus Is Our High Priest

ฮีบรู บทที่ 5-7 กล่าวถึงหน้าที่ที่สองของพระเยซู พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา ผู้เขียนอธิบายว่า หน้าที่นี้ทำให้พระสัญญาที่พระเจ้ากระทำกับอับราฮัมสำเร็จ ที่ว่าพระองค์ทรงเป็น “ปุโรหิตชั้นวันรันดร์ ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค” (สดุดี 110:4 ตามที่อ้างอิงใน ฮีบรู 5:5, 6)

อ่าน เลวีนิติ 1:1-9; เลวีนิติ 10:8-11; มาลาคีย์ 2:7; กัณฑ์วิถิ 6:22-26 และ ฮีบรู 5:1-4 ปุโรหิตทำหน้าที่อะไร

ปุโรหิตได้รับการแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนมนุษย์ และเป็นผู้กลางในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าและสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระองค์ ปุโรหิตเป็นผู้กลาง ซึ่งเป็นความจริงในระบบปุโรหิตใดๆ ไม่ว่าจะเป็ยิว กรีก โรมัน หรือระบบอื่นๆ ปุโรหิตช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้าเกิดขึ้นได้ และทุกสิ่งทีปุโรหิตทำมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า

ปุโรหิตถวายเครื่องบูชาแทนมนุษย์ ผู้คนไม่สามารถนำเครื่องบูชาเหล่านี้มาถวายพระเจ้าด้วยตนเองได้ ปุโรหิตรู้วิธีทีเราจะถวายเครื่องบูชาให้พระเจ้า “พอพระทัย” เพื่อของถวายของเราจะได้เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า หรือของถวายนั้นจะได้ชำระเราและมอบการอภัยแก่เรา

ปุโรหิตยังสอนกฎของพระเจ้าแก่ผู้คนด้วย พวกเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับพระบัญญัติของพระเจ้าและมีหน้าที่อธิบายและประยุกต์ใช้

ท้ายสุด ปุโรหิตยังมีหน้าที่รับผิดชอบในพระพรแห่งพระนามของพระยาห์เวห์อีกด้วย พวกเขาเป็นสื่อกลางของคุณความดีและพระประสงค์ของพระองค์ต่อประชากร

อย่างไรก็ตาม เราเห็นแนวคิดอื่นอีกใน 1 เปโตร 2:9 เราผู้เชื่อในพระเยซูได้รับการเรียกว่า “ปุโรหิตหลวง” บทบาทนี้บ่งบอกถึงสิทธิพิเศษอันน่าเหลือเชื่อ ปุโรหิตสามารถเข้าหาพระเจ้าในสถานนมัสการได้ ทุกวันนี้เราสามารถเข้าหาพระเจ้าโดยผ่านทางการอธิษฐานได้อย่างมั่นใจ (ฮีบรู 4:14-16; ฮีบรู 10:19-23) แต่ก็มีหน้าที่รับผิดชอบที่สำคัญด้วยเช่นเดียวกัน เราจะต้องร่วมมือกับพระเจ้าในการช่วยโลกให้รอด พระองค์ประสงค์ให้เราสอนและอธิบายพระบัญญัติและกฎของพระเจ้าแก่ผู้อื่น พระองค์ทรงต้องการให้เราถวายเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญและทำสิ่งดี ซึ่งเป็นที่พอพระทัยขอพระองค์ ช่างเป็นหน้าที่รับผิดชอบอันพิเศษอะไรเช่นนั้น

เมื่อเราเป็น “ปุโรหิตหลวง” แล้ว เราควรมีชีวิตที่แตกต่างอย่างไร ความจริงนี้ส่งผลต่อวิถีชีวิตของเราอย่างไร

วันพฤหัสบดี

พระเยซูทรงเป็นผู้กลางแห่งพันธสัญญา

Jesus Mediates a Better Covenant

ฮีบรู บทที่ 8-10 กล่าวเน้นถึงงานของพระเยซูในฐานะผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ พันธสัญญาเดิมเป็นเงาที่บอกล่วงหน้าถึงสิ่งดีๆ ที่จะเกิดขึ้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น ให้เห็นถึงงานที่พระเยซูจะทรงทำในอนาคต ดังนั้นปุโรหิตจึงเป็นเหมือนพระเยซูล่วงหน้า แต่พวกเขาเป็นมนุษย์และคนบาป พวกเขาไม่สามารถมอบสิ่งที่สมบูรณ์แบบอย่างที่พระเยซูทรงมอบให้ได้ และพวกเขาปฏิบัติกิจในผลลัพธ์ที่เป็นเพียง “แบบและเงา” (ฮีบรู 8:5) ของสถานศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์

พระเยซูทรงปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริงและเชื่อมเราให้เข้าถึงพระเจ้าได้ การถวายสัตวบูชาเป็นการขลิวงหน่าไปยังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูผู้เป็นเครื่องบูชาแทนเรา แต่เลือดของสัตว์เหล่านั้นไม่สามารถชำระจิตได้สำนึกได้ อย่างไรก็ตาม การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ชำระจิตได้สำนึก

ของเราให้บริสุทธิ์ เพื่อเราจะเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ด้วยความกล้าหาญ (ฮีบรู 10: 19-22)

อ่าน ฮีบรู 8:8-12 พระเจ้าทรงสัญญาอะไรกับเราในพันธสัญญาใหม่

พระบิดาทรงเริ่มพันธสัญญาใหม่ ซึ่งจะทำให้สิ่งที่พันธสัญญาเดิมบ่งชี้ นั้นบรรลุผลสำเร็จ โดยการแต่งตั้งพระเยซูให้เป็นมหาปุโรหิตของเรา พันธสัญญาใหม่มอบสิ่งที่เจเพาะปุโรหิตผู้เป็นมนุษย์และพระเจ้า ผู้สมบูรณ์แบบ และเป็นนิรันดร์ให้ได้ มหาปุโรหิตผู้นี้ไม่เพียงแต่อธิบายธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า แต่ยังปลุกฝังกฎนั้นเข้าในจิตใจของเรา ปุโรหิตผู้นี้มอบการถวายบูชาที่นำการอภัยบาปมาให้ ปุโรหิตผู้นี้ชำระและเปลี่ยนแปลงเรา พระองค์ทรงเปลี่ยนจิตใจเราจากใจหินเป็นใจเนื้อ (เอเสเคียล 36:26) พระองค์ทรงสร้างเราใหม่ (2 โครินธ์ 5:17) ปุโรหิตผู้นี้อวยพรเราอย่างเหลือเชื่อที่สุด โดยให้เราเข้าถึงที่ประทับของพระบิดาได้

พระเจ้าทรงวางแผนพันธสัญญาเดิมให้ชี้ไปยังอนาคต ชี้ไปยังพันธกิจของพระเยซู ซึ่งเป็นแบบแผนทั้งดงามและเต็มไปด้วยวัตถุประสงค์ กระนั้นบางคนก็ยังเข้าใจวัตถุประสงค์นั้นผิดไป ไม่เต็มใจจะทิ้งสัญลักษณ์หรือเงา และยอมรับความจริงที่สัญลักษณ์นั้นบ่งชี้ พวกเขาพลาดประโยชน์อันอัศจรรย์ที่พันธกิจของพระเยซูมอบให้

“พระคริสต์ทรงเป็นรากฐานและชีวิตของพระวิหาร ซึ่งการปฏิบัติกิจเป็นแบบอย่างของการสละพระชนม์ของพระบุตรของพระเจ้า หน้าที่ปุโรหิตกำหนดขึ้นเพื่อเป็นผู้แทนของอุปนิสัยและพันธกิจของพระคริสต์ แผนการแห่งการถวายบูชาทั้งหมดชี้ล่วงหน้าไปยังการสิ้นพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อไถ่โลกให้รอด ก็ต่อเมื่อเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่การถวายบูชาเหล่านี้ ชี้ไปยังเป็นเวลานานบรรลุผลแล้ว การถวายบูชาเหล่านี้ย่อมไม่เกิดผลอีกต่อไป” (เอลเลน จี. วัตต์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 165)

แม้หนังสือฮีบรูจะเต็มไปด้วยความจริงอันดั่งามและให้ความหวัง แต่ก็ยังมีคำเตือนหลายชุดที่สำคัญใน บทที่ 10-12 ซึ่งมีองค์ประกอบอย่างน้อยสองประการด้วยกัน ประการแรก เปรียบเทียบยุคสมัยอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารกับผู้อ่านพระธรรมฮีบรู ประการที่สอง เตือนใจให้เรามีความเชื่อ

ชาวอิสราเอลยุคสมัยถิ่นทุรกันดารได้เห็นพลังอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า แสดงออกในรูปของหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในการนำพวกเขาออกจากอียิปต์ พวกเขาได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าในเรื่องของพระบัญญัติสิบประการจากภูเขาซีนาย พวกเขาเห็นเสาเพลิงในเวลากลางคืนและเสาเมฆที่ปกป้องพวกเขาในเวลากลางวัน พวกเขารับประทานอาหารจากสวรรค์ พวกเขาดื่มน้ำที่พุ่งออกจากโขดหินในทุกๆ ที่ที่พวกเขาตั้งค่าย แต่เมื่อพวกเขามาถึงชายแดนของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา พวกเขาก็ไม่สามารถที่จะวางใจในพระเจ้าได้ พวกเขาขาดความเชื่อ ซึ่งเป็นแก่นสำคัญที่พระเจ้าประสงค์ “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย” (ฮีบรู 11:6)

เปาโลกล่าวว่า เราเองก็อยู่ที่ชายแดนของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา เช่นเดียวกับชาวอิสราเอลในยุคถิ่นทุรกันดาร (ฮีบรู 10:37-39) อย่างไรก็ตาม สิทธิพิเศษและหน้าที่รับผิดชอบของเรานั้นยิ่งใหญ่กว่า เราไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าอย่างที่ภูเขาซีนาย แต่เราได้เห็นการสำแดงของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่าที่ภูเขาไซโยนผ่านทางพระคัมภีร์ พระเจ้าในเนื้อหนังคือ พระเยซูคริสต์ (ฮีบรู 12:18-24) คำถามก็คือ เราจะมี ความเชื่อหรือไม่ ผู้เขียนหนุนน้ำใจเราให้ทำตามแบบอย่างของผู้ที่มีลักษณะเหมือนพระเยซู

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เราได้เรียนรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นนักรบผู้ได้ชัยชนะของเรา ผู้ทรงต่อสู้กับมารอยู่เบื้องหน้าเรา เราจะสู้ไปกับพระองค์ สามัคคีในฐานะคริสตจักรอยู่เบื้องหลังพระองค์ได้อย่างไร อะไรคือสิ่งที่ขัดขวางความสามัคคีนี้ ซาตานทำให้เราผู้เป็นคริสตจักรอ่อนแอได้อย่างไร ซาตานทำให้ชาวอิสราเอลในอดีตอ่อนแอได้อย่างไร
2. เราที่เป็นผู้เชื่อ เป็นชุมชนของปุโรหิตภายใต้การทรงนำของพระเจ้า โบสถ์ท้องถิ่นของคุณจะถวายเป็นการสรรเสริญและการทำดีต่อพระเจ้าในทางใดได้บ้าง กรุณาเจาะจงและบอกวิธีที่นำไปใช้ได้จริง
3. สถานการณ์ของเราคล้ายคลึงกับสถานการณ์ของชาวอิสราเอลในยุคถิ่นทุรกันดารก่อนที่จะข้ามไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญาอย่างไร เราเรียนรู้บทเรียนอะไรบ้างจากความคล้ายคลึงกันนี้

บทที่ 3

พระบุตรแห่งพันธสัญญา

The Promised Son

วันที่ 8 - 14 มกราคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อิสยาห์ 2:2, 3; ฮีบรู 1:1-4; อพยพ 24:16, 17; อิสยาห์ 44:24;
ฮีบรู 1:10; ลูคา 1:31, 32; ฮีบรู 1:5

ข้อควรจำ

“แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ตรัสกับเราทางพระบุตร ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นทายาทรับสิ่งทั้งปวง พระเจ้าทรงสร้างจักรวาลทางพระบุตร พระบุตรทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า” (ฮีบรู 1:2, 3)

ทันทีหลังจากที่อาดัมและเอวาทำบาป พระเจ้าทรงสัญญาจะประทาน “พงศ์พันธุ์” ซึ่งเป็นพระบุตรที่จะช่วยพวกเขาให้รอดจากศัตรู กอบกู้ผู้สืบทอดที่หลงหาย และทำจุดประสงค์แห่งการทรงสร้างให้สำเร็จผล (ปฐมกาล 3:15) พระบุตรผู้นี้จะเป็นทั้งตัวแทนและไถ่พวกเขาโดยการเข้าแทนที่พวกเขา และโดยการทำลายพญานาคในท้ายที่สุด

“เมื่ออาดัมและเอวาได้ยินพระสัญญาในครั้งแรกนั้น พวกเขาต้องการให้พระสัญญานั้นสำเร็จผลโดยเร็ว พวกเขายินดีต้อนรับบุตรชายหัวปี โดยหวังว่าเขาจะเป็นพระผู้ช่วยให้รอด แต่พระสัญญานั้นล่าช้า” (เอลเลน-จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 31) พระสัญญานี้ได้รับการยืนยัน

กับอับราฮัมในเวลาต่อมา พระเจ้าทรงปฏิญาณกับอับราฮัมว่า เขาจะมี “พงศ์พันธุ์” ซึ่งประชาชาติทั้งโลกจะได้รับพรเพราะบุตรนั้น (*ปฐมกาล 22: 16-18, กาลาเทีย 3:16*) และพระเจ้าทรงกระทำเช่นเดียวกับดาวิด พระองค์ทรงสัญญากับดาวิดว่า บุตรของเขาจะได้รับเป็นบุตรของพระองค์ และจะได้รับการสถาปนาเป็นผู้ปกครองที่ชอบธรรมเหนือกษัตริย์ทั้งปวงในโลก (*2 ซามูเอล 7:12-14; สดุดี 89:27-29*) อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ตั้งอาตัมและเอวา อับราฮัม หรือดาวิดคาดไม่ถึงก็คือ พระบุตรผู้ไถ่ของพวกเขานั้นเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

วันอาทิตย์

ช่วงวาระสุดท้าย

In These Last Days

ย่อหน้าแรกของพระธรรมฮีบรูเผยให้เห็นว่าเปาโลเชื่อว่า เขามีชีวิตอยู่ใน “ยุคสุดท้าย” พระคัมภีร์ใช้สองสำนวนที่มีความหมายต่างกันในการกล่าวถึงอนาคต ผู้เผยพระวจนะใช้คำว่า “กาลภายหลัง” หรือ “ภายหลัง” เพื่อกล่าวถึงอนาคตโดยทั่วไป (*เช่น เฉลยธรรมบัญญัติ 4:30, 31; เยเรมีย์ 23:20*) ผู้เผยพระวจนะดาเนียลใช้สำนวนที่สองคือ “วาระสุดท้าย” เพื่อกล่าวเจาะจงถึงยุคสุดท้ายของประวัติศาสตร์โลก (*ดาเนียล 8:17; ดาเนียล 12:4*)

อ่าน กันดารวิถี 24:14-19 และ อีสยาห์ 2:2, 3 พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงทำอะไรแก่ประชากรของพระองค์ใน “กาลภายหลัง”

ผู้เผยพระวจนะหลายคนในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมประกาศว่าพระเจ้าจะทรงตั้งกษัตริย์ที่จะทำลายศัตรูของประชากรของพระองค์ขึ้นใน “กาลภายหลัง” (*เช่น กันดารวิถี 24:14-19*) และผู้ที่จะนำประชาชาติทั้งหลายให้เข้าหาอิสราเอล (*เช่น อีสยาห์ 2:2, 3*) เปาโลกล่าวว่าพระเยซูทรงทำให้พระสัญญาเหล่านี้สำเร็จแล้ว พระองค์ทรงเอาชนะซาตานและนำประชาชาติทั้งปวงมาสู่พระองค์ (*โคโลสี 2:15; ยอห์น 12:32*) ในแง่ “วาระสุดท้าย” ได้เริ่มขึ้นแล้ว เพราะว่าพระเยซูได้ทรงทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จแล้ว

บรรพบุรุษฝ่ายจิตวิญญาณของเราอนหลับในความเชื่อ พวกเขาเห็นและทักทายพระสัญญาต่างๆ จาก “แดนไกล” แต่ยังไม่ได้รับพระสัญญาเหล่านี้

นั่น แต่ในทางกลับกัน เราได้เห็นพระสัญญาเหล่านี้สำเร็จโดยพระเยซู

ให้เราลองคิดเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้าและพระเยซู พระบิดาทรงสัญญาว่า พระองค์จะทรงปลุกบุตรชายหญิงของพระองค์ให้ฟื้นขึ้นจากความตาย (1 เธสะโลนิกา 4:15, 16) ข่าวดีก็คือ พระองค์ได้ทรงเริ่มการกระทำเช่นนี้ด้วยการที่พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย (1 โครินธ์ 15:20; มัทธิว 27:51-53) พระบิดายังทรงสัญญาถึงการทรงสร้างใหม่อีกด้วย (อิสยาห์ 65:17) พระองค์ทรงเริ่มให้พระสัญญานั้นสำเร็จโดยการสร้างชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณใหม่ในตัวเรา (2 โครินธ์ 5:17; กาลาเทีย 6:15) พระองค์ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรสุดท้ายของพระองค์ (ดาเนียล 2:44) พระองค์ทรงเริ่มอาณาจักรนั้นโดยการช่วยเราจากอำนาจของซาตาน และแต่งตั้งพระเยซูให้เป็นผู้ปกครองของเรา (มัทธิว 12:28-30; ลูกา 10:18-20) อย่างไรก็ตามนี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น สิ่งที่พระบิดาทรงเริ่มทำเมื่อการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู พระองค์จะทรงทำให้สำเร็จในการเสด็จมาครั้งที่สอง

จงดูพระสัญญาทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำให้สำเร็จในอดีต ช่วยให้เราวางใจในพระองค์ถึงพระสัญญาที่ยังไม่สำเร็จได้อย่างไร

วันจันทร์

พระเจ้าตรัสกับเราทางพระบุตร

God Has Spoken to Us by His Son

อาน์ ฮีบรู 1:1-4 แนวคิดหลักคืออะไร

ฮีบรู 1:1-4 เป็นเพียงประโยคเดียวในภาษากรีกดั้งเดิม และได้รับการกล่าวขานว่าเป็นข้อความที่งดงามที่สุดในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ในแง่มุมมองของวาทซิลปี แนวคิดหลักคือ พระเจ้าตรัสกับเราทางพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซู

ชาวยิวในศตวรรษแรกก่อนคริสตกาลไม่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้ามาเป็นเวลานาน การเปิดเผยพระวาทะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรครั้งสุดท้ายผ่านทางผู้เผยพระวาทะมาลาคิและพันธกิจของเอเสราและเนหะมียีสี่ศตวรรษก่อนหน้านั้น แต่ในตอนนี้พระเจ้าตรัสกับพวกเขาอีกครั้งทางพระเยซู

อย่างไรก็ตาม การเปิดเผยพระเจ้าผ่านทางพระเยซูนั้นเหนือกว่าการเปิดเผยที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านผู้เผยพระวจนะ เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นสื่อกลางในการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่กว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ผู้ทรงสร้างสวรรค์และโลกและปกครองจักรวาล เปาโลไม่เคยสงสัยในการเป็นพระเจ้าของพระคริสต์เลย

เปาโลเชื่อว่าพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะของพระเจ้าด้วยเช่นกัน พระเจ้าองค์เดียวกันที่ตรัสในอดีต ก็ยังคงตรัสอยู่ในปัจจุบัน พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมสื่อสารพระประสงค์ของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม จะเข้าใจความหมายได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นก็ต่อเมื่อพระบุตรเสด็จมาบนโลกนี้เท่านั้น ในความคิดเห็นของผู้เขียน การเปิดเผยของพระบิดาผ่านทางพระบุตรเป็นเหมือนกุญแจสำคัญที่ช่วยให้เข้าใจพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมอย่างแท้จริง เป็นเหมือนภาพบนกล่องจิ๊กซอว์ที่เป็นกุญแจหลักในการต่อแต่ละชิ้นให้ถูกตำแหน่ง พระเยซูทรงทำให้พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกระจ่างขึ้น

ขณะเดียวกัน พระเยซูเสด็จมาเพื่อเป็นตัวแทนและพระผู้ไถ่ของเรา พระองค์ทรงเข้าแทนที่เราในการต่อสู้และเอาชนะพญานาคนั้น ในทำนองเดียวกันกับพระธรรมฮีบรู พระเยซูทรงเป็น “ผู้เบิกทาง” หรือ “หัวหน้าทีม” และ “นำหน้า” ผู้เชื่อทั้งปวง (ฮีบรู 2:10; ฮีบรู 6:20) พระองค์ทรงต่อสู้เพื่อเราและแทนเรา ซึ่งหมายความว่า สิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อพระเยซูซึ่งเป็นผู้แทนของเรา พระบิดาประสงค์ที่จะทำสิ่งนั้นเพื่อเราด้วยเช่นกัน พระองค์ผู้ทรงยกพระเยซูขึ้นที่เบื้องขวาของพระองค์ ประสงค์ให้เรานั่งกับพระเยซูบนบัลลังก์ด้วยเช่นกัน (วิวรณ์ 3:21) ข่าวสารที่พระเจ้าส่งถึงเราทางพระเยซู ไม่เพียงรวมถึงสิ่งที่พระเยซูตรัสเท่านั้น แต่ยังรวมถึงสิ่งที่พระบิดาทรงกระทำผ่านพระองค์และกระทำต่อพระองค์ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อผลประโยชน์ทางโลกและชั่ววันรันดร์ของเรา

พระเยซู-พระเจ้า-เสด็จมายังโลกนี้ หมายความว่าอย่างไร เหตุใดความจริงนี้จึงให้ความหวังแก่เราอย่างมาก

อ่าน ฮีบรู 1:2-4 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับพระเยซูอย่างไร

ในข้อนี้ เราจะเน้นในส่วนที่กล่าวว่า “พระบุตรทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า” (*ฮีบรู 1:3*)

อ่าน อพยพ 24:16, 17; สดุดี 4:6; สดุดี 36:9 และ สดุดี 89:15
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าพระสิริของพระเจ้าคืออะไร

ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม พระสิริของพระเจ้าหมายถึง การที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ประชากรของพระองค์ (*อพยพ 16:7; อพยพ 24:16, 17; เลวีนิติ 9:23; กัณฑ์ดาราวี 14:10*) การปรากฏนี้มักอยู่ในรูปของแสงสว่างหรือรัศมี

พระคัมภีร์บอกเราว่า พระเยซูทรงเป็นความสว่างที่มายังโลกนี้เพื่อเปิดเผยพระสิริของพระเจ้า (*ฮีบรู 1:3; ยอห์น 1:6-9, 14-18; 2 โครินธ์ 4:6*) ตัวอย่างเช่น ลองคิดถึงกรณีที่พระเยซูทรงปรากฏตัวในการจำแลงพระกาย “แล้วพระองค์ก็ทรงได้รับการเปลี่ยนแปลงไปต่อหน้าพวกเขา พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง” (*มัทธิว 17:2*)

เฉกเช่นที่เราไม่สามารถมองเห็นดวงอาทิตย์ได้ เว้นแต่รัศมีของแสงสว่าง เราก็รู้จักพระเจ้าได้ผ่านทางพระเยซูผ่านการรับรู้ของเรา พระองค์ทั้งสองรวมเป็นหนึ่งเดียว เพราะพระสิริของพระเจ้าเป็นความสว่าง จึงไม่มีความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับพระเยซู เช่นเดียวกับที่ไม่มีความแตกต่างระหว่างแสงสว่างและรัศมีของมัน

พระธรรมฮีบรูกล่าวด้วยว่า พระเยซูทรงมี “แก่นแท้เดียว” กับพระบิดา (*ฮีบรู 1:3*) ประเด็นของอุปมานี้คือ มีความสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์แบบในการดำรงอยู่หรือแก่นแท้ระหว่างพระบิดาและพระบุตร สังเกตว่า มนุษย์มีลักษณะตามพระฉายาของพระเจ้า แต่ไม่เป็นแก่นเดียวกับพระองค์ (*ปฐมกาล*

1:26) อย่างไรก็ตาม พระบุตรทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระบิดา ไม่แปลกใจเลยที่พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9)

เหตุใดจึงเป็นข่าวดีที่พระเยซูทรงเปิดเผยพระลักษณะและพระสิริของพระบิดาแก่เรา พระเยซูทรงบอกเราว่าพระบิดาเป็นอย่างไร

พุทธ

ทรงสร้างกัลปจักรวาลโดยพระบุตร

Through Whom He Made the Universe

พระธรรมฮีบรูยืนยันว่า พระเจ้าทรงสร้างโลก “โดย” หรือ “ทาง” พระเยซู และพระเยซูทรงคำจุนโลกด้วยพระวาทะอันทรงพลังของพระองค์

อ่าน อีสยาห์ 44:24; อีสยาห์ 45:18 และ เนหะมีย์ 9:6 เนื่องจากพระเจ้าทรงยืนยันในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมว่า พระองค์ทรงสร้างโลกนี้ “แต่ลำพัง” และ พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าองค์เดียว” เราจะอธิบายคำยืนยันนี้กับคำยืนยันในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ที่บอกว่าพระเจ้าทรงสร้างกัลปจักรวาล “โดย” พระเยซู (ฮีบรู 1:2, 3) ได้อย่างไร

บางคนคิดว่าพระเยซูเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ประการแรกสำหรับเปาโลแล้ว พระเยซูคือพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลก พระองค์มิใช่ผู้ช่วย ฮีบรู 1:10 กล่าวว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกและฟ้าสวรรค์ และเปาโลยังประยุกต์สิ่งที่ สดุดี 102:25-27 กล่าวเกี่ยวกับพระเจ้า (พระยาห์เวห์) ในฐานะพระผู้สร้างกับพระองค์อีกด้วย ประการที่สอง ฮีบรู 2:10 กล่าวว่า จักรวาลถูกสร้าง “โดย” หรือ “เพื่อ” พระบิดา (ซึ่งเป็นสำนวนเดียวกันที่ใช้กับพระเยซูใน ฮีบรู 1:2) พระบิดาทรงสร้าง และพระเยซูก็ทรงสร้าง (ฮีบรู 1:2, 10; ฮีบรู 2:10) มีข้อตกลงที่สมบูรณ์แบบในจุดประสงค์และการกระทำระหว่างพระบิดาและพระบุตร นี่เป็นส่วนหนึ่งของความลึกกลับแห่งตรีเอกานุภาพ พระเยซูทรงสร้าง และเจ้าก็ทรงสร้าง แต่มีพระผู้สร้างเพียงองค์เดียว คือพระเจ้า ซึ่งหมายความว่า พระเยซูคือพระเจ้า

ขณะเดียวกัน ฮีบรู 4:13 ก็แสดงให้เห็นว่า พระเยซูทรงเป็นผู้พิพากษาด้วย สิทธิอำนาจของพระองค์ในการปกครองและพิพากษามาจาก

ความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงสร้างสิ่งทั้งปวงและคำจูนจักรวาล (อิสยาห์ 44:24-28)

ฮีบรู 1:3 และโคโลสี 1:17 ยืนยันว่า พระเยซูทรงคำจูนจักรวาลเช่นกัน การคำจูนนี้รวมถึงแนวคิดของการชี้แนะหรือการปกครองดูแล คำว่า ฟีรอน (pheron) ในภาษากรีก (คำจูน แยกไว้) ถูกใช้เพื่อบรรยายลมที่พัดพาเรือให้แล่นไป (กิจการ 27:15, 17) หรือ พระเจ้าทรงนำผู้เผยพระวจนะ (2 เปโตร 1:21) ดังนั้น ในความหมายที่แท้จริง พระเยซูไม่เพียงแต่ทรงสร้างเรา แต่คำจูนเราด้วย ทุกลมหายใจ ทุกจังหวะการเต้นของหัวใจ ทุกช่วงเวลาของการดำรงอยู่ของเราพบได้ในพระองค์ พระเยซู พระผู้เป็นรากฐานของสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

อ่าน กิจการ 17:28 กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูและฤทธิ์อำนาจของพระองค์อย่างไร จากนั้นลองนึกถึงความหมายที่ว่า พระเยซูองค์เดียวกันนี้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อบาปของเรา ความจริงนี้สอนเราเกี่ยวกับอุปนิสัยการปฏิเสธตนเองขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร

วันพฤหัสบดี

วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า

Today I Have Begotten You

ฮีบรู 1:5 เขียนถ้อยคำของพระบิดาที่มีต่อพระเยซูดังนี้ “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า” พระเยซูได้รับการ “ให้กำเนิด” หมายความว่าอย่างไร และเกิดขึ้นเมื่อใด มิได้แสดงให้เห็นว่า พระเยซูได้รับการทรงสร้างจากพระเจ้าในอดีตอย่างที่หลายคนเชื่อหรือ

อ่าน ฮีบรู 1:5; 2 ซามูเอล 7:12-14; สดุดี 2:7 และ ลูคา 1:31, 32 เปาโลประยุกต์พระสัญญาของดาวิดกับพระเยซูในพระธรรมฮีบรูอย่างไร

พระเยซูทรงถือกำเนิดขึ้นในแง่ที่ว่าพระเจ้าทรงรับพระองค์ “ให้เป็น” ผู้ปกครอง เป็นบุตรของดาวิดตามพระสัญญา แนวคิดของการรับให้เป็นผู้ปกครองแบบพระเจ้า เป็นแนวคิดทั่วไปในสมัยโลกของ กรีก-โรมัน และโลกตะวันออก ซึ่งทำให้ผู้ปกครองมีความชอบด้วยกฎหมายและมีอำนาจเหนือแผ่นดิน

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงสัญญากับดาวิดว่า บุตรของเขาจะเป็นผู้ปกครองที่ขอบด้วยกฎหมายของบรรดาประชาชาติอย่างแท้จริง พระองค์จะทรง “รับ” เาบุตรของดาวิดมาเป็นบุตรของพระองค์เอง ด้วยกระบวนการนี้ กษัตริย์ดาวิดจะกลายเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าและทายาทของพระองค์ พระเจ้าจะเอาชนะศัตรูของพระองค์และประทานบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของพระองค์ (สดุดี 89:27; สดุดี 2:7, 8)

ตามที่เราอ่านใน โรม 1:3, 4 และ กิจการ 13:32, 33 พระเยซูได้รับการเปิดเผยต่อสาธารณชนว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า การบังเกิดมาและจำแลงพระกายของพระเยซูเป็นช่วงเวลาที่พระเจ้าระบุและประกาศว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระองค์ (มัทธิว 3:17; มัทธิว 17:5)

กระนั้น ตามที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ” เมื่อพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์และประทับเบื้องขวาของพระเจ้า ขณะนั้นเองพระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาที่ให้ไว้กับดาวิดสำเร็จ กล่าวว่าเป็นบุตรของพระเจ้าจะได้รับเป็นพระบุตรของพระเจ้า และบัลลังก์ของพระบุตรที่อยู่เหนือบรรดาประชาชาติจะสถาปนาเป็นนิรันดร์ (2 ซามูเอล 7:12-14)

ดังนั้น ซีซาร์ (สัญลักษณ์ของกรุงโรม) จึงไม่ใช่ “บุตรของพระเจ้า” ที่ขอบด้วยกฎหมายปกครองบรรดาประชาชาติ แต่ผู้นั้นคือ พระเยซูคริสต์ การ “ให้กำเนิด” พระเยซูหมายถึง การเริ่มต้นการปกครองของพระเยซูเหนือบรรดาประชาชาติ แต่ไม่ใช่เป็นจุดเริ่มต้นของการดำรงอยู่ของพระองค์ เพราะพระเยซูทรงดำรงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีเวลาไหนเลยที่พระเยซูไม่ได้ดำรงอยู่ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

อันที่จริง ฮีบรู 7:3 กล่าวว่า พระเยซูไม่มี “วันเกิดหรือวันตาย” (เปรียบเทียบ ฮีบรู 13:8) เพราะพระองค์ทรงเป็นนิรันดร์ ดังนั้นแนวคิดเรื่องพระเยซูในฐานะเป็น “พระบุตรองค์เดียว” ของพระเจ้า ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพระลักษณะของพระคริสต์ในฐานะที่เป็นพระเจ้า แต่เกี่ยวกับบทบาทของพระองค์ในแผนการแห่งการไถ่ให้รอด เมื่อพระคริสต์ทรงทำให้พระสัญญาในพันธสัญญาทั้งหมดสำเร็จ

การเสด็จมาของพระเยซูยังโลกนี้ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ได้ทำให้หน้าที่หลายอย่างสำเร็จพร้อมกัน ประการแรก ในฐานะเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูเสด็จมาเพื่อเปิดเผยพระบิดาแก่เรา พระเยซูแสดงให้เห็นผ่านทางกรกระทำและพระคำของพระองค์ว่า แท้จริงแล้วพระบิดาทรงเป็นอย่างไร และเหตุใดเราจึงวางใจและเชื่อฟังพระองค์ได้

พระเยซูเสด็จมาในฐานะบุตรตามคำสัญญาของดาวิด อับราฮัมและอาดัม ที่พระเจ้าทรงสัญญากับพวกเขา ว่าพระเยซูจะเอาชนะศัตรูและปกครองโลกนี้ ดังนั้นพระเยซูเสด็จมาแทนที่อาดัมซึ่งเป็นหัวหน้ามนุษยชาติ และทำให้จุดประสงค์ดั้งเดิมที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขาสำเร็จ (*ปฐมกาล 1:26-28; สดุดี 8:3-8*) พระเยซูเสด็จมาเป็นผู้ปกครองอันชอบธรรมที่พระเจ้าประสงค์ให้โลกนี้มีมาโดยตลอด

“พระวาระที่ตรัสกับพระเยซูที่แม่น้ำจอร์แดน ‘ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก’ ครอบคลุมถึงความเป็นมนุษย์ พระเจ้าตรัสกับพระเยซูในฐานะตัวแทนของเรา แม้เราจะมีบาปทั้งปวงและความอ่อนแอ แต่เราจะไม่ถูกทอดทิ้งอย่างไรค่า ‘ทรงโปรดประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์’ เอเฟซัส 1:6 พระสิริที่อยู่เหนือพระคริสต์เป็นคำมั่นสัญญาถึงความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา...แสงสว่างที่ส่องลงมาจากประตูที่เปิดออกลงมาเหนือพระผู้ช่วยให้รอดของเราจะส่องลงมาสู่เรา เมื่อเราอธิษฐานขอการช่วยเหลือเพื่อต่อต้านการทดลอง พระสุรเสียงที่ตรัสกับพระเยซู ก็ตรัสกับจิตวิญญาณทุกคนดวงที่เชื่อว่า นี่คือนบุตรที่รักของเรา เราชอบใจเจ้ามาก” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 113)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เราเรียนรู้ว่า หากเราเข้าใจพระวจนะและการกระทำของพระเยซูมากขึ้น จะช่วยให้เราเข้าใจพระเจ้าพระบิดาได้ดียิ่งขึ้นด้วย เราจะปฏิบัติอย่างไรเพื่อให้การเข้าใจพระเยซูมากขึ้นส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้าพระบิดามากขึ้น
2. เราเรียนรู้ว่า พระเจ้าประสงค์ที่จะตรัสและปฏิบัติต่อเราในวิธีเดียวกับที่พระองค์ตรัสและปฏิบัติต่อพระเยซู แล้วเราควรปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร
3. เนื่องจากการที่พระคริสต์เป็นพระเจ้านิรันดรนั้นสำคัญมาก เราจะสูญเสียอะไรหากเราเชื่อว่าพระเยซูเป็นผู้ได้รับการทรงสร้างเช่นเดียวกับเรา เพียงแค่สิ้นพระชนม์ที่กางเขน จงเปรียบเทียบกัน
4. อภิปรายถึงการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า อ่าน วิวรณ์ 14:7 การถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของความจริงยุคปัจจุบัน และข่าวของทูตสวรรค์สามองค์อย่างไร

บทที่ 4

พระเยซูพี่ชายที่สัตย์ซื่อของเรา

Jesus, Our Faithful Brother

วันที่ 15 - 21 มกราคม 2022

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เลวีนิติ 25:25-27; ฮีบรู 2:14-16; ฮีบรู 11:24-26;

1 โครินธ์ 15:50; ฮีบรู 5:8, 9; ฮีบรู 12:1-4

ข้อควรจำ

“บุตรทั้งหลายมีเลือดและเนื้อเช่นกันอย่างไร พระองค์ก็ทรงมีส่วนเช่นนั้นด้วยอย่างนั้น เพื่อโดยทางความตายนั้น พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจแห่งความตาย” (ฮีบรู 2:14)

ฮีบรู บทที่ 1 กล่าวถึงพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ผู้ปกครองเหนือเหล่าทูตสวรรค์ และเป็น “แสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า” (ฮีบรู 1:3) ฮีบรู บทที่ 2 พระเยซูทรงเป็นบุตรมนุษย์ ที่ได้รับการสร้างให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์และรับเอาสภาพมนุษย์พร้อมด้วยความอ่อนแอทั้งหมด แม้จนถึงความมรณา (ฮีบรู 2:7)

ฮีบรู บทที่ 1 พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับพระเยซูว่า “เจ้าเองเป็นบุตรของเรา” (ฮีบรู 1:5) ฮีบรู บทที่ 2 พระเยซูกล่าวถึงบุตรชายหญิงที่เป็นมนุษย์ว่าเป็น “พี่น้อง” ของพระองค์ (ฮีบรู 2:12)

ฮีบรู บทที่ 1 พระบิดาประกาศอำนาจปกครองสูงสุดของพระบุตร (ฮีบรู 1:8-12) ฮีบรู บทที่ 2 พระบุตรยืนยันความสัตย์ซื่อต่อพระบิดา (ฮีบรู 2:13)

ฮีบรู บทที่ 1 พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระผู้ทรงสร้าง พระผู้ค้ำจุน และพระผู้ปกครองสูงสุด ฮีบรู บทที่ 2 พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตของมนุษย์ พระผู้ทรงเมตตาและสัตย์ซื่อ

โดยสรุป คำอธิบายถึงพระเยซูในฐานะพี่ชายที่สัตย์ซื่อและเมตตา เป็นการพรรณนาถึงพระบุตรผู้ทรงสำแดงพระเจ้าผู้สร้างนิรันดร์ (ฮีบรู 1:1-4)

วันอาทิตย์

พี่ชายในฐานะพระผู้ไถ่

The Brother as a Redeemer

อ่าน เลวีนิติ 25:25-27, 47-49 ใครสามารถไถ่ถอนบุคคลที่สูญเสียทรัพย์สินหรืออสังหาริมทรัพย์เพราะความยากจนได้

บทบัญญัติของโมเสสกำหนดว่า เมื่อบุคคลใดยากจนมากจนเขาต้องขายที่ดินของเขาไป หรือแม้แต่ขายตนเอง เพื่อให้อยู่รอดได้ เมื่อครบห้าสิบปี หรือปีอสังหาริมทรัพย์ เขาจะได้รับทรัพย์สินนั้นคืน หรือได้รับการปล่อยตัว ปีอสังหาริมทรัพย์เป็นปีแห่งสะบาโตอัน “ยิ่งใหญ่” ซึ่งจะมีการยกหนี้ คืนทรัพย์สิน และประกาศอสังหาริมทรัพย์แก่เชลย

อย่างไรก็ตาม การที่ต้องรอถึงห้าสิบปีนั้นก็เป็นเวลาานานมาก จึงเป็นสาเหตุที่ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสกำหนดไว้ด้วยว่า ญาติสนิทสามารถช่วยจ่ายส่วนที่ยังเป็นหนี้อยู่เพื่อเป็นการไถ่ญาติของเขาคืนได้ คนนั้นจึงเป็นไทได้เร็วขึ้น

ญาติสนิทยังเป็นผู้ทวงความยุติธรรมในคดีฆาตกรรมให้อีกด้วย เขาจะเป็นผู้ล้างแค้นให้กับโลหิต โดยจะตามล่าและลงโทษฆาตกร (กัณฑ์การวิบัติ 35:9-15)

อ่าน ฮีบรู 2:14-16 ข้อพระคัมภีร์นี้อธิบายถึงพระเยซูและเราอย่างไร

ข้อพระคัมภีร์นี้อธิบายว่าเราเป็นทาสของมาร แต่พระเยซูทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเรา เมื่ออาดัมทำบาป มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อำนาจของซาตานด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่มีอำนาจต้านทานบาป (โรม 7:14-24) แต่สิ่งที่แยบไป

กว่านั้น เรามีโทษถึงแก่ความตายจากการล่วงละเมิดอีกด้วย ซึ่งเราไม่สามารถจ่ายได้เอง (โรม 6:23) ดังนั้น สถานการณ์ของเราจึงดูเหมือนสิ้นหวัง

อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงรับเอาสภาพมนุษย์ของเรา และกลายเป็นเนื้อหนังและเลือดเหมือนเรา พระองค์กลายเป็นญาติสนิทของเราและไถ่เรา พระองค์ไม่ละอายที่จะเรียกเราว่า “พี่น้อง” (ฮีบรู 2:11)

โดยการที่พระเยซูรับเอาสภาพของเราและไถ่เรา พระองค์ทรงเผยพระลักษณะของพระองค์ด้วยเช่นกัน ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม พระผู้ไถ่ที่แท้จริงของชาวอิสราเอลซึ่งเป็นญาติสนิทของพวกเขา คือ พระยาห์เวห์ (เช่น สดุดี 19:14; อีซยาห์ 41:14; อีซยาห์ 43:14; อีซยาห์ 44:22; เยเรมีย์ 31:11; โฮเซยา 13:14)

มีวิธีใดบ้างที่จะช่วยให้คุณรู้ว่าแท้จริงแล้วพระคริสต์ทรงอยู่ใกล้คุณมากเพียงใด ทำไมวิธีเหล่านี้จึงสำคัญต่อความเชื่อของคุณ

วันจันทร์

ไม่ทรงละอายที่จะเรียกว่าพี่น้อง

Not Ashamed to Call Them Brothers

พระธรรมฮีบรูกล่าวว่า พระเยซูไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ (ฮีบรู 2:11) ทั้งๆ ที่พระองค์ทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้า พระเยซูทรงโอบกอดเราไว้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวพระองค์ ความเป็นหนึ่งเดียวกันนี้ช่างแตกต่างกับความอับอายต่อสาธารณชนที่ผู้อ่านพระธรรมฮีบรูต้องทุกข์ทรมานในชุมชนของพวกเขา (ฮีบรู 10:33)

อ่าน ฮีบรู 11:24-26 การตัดสินใจของโมเสสอธิบายสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเราอย่างไร

คุณนึกภาพออกไหมว่า การที่โมเสสถูกเรียกว่า “บุตรของฟาโรห์” หมายความว่าอย่างไร เขาเป็นบุคคลที่มีอำนาจในอาณาจักรที่มีอำนาจมากที่สุดในยุคหนึ่ง เขาได้รับการฝึกฝนทางด้านพลเรือนและการทหารสูงสุด และกลายเป็นบุคคลที่โดดเด่นที่สุด สตีเฟนกล่าวว่า โมเสส “มีสมรรถภาพในการพูดและในกิจการต่างๆ” (กิจการ 7:22) นางเอลเลน จี. ไวท์ กล่าวไว้ด้วย

ว่า โมเสส “เป็นที่โปรดปรานของกองทัพอียิปต์” และฟาโรห์ “มุ่งมั่นที่จะให้หลายชายบุญธรรมของเขาเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์” (*บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 245) กระนั้น โมเสสก็ละทิ้งสิทธิพิเศษทั้งหมดนี้ เมื่อเขาเลือกแสดงตัวว่าเป็นชาวอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติที่เป็นทาสที่ไม่มีการศึกษาและอำนาจ

อ่าน *มัทธิว 10:32, 33; 2 ทิโมธี 1:8, 12 และ ฮีบรู 13:12-15*
พระเจ้าทรงขออะไรจากเรา

นี่เป็นปัญหาสำหรับผู้อ่านพระธรรมฮีบรู หลังจากทนทุกข์กับการถูกข่มเหงและปฏิเสศ หลายคนรู้สึกเลอะอายในพระเยซู โดยการกระทำของพวกเขาบางคนประจานพระเยซูให้ “อับอายต่อสาธารณชน” แทนที่จะถวายเกียรติแด่พระองค์ (*ฮีบรู 6:6*) ดังนั้นเปาโลจึงเรียกร้องผู้อ่านอยู่เสมอให้ “ยึดมั่น” ในการ “ประกาศ” ความเชื่อของพวกเขา (*ฮีบรู 4:14; ฮีบรู 10:23*)

พระเจ้าประสงค์ให้เรายอมรับพระเยซูว่าเป็นพระเจ้าและพี่ชายของเรา พระเยซูในฐานะพระผู้ไถ่ได้ทรงชำระหนี้แก่เรา พระเยซูในฐานะพี่ชายได้ทรงชี้แนวทางในการดำเนินชีวิต เพื่อเรา “เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก” (*โรม 8:29*)

ลองคิดถึงการที่พระเยซูทรงยอมรับเราให้เป็น “พี่น้อง” กับพระองค์ เหตุใดสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเป็นการถ่อมพระองค์ลงมายิ่งกว่าโมเสส และสิ่งนี้สอนเราเกี่ยวกับความรักที่พระเจ้ามีต่อเราอย่างไร

วันอังคาร

เลือดและเนื้อเช่นเรา

Flesh and Blood Like Us

พระธรรมฮีบรูกล่าวว่า พระเยซูรับเอาสภาพมนุษย์ของเรา เพื่อเป็นตัวแทนและสิ้นพระชนม์เพื่อเรา (*ฮีบรู 2:9, 14-16; ฮีบรู 10:5-10*) นี่คือรากฐานของแผนการแห่งความรอดและความหวังเดียวของเราต่อชีวิตนิรันดร์

อ่าน *มัทธิว 16:17; กาลาเทีย 1:16; 1 โครินธ์ 15:50 และ เอเฟซัส 6:12* ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้โยงความสัมพันธ์ของคำว่า “เลือดและเนื้อ”

กับข้อบกพร่องใดในธรรมชาติของมนุษย์

คำว่า “เลือดและเนื้อ” เน้นย้ำถึงความอ่อนแอของสภาพมนุษย์ (เอเฟซัส 6:12) ขาดความเข้าใจ (มัทธิว 16:17; กาลาเทีย 1:16) และจะต้องตาย (1 โครินธ์ 15:50) พระธรรมฮีบรูกล่าวว่า พระเยซูเป็นเหมือนกับพี่น้อง “ทุกอย่าง” (ฮีบรู 2:17) ถ้อยคำนี้หมายความว่า พระเยซูทรงเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ พระเยซูไม่เพียง “เป็นเหมือน” หรือ “ดูเหมือน” มนุษย์ แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์จริงๆ เป็นหนึ่งในพวกเราอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม พระธรรมฮีบรูยังกล่าวอีกว่า พระเยซูทรงแตกต่างจากเราในเรื่องความบาป ประการแรก พระเยซูไม่ได้กระทำความบาปใดๆ (ฮีบรู 4:15) ประการที่สอง พระเยซูทรงมีสภาพมนุษย์ที่ “เป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งหลาย” (ฮีบรู 7:26) เรามีแนวโน้มที่ชั่วร้าย การเป็นทาสต่อบาปของเราอยู่ลึกลงในธรรมชาติของเราเอง เราเป็น “เนื้อหนัง ถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป” (โรม 7:14; โรม 7:15-20) ความเย่อหยิ่ง และแรงจูงใจที่เป็นบาปอื่นๆ ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียแม้กระทั่งการกระทำดีของเรา อย่างไรก็ตาม ความบาปไม่ได้ทำให้ธรรมชาติของพระเยซูเสียหาย อย่างไรก็ตาม เป็นเช่นนั้น หากพระเยซูเป็น “เนื้อหนังถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป” เช่นเดียวกับเรา พระองค์คงต้องการพระผู้ช่วยให้รอดเช่นกัน แต่พระเยซูเสด็จมาในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด และถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา “ปราศจากตำหนิ” แต่พระเจ้าเพื่อเรา (ฮีบรู 7:26-28; ฮีบรู 9:14)

จากนั้นพระเยซูทรงทำลายอำนาจของมารโดยการสิ้นพระชนม์ ซึ่งเป็นเครื่องบูชาที่ปราศจากบาปเพื่อไถ่บาปเรา จึงทำให้การอภัยนั้นเกิดขึ้นได้ และเรากลับคืนดีกับพระเจ้าได้ (ฮีบรู 2:14-17) พระเยซูทรงทำลายอำนาจของบาปด้วยการประทานอำนาจแก่เราในการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม โดยผ่านพระสัญญาในพันธสัญญาใหม่คือการบรรจุนิรมลด้วยจิตใจ (ฮีบรู 8:10) ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงเอาชนะศัตรูและปลดปล่อยเราอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อว่าเราจะ “ปรนนิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮีบรู 9:14) ในขณะเดียวกัน การทำลายล้างซาตานครั้งสุดท้ายจะเกิดขึ้นเมื่อมีการพิพากษาครั้งสุดท้าย (วิวรณ์ 20:1-3, 10)

เมื่อเรามีพระสัญญาแห่งชัยชนะโดยทางพระเยซู เหตุใดเราหลายคนยังคงดิ้นรนกับความบาป เราทำอะไรผิดไป และที่สำคัญกว่านั้น เราจะเริ่มต้นดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับการทรงเรียกอันสูงส่งที่เรามีในพระคริสต์ได้อย่างไร

พุธ

สมบูรณ์โดยความทุกข์ทรมานต่าง ๆ

Perfected Through Sufferings

อ่าน ฮีบรู 2:10, 17, 18 และ ฮีบรู 5:8, 9 เหตุใดชีวิตของพระเยซูจึงต้องทนทุกข์

อัครสาวกกล่าวว่า พระเจ้าทรงให้พระเยซู “สมบูรณ์โดยความทุกข์ทรมานต่าง ๆ” ถ้อยคำนี้น่าประหลาดใจ ผู้เขียนกล่าวว่า พระเยซูทรงเป็น “แสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า” (ฮีบรู 1:3) และพระองค์ทรงปราศจากบาป ไร้มลทิน ปราศจากตำหนิ และบริสุทธิ์ (ฮีบรู 4:15; 7:26-28; 9:14; 10:5-10) ซึ่งหมายความว่า พระเยซูไม่จำเป็นต้องเอาชนะความไม่สมบูรณ์ทางศีลธรรมหรือจริยธรรมใดๆ

อย่างไรก็ตาม พระธรรมฮีบรูกล่าวว่า พระเยซูทรงเข้าสู่กระบวนการ “สมบูรณ์แบบ” ซึ่งทำให้พระองค์มีหนทางที่จะช่วยเราให้รอด พระเยซูทรงสมบูรณ์แบบในแง่ที่ว่า พระองค์เหมาะสมที่จะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

1. พระเยซูทรง “สมบูรณ์แบบ” โดยความทุกข์ทรมานต่าง ๆ เพื่อที่จะเป็นแม่ทัพแห่งความรอดของเรา (ฮีบรู 2:10) พระเยซูต้องสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเป็นเครื่องถวายบูชา เพื่อที่พระบิดาจะมีวิธีการที่ชอบด้วยกฎหมายในการช่วยเราให้รอด พระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาอันสมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว พระเยซูสามารถพิพากษาเราได้เช่นเดียวกับพระเจ้า แต่เนื่องจากการเสียสละของพระองค์ พระเยซูจึงสามารถช่วยเราให้รอดได้ด้วยเช่นกัน
2. พระเยซูทรงเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังโดยการทนทุกข์ต่าง ๆ (ฮีบรู 5:8) การเชื่อฟังจำเป็นอยู่สองประการ ประการแรก การเชื่อฟังทำให้การสละพระชนม์ของพระองค์นั้นเป็นที่ยอมรับ (ฮีบรู 9:14; ฮีบรู

10:5-10) ประการที่สอง การทนทุกข์ต่างๆ ทำให้พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของเรา (ฮีบรู 5:9) พระเยซูทรง “เรียนรู” ที่จะเชื่อฟัง เพราะพระองค์ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์จะต้องเชื่อฟังผู้ใด ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรนิรันดร์และเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า พระองค์ทรงได้รับการเชื่อฟังในฐานะเป็นผู้ปกครองจักรวาล ดังนั้นพระเยซูจึงไม่ได้จำเริญขึ้นจากการไม่เชื่อฟังไปสู่การเชื่อฟัง แต่จากผู้มีอำนาจและผู้ปกครองสูงสุดไปสู่การยอมจำนนและเชื่อฟัง บุตรพระเจ้าผู้สูงส่งกลายเป็นบุตรมนุษย์ผู้เชื่อฟัง

3. การทนทุกข์ต่างๆ เผยให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นมหาบุรุษที่ผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาและความสัตย์ซื่อ (ฮีบรู 2:17, 18) การทนทุกข์ไม่ได้ทำให้พระเยซูทรงมีเมตตามากขึ้น แต่ในทางกลับกันเป็นเพราะความเมตตาของพระเยซูตั้งแต่แรกเริ่มที่พระองค์ทรงเต็มใจสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อช่วยเราให้รอด (ฮีบรู 10:5-10; เปรียบเทียบกับ โรม 5:7, 8) กระนั้นความรักฉันพี่น้องของพระเยซูก็แสดงออกและเปิดเผยโดยความทนทุกข์ต่างๆ นั้น

หากพระเยซูผู้ปราศจากบาปต้องทนทุกข์ เราทั้งหลายผู้เป็นคนบาปจะต้องทนทุกข์อย่างแน่นนอนเช่นกัน เราเรียนรู้ที่จะอดทนต่อความเจ็บปวดในชีวิตได้อย่างไร และในขณะที่เดียวกันก็ยังมีความหวังและความมั่นใจในพระเจ้าผู้ทรงแสดงความรักต่อเราด้วยหลากหลายวิธีที่เปี่ยมไปด้วยฤทธิ์อำนาจ

วันพฤหัสบดี

พี่ชายผู้เป็นแบบอย่าง

The Brother as a Model

อีกเหตุผลหนึ่งที่พระเยซูทรงรับเอาสภาพมนุษย์และอยู่ท่ามกลางเราก็เพื่อพระองค์จะได้เป็นแบบอย่างแก่เรา พระองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงเป็นแบบอย่างแก่เราถึงวิธีดำเนินชีวิตที่ถูกตั้งต่อพระพักตร์พระเจ้า

อ่าน ฮีบรู 12:1-4 ตามที่อัครสาวกกล่าวไว้ เราจะวิ่งแข่งในชีวิตคริสเตียนอย่างไร

ในพระคัมภีร์ข้อนี้ พระเยซูทรงเป็นผู้สูงสุดในบรรดาผู้เป็นแบบอย่างของความเชื่อที่อัครสาวกได้เขียนไว้ พระคำข้อนี้กล่าวถึงพระเยซูว่าเป็น “ผู้เบิกทางความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์” ภาษากรีกคำว่า *archegos* (ผู้เบิกทาง) สามารถแปลได้ว่า “ผู้บุกเบิก” พระเยซูทรงเป็นผู้บุกเบิกการแข่งขันในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงวิ่งนำหน้าบรรดาผู้เชื่อ ที่จริงแล้ว ฮีบรู 6:20 เรียกพระเยซูว่าเป็น “ผู้ทรงนำหน้า” เรา คำว่า “ผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์” ให้แนวคิดที่ว่า พระเยซูทรงแสดงความเชื่อในพระเจ้าในรูปแบบที่บริสุทธิ์ที่สุด ข้อพระคัมภีร์นี้สอนว่า พระเยซูทรงเป็นผู้แรกที่ประสบความสำเร็จในการวิ่งแข่ง และพระองค์เป็นผู้ทรงทำให้ศิลปะแห่งการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อสมบูรณ์

ฮีบรู 2:13 กล่าวว่า “และตรัสอีกว่า เราเองจะไว้วางใจในพระองค์ท่าน ทั้งยังตรัสอีกว่า ตัวเรากับบรรดาบุตรที่พระเจ้าประทานแก่เราอยู่นี้แล้ว” สิ่งที่เกิดขึ้นในข้อนี้ก็คือนั่นคือว่า พระเยซูตรัสว่า พระองค์จะวางใจในพระเจ้า ข้อพระคัมภีร์นี้อ้างอิงถึง อิสยาห์ 8:17, 18

อิสยาห์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้เมื่อเผชิญกับการขู่เพื่อโจมตีอย่างน่าสะพรึงกลัวจากอิสราเอลเหนือและซีเรีย (อิสยาห์ 7:1, 2) ความเชื่อของเขาช่างแตกต่างกับการขาดความเชื่อของกษัตริย์อาหัส (2 พงศ์กษัตริย์ 16:5-18) พระเจ้าทรงชักชวนอาหัสให้วางใจในพระองค์และขอหมายสำคัญว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยเขา (อิสยาห์ 7:1-11) พระเจ้าได้ทรงสัญญากับเขาแล้วในฐานะบุตรของดาวิดว่า พระองค์จะทรงปกป้องอาหัสตั้งบุตรของพระองค์เอง บัดนี้พระเจ้าทรงประทานพระกรุณา ให้อาหัสขอการยืนยันพระสัญญานั้นด้วยหมายสำคัญ อย่างไรก็ตาม อาหัสปฏิเสธที่จะขอหมายสำคัญ แต่ส่งผู้สื่อสารไปยังทิกัลทิลีเลเซอร์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียแทน โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้ของท่าน และเป็นบุตรของท่าน” (2 พงศ์กษัตริย์ 16:7) ช่างหน้าเศร้าอะไรเช่นนี้ อาหัสชอบที่จะเป็น “บุตร” ของทิกัลทิลีเลเซอร์มากกว่าเป็นบุตรของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงวางใจในพระเจ้าและในพระสัญญาว่า พระองค์จะทรงวางศัตรูไว้ใต้พระบาทของพระองค์ (ฮีบรู 1:13; ฮีบรู 10:12, 13) พระเจ้าได้ทรงสัญญากับเราเช่นเดียวกัน และเราจำเป็นต้องเชื่อพระองค์ เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงทำ (โรม 16:20)

เราเรียนรู้ที่จะวางใจในพระเจ้าโดยการเลือกในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ทางเลือกที่สำคัญถัดไปคืออะไร และคุณแน่ใจได้อย่างไรว่าทางเลือกนั้นแสดงให้เห็นถึงการวางใจในพระเจ้า

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ฮีบรู 2:13 กล่าวถึงคำตรัสของพระเยซูต่อพระบิดาของพระองค์ที่กล่าวถึงพี่น้องของพระองค์ว่า “ตัวเรากับบรรดาบุตรที่พระเจ้าประทานแก่เราอยู่นี้แล้ว” (ฮีบรู 2:13) แพทริก เกรย์อธิบายว่า ข้อนี้บรรยายถึงพระเยซูว่าเป็นผู้พิทักษ์พี่น้องของพระองค์ ระบบโรมันทูลเกล้ากำหนดว่า เมื่อบิดาถึงแก่กรรม “ผู้ดูแลซึ่งมักจะเป็นพี่ชายจะกลายเป็นผู้รับผิดชอบดูแลเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะและมรดกของพวกเขาจนกว่าจะบรรลุนิติภาวะ ดังนั้นจึงเป็นธรรมชาติที่พี่ชายจะต้องดูแลน้องๆ ของเขา” (*Godly Fear: The Epistle to the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition* [Atlanta: Society of Biblical Literature, 2003], หน้า 126) จึงเป็นเหตุผลที่พระธรรมฮีบรูกล่าวว่าเราเป็นทั้งพี่น้องของพระเยซูและเป็นบุตรของพระองค์ด้วย พระเยซูในฐานะที่เป็นพี่ชายของเราจึงเป็นผู้ดูแลเรา เป็นผู้พิทักษ์และปกป้องเรา

“พระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้ รับเอาความเป็นมนุษย์และยืนในฐานะตัวแทนของมนุษย์ เพื่อแสดงให้เห็นในการขัดแย้งกับซาตานว่า มนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง เชื่อมต่อกับพระบิดาและพระบุตร สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดทุกอย่างของพระเจ้าได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 253)

“ในชีวิตและบทเรียนของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่เหมาะสมบุรณแบบของพันธกิจที่ไม่เห็นแก่ตัวซึ่งมีต้นกำเนิดในพระเจ้า พระเจ้าไม่

ได้อยู่เพื่อพระองค์เอง พระองค์ทรงปฏิบัติกิจเพื่อผู้อื่นอย่างต่อเนื่อง โดยการสร้างโลกและผดุงทุกสิ่งไว้ “พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” มีทิว 5:45 พระเจ้าทรงมอบอุดมคติของพันธกิจเช่นนี้แก่พระบุตรของพระองค์ พระเยซูได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าของมนุษยชาติ เพื่อพระองค์จะทรงสอนความหมายของการปฏิบัติพันธกิจโดยแบบอย่างของพระองค์” (เอลเลน-จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 649)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระธรรมฮีบรูบอกเราว่า พระเยซูทรงเป็นที่ชายของเราเพื่อช่วยเราให้รอดหมายความว่าอย่างไรในแง่ของสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อช่วยเราให้รอด เหตุใดการหันหลังให้กับความจริงอันนำอัครธรรมนี้จึงเป็นความผิดพลาดอย่างน่าเศร้า
2. พระเยซูไม่ได้บังเกิดมาเพื่อ “ถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป” เช่นเดียวกับเรา (โรม 7:14) เหตุใดคำกล่าวนี้จึงสำคัญสำหรับเรา จงนึกถึงโมเสส เหตุใดจึงสำคัญสำหรับชนชาติอิสราเอลที่โมเสสไม่ใช่ทาสเหมือนพวกเขา เรื่องราวของโมเสสช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเราอย่างไร
3. จงคำนึงถึงชีวิตของเราที่ต้องทนทุกข์ ทำไมเราไม่ควรคิดว่าการทนทุกข์เป็นสิ่งที่ดี แม้ว่าบางครั้งความทุกข์นั้นนำสิ่งที่ดีมาให้

บทที่ 5

พระเยซูผู้ให้การหยุดพัก

Jesus, The Giver of Rest

วันที่ 22 – 28 มกราคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 15:13-21; ฮีบรู 3:12-19; ฮีบรู 4:6-11; ฮีบรู 4:1, 3, 5, 10;
เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15; ฮีบรู 4:8-11

ข้อควรจำ

“ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพักสะบาโตสำหรับประชากรของพระเจ้า” (ฮีบรู 4:9)

ฮีบรู บทที่ 1 และ 2 กล่าวเน้นถึงการครองบัลลังก์ของพระเยซูในฐานะผู้ปกครองและผู้ปลดปล่อยประชากรของพระองค์ ฮีบรู บทที่ 3 และ 4 แนะนำพระเยซูว่าเป็นผู้ที่จะประทานการหยุดพักแก่เรา ซึ่งสมเหตุสมผลเมื่อเรานึกถึงพันธสัญญาของดาวิดที่กล่าวว่า พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้ “การหยุดพัก” แก่ษัตริย์และประชากรจากศัตรูของพวกเขา (2 ซามูเอล 7:10, 11) บัดนี้เรารับการหยุดพักนี้ได้ เพราะพระเยซูประทับที่เบื้องขวาของพระเจ้า

พระธรรมฮีบรูอธิบายถึงการหยุดพักว่า เป็นทั้งการหยุดพักที่เป็นของพระเจ้าและเป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพัก (ฮีบรู 4:1-11) พระเจ้าทรงให้การหยุดพักที่เป็นของพระองค์นี้แก่อาดัมและเอวา ให้เป็นประสบการณ์แห่งวันสะบาโตแรกที่สมบูรณ์แบบกับผู้สร้างความสมบูรณ์แบบนั้น พระเจ้ายังทรงสัญญาวันสะบาโตแห่งการหยุดพักอีกด้วย เพราะการถือรักษาวันสะบาโตอย่างแท้จริงเป็นการนำพระสัญญาของพระองค์ในการสร้างโลกที่สมบูรณ์แบบกลับมาอีกครั้ง

เมื่อเรารักษาวันสะบาโต เราจะจดจำได้ว่าพระเจ้าได้จัดเตรียมสิ่งสมบูรณ์แบบแก่เราเมื่อครั้งพระองค์ทรงสร้างโลกและทรงไถ่ที่กางเขน อย่างไรก็ตาม การรักษาสอบาโตอย่างแท้จริงเป็นการปฏิบัติที่มากกว่าการระลึกถึง แต่เป็นการแสดงเหตุการณ์ล่วงหน้าถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่โลกที่ไม่สมบูรณ์แบบนี้

วันอาทิตย์

ดินแดนแห่งการหยุดพัก

The Land as a Place of Rest

อ่าน ปฐมกาล 15:13-21 พระเจ้าทรงสัญญาอะไรกับอับราฮัม

เมื่อพระเจ้าปลดปล่อยอิสราเอลจากการเป็นทาสในอียิปต์ จุดประสงค์ของพระองค์คือการนำชนชาติอิสราเอลไปยังแผ่นดินคานาอัน ที่ซึ่งพวกเขาจะได้หยุดพัก (อพยพ 33:14; โยชูวา 1:13) แผ่นดินคานาอันเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมบิดาของพวกเขา เพราะอับราฮัมเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าและออกจากถิ่นที่อยู่ไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญา (ปฐมกาล 11:31-12:4)

จุดประสงค์ของพระเจ้าในการมอบแผ่นดินแก่ชนชาติอิสราเอลมีไว้เพื่อให้พวกเขาเข้าครอบครองเท่านั้น พระเจ้ากำลังนำพวกเขามาถึงพระองค์ (อพยพ 19:4) พระเจ้าประสงค์ให้พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พวกเขาจะได้มีสัมพันธไมตรีใกล้ชิดกับพระองค์ โดยไม่มีอุปสรรคกีดขวาง และจะได้เป็นพยานต่อโลกถึงพระเจ้าที่แท้จริงและสิ่งที่พระองค์ทรงมอบแก่ประชากรของพระองค์ แผ่นดินคานาอันเป็นกรอบให้ผู้คนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้าและผู้ไถ่และชื่นชมยินดีในความดีของพระองค์ เช่นเดียวกับสะบาโตแห่งการทรงสร้าง

เฉลยธรรมบัญญัติ 12:1-14 พระเจ้าตรัสกับประชากรถึงสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องทำก่อนที่จะเข้าสู่การหยุดพัก พวกเขาไม่เพียงแต่ต้องเข้าสู่แผ่นดินเท่านั้น แต่ต้องชำระล้างแผ่นดินจากรูปเคารพก่อน แล้วพระเจ้าจึงจะทรงสำแดงสถานที่ที่พระองค์ประทับท่ามกลางพวกเขา

อ่าน อพยพ 20:8-11 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15 วันสะบาโตแห่งการหยุดพักทำให้เราระลึกถึงอะไรสองสิ่ง และสองสิ่งนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างไร

พระเจ้าทรงเชื่อมวันสะบาโตแห่งการทรงสร้างกับการช่วยกู้จากอียิปต์ พระองค์ตรัสสั่งชาวอิสราเอลให้ถือรักษาวันสะบาโต เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งการทรงสร้างและเป็นอนุสรณ์แห่งการไถ่ให้รอดจากอียิปต์ การทรงสร้างและการไถ่ให้รอดตั้งอยู่บนฐานของพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโต เช่นเดียวกับที่เราไม่ได้สร้างตัวเราเอง เราจึงไม่สามารถไถ่ตัวเองให้รอดได้ มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่ไถ่ได้ และโดยการหยุดพักเราจึงรู้ว่าเราต้องพึ่งพาพระองค์ ไม่เพียงเพื่อให้ดำรงอยู่ได้แต่เพื่อความรอด การรักษาวันสะบาโตเป็นการแสดงออกถึงความรอดโดยความเชื่อ

การรักษาวันสะบาโตช่วยให้เราเข้าถึงการพึ่งพาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ และไม่เพียงเพื่อการดำรงอยู่เท่านั้น แต่เพื่อความรอดด้วยอย่างไร

วันจันทร์

เพราะว่าไม่เชื่อ

Because of Unbelief

อ่าน ฮีบรู 3:12-19 เหตุใดชาวอิสราเอลไม่ได้เข้าสู่พระสัญญาแห่งการหยุดพัก

เรื่องน่าเศร้าก็คือ ผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยจากอียิปต์ไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่พวกเขา เมื่อชาวอิสราเอลมาถึงคาเดชบารเนีย ชายแดนของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา พวกเขาขาดความเชื่อ กันดารวิถี บทที่ 13 และ 14 อธิบายว่าผู้สอดแนมชาวอิสราเอล “กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่ได้ไปสอดแนมมา” (กันดารวิถี 13:32) พวกเขายืนยันว่าแผ่นดินนั้นดี แต่ก็เตือนว่าชาวเมืองนั้นแข็งแรงและเมืองก็ล้อมรอบด้วยป้อมปราการ และพวกเขาคงไม่สามารถเข้ายึดครองได้

โยชูวาและคาเลบเห็นพ้องว่าแผ่นดินนั้นดี และไม่โต้แย้งข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนนั้นแข็งแรงและเมืองต่างๆ ป้อมกันอย่างดี แต่ทั้งสองบอกว่าพระเจ้าสถิตกับพวกเขาและพระองค์จะทรงนำให้เข้าสู่แผ่นดินนั้นได้ (กันดารวิถี 14: 7-9) แต่กระนั้น ผู้คนที่เคยเห็นพระเจ้าทำลายอียิปต์ด้วยภัยพิบัติต่างๆ (อพยพ 7-12) ทำลายกองทัพฟาโรห์ในทะเลแดง (อพยพ 14) ประทานอาหารจากสวรรค์

(อพยพ 16) และนำจากหิน (อพยพ 17) รวมถึงการแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงประทับและนำพวกเขาผ่านเสาเมฆอยู่เสมอ (อพยพ 40:36-38) บัดนี้พวกเขาไม่วางใจในพระองค์เสียแล้ว เป็นการเย้ยหยันที่น่าเศร้าที่คนรุ่นนี้ผู้ได้เห็นการแสดงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าอันทรงพลังเช่นนั้นกลับกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งการขาดความเชื่อ (เนหะมีย์ 9:15-17; สดุดี 106:24-26; 1 โครินธ์ 10:5-10)

ของประทานที่พระเจ้าทรงสัญญากับบุตรธิดาของพระองค์นั้นเกินที่มนุษย์จะเอื้อมได้ เราจะเข้าถึงของประทานเหล่านี้ได้โดยพระคุณทางความเชื่อเพียงเท่านั้น ฮีบรู 4:2 อธิบายว่าพระสัญญาที่ชาวอิสราเอลได้รับนั้น “ไม่เป็นประโยชน์แก่เขาเหล่านั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อ” (ฮีบรู 4:2)

ชาวอิสราเอลที่เดินทางถึงชายแดนของแผ่นดินแห่งพันธสัญญาก็เป็นเหมือนผู้คนที่เผชิญกับความขัดแย้งและพบว่าขาดความเชื่อ ความเชื่อหรือการขาดความเชื่อเป็นเหมือนโรคติดต่อ นั่นคือเหตุผลที่พระธรรมฮีบรูตักเตือนผู้อ่านให้ “หนุนใจกันและกันทุกวัน” (ฮีบรู 3:13) “ปลุกใจกันและกันให้มีความรักและทำความดี” (ฮีบรู 10:24) และ “อย่าให้ใครขาดจากพระคุณของพระเจ้า” (ฮีบรู 12:15)

ทุกวันนี้เรายังคงเดินทางไปสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา และเราก็มีหน้าที่รับผิดชอบต่อผู้ที่ร่วมเดินทางไปกับเรา

คุณจะช่วยเสริมสร้างความเชื่อแก่เพื่อนร่วมความเชื่อได้อย่างไรบ้าง คุณจะแน่ใจได้อย่างไรว่า การพูดหรือการกระทำของคุณจะไม่บั่นทอนความเชื่อของผู้อื่น

วันอังคาร

วันนี้ถ้าท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์

Today, If You Hear His Voice

อ่าน ฮีบรู 4:6-11 พระเจ้าทรงเชื่อเชิญเราให้ทำอะไรในข้อพระคัมภีร์นี้

ความล้มเหลวของคนยุคถิ่นทุรกันดารในการเข้าสู่การหยุดพัก ไม่ได้ขัดขวางพระเจ้าจากการทำงานร่วมกับประชากรของพระองค์ พระเจ้ายังคงสัตย์ซื่อ แม้ว่าพวกเขาจะขาดความเชื่อก็ตาม (2 ทิโมธี 2:13) เปาโลจึงกล่าวซ้ำแล้ว

ซ้ำอีกว่า พระสัญญาของพระเจ้า “ยังมี” อยู่ (ฮีบรู 4:1, 6, 9) เปาโลใช้คำกริยาภาษากรีก *kataleipō* และ *apoleipō* ซึ่งบ่งบอกว่าพระสัญญาถูก “ทิ้งไว้ข้างหลัง” หรือถูกละเลย แสดงว่าชาวอิสราเอลไม่ได้ใส่ใจในพระสัญญานั้น ความจริงแล้วคำเชื่อเชิญให้เข้าสู่การหยุดพักกล่าวซ้ำตั้งแต่สมัยของดาวิด (ฮีบรู 4:6, 7, อ้างอิงถึง สดุดี 95) บอกเป็นนัยว่ายังไม่มีการอ้างสิทธิ์พระสัญญาและพระสัญญานั้นยังคงมีอยู่สำหรับประชากรของพระองค์ เปาโลกล่าวว่าอันที่จริงแล้วการหยุดพักมีมาตั้งแต่สมัยการทรงสร้าง (ฮีบรู 4:3, 4)

ในขณะที่เดียวกัน พระเจ้าก็ทรงเชื่อเชิญเรา “วันนี้” ให้เข้าสู่การหยุดพักของพระองค์ เมื่อโมเสสกระทำพันธสัญญาของอิสราเอลกับพระเจ้าอีกครั้งที่ชายแดนของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา เขาเน้นย้ำถึงความสำคัญของคำว่า “วันนี้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:3 เปรียบเทียบกับ เฉลยธรรมบัญญัติ 4:8; 6:6; 11:2) “วันนี้” เป็นช่วงเวลาที่ต้องไตร่ตรองซึ่งโมเสสเชิญชวนให้ผู้คนตระหนักว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพวกเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:2-7) “วันนี้” เป็นช่วงเวลาที่ต้องตัดสินใจที่จะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:1-3) การตัดสินใจนี้ไม่สามารถเลื่อนออกไปได้ ในทางเดียวกัน เราต้องไม่รอคอยที่จะเชื่อฟังพระเจ้าใน “วันนี้”

ในทำนองเดียวกัน “วันนี้” เป็นเวลาที่เราจะต้องตัดสินใจ เป็นเวลาแห่งโอกาส และก็อันตรายเป็นเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นกับประชากรของพระเจ้า

ในพระธรรมฮีบรู แนวคิดเรื่อง “วันนี้” หมายถึงยุคที่พระสัญญาของพระเจ้าจะสำเร็จ พระเจ้าเริ่มต้นยุคนี้ด้วยพระราชกฤษฎีกาว่า “วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า” (ฮีบรู 1:5) ซึ่งเป็นการสถาปนาพระเยซูให้เป็นผู้ปกครองในการทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จ (2 ซามูเอล 7:8-16) ดังนั้นการขึ้นครองราชย์ของพระเยซูจึงเป็นการเริ่มต้นแห่งยุคใหม่ของพระพรและโอกาสแก่เรา พระเยซูทรงเอาชนะศัตรู (ฮีบรู 2:14-16) และเริ่มต้นพันธสัญญาใหม่ (ฮีบรู 8-10) ดังนั้นขอให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งของพระเจ้า “ด้วยความกล้า” (ฮีบรู 4:14-16; ฮีบรู 10:19-23) และชื่นชมยินดีต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยการขอบพระคุณและสรรเสริญ (ฮีบรู 12:28; ฮีบรู 13:10-16) พระเจ้าทรงเชื่อเชิญเรา “วันนี้” ให้ตระหนักว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อเราและให้เหตุผลทุกประการที่เราควรจะยอมรับคำเชิญของพระองค์ทันทีโดยไม่รอช้า

“วันนี้” สิ่งที่คุณต้องตัดสินใจทำเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ มีอะไรบ้าง โดยที่คุณไม่ควรเลื่อนการตัดสินใจนั้นออกไป คุณมีประสบการณ์ในอดีตเกี่ยวกับการที่คุณล่าช้าในการทำสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ให้คุณทำทันทีหรือไม่

พุธ

เข้าสู่การหยุดพัก

Entering into His Rest

อ่าน ฮีบรู 3:11 และ ฮีบรู 4:1, 3, 5, 10 พระเจ้าทรงเชื่อเชิญให้เราเข้าสู่การหยุดพักที่มีลักษณะอย่างไร

พระเจ้าไม่เพียงแต่เชื่อเชิญเราให้หยุดพักเฉยๆ แต่เราได้รับการเชื่อเชิญให้เข้าสู่การหยุดพักของพระองค์ คำว่า “หยุดพัก” ในพระคัมภีร์อาจหมายถึงความสงบสุขในแผ่นดินคานาอัน (*เฉลยธรรมบัญญัติ 3:20*) หรือวิหารที่หีบพันธสัญญาตั้งอยู่ (*2 พงศาวดาร 6:41*) หรือวันสะบาโตวันที่พระเจ้าและชาวอิสราเอล “หยุดพัก” จากการทำงานทั้งปวง (*อพยพ 20:11*) แต่ในขณะนี้พระเจ้าทรงเชื่อเชิญพวกเขาให้เข้าสู่การหยุดพักของพระองค์

อ่าน ฮีบรู 4:9-11, 16 เราได้รับการเรียกให้ทำอะไร

การหยุดพักวันสะบาโตเป็นการเฉลิมฉลองที่พระเจ้าทรงงานแห่งการทรงสร้าง (*ปฐมกาล 2:1-3; อพยพ 2-:8-11*) หรือการไถ่ให้รอดเสร็จสิ้น (*เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15*) เช่นเดียวกันการขึ้นครองราชย์ของพระเยซูในพระวิหารบนสวรรค์ก็เป็นการเฉลิมฉลองที่พระองค์ทรงเสร็จสิ้นจากการถวายเครื่องบูชาอันสมบูรณ์แบบเพื่อลบบาปของเรา (*ฮีบรู 10:12-14*)

สังเกตว่า พระเจ้าจะทรงหยุดพักก็ต่อเมื่อพระองค์มั่นใจว่าเราปลอดภัยแล้ว ในการทรงสร้างพระเจ้าทรงหยุดพักเมื่อพระองค์ทรงสร้างโลกเสร็จสิ้นแล้ว หลังจากนั้น พระเจ้าทรงหยุดพักในพระวิหารเมื่อดาวิดได้รับชัยชนะและพิชิตแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมและชาวอิสราเอล “อยู่อย่างปลอดภัย” แล้ว (*1 พงศกษัตริย์ 4:21-25; เปรียบเทียบกับ อพยพ 15:18-21; เฉลยธรรมบัญญัติ 11:24; 2 ซามูเอล 8:1-14*) พระเจ้าตรัสสั่งให้สร้างพระวิหาร

สำหรับพระองค์เองก็ต่อเมื่อชาวอิสราเอลและกษัตริย์มีบ้านเป็นของตนเองก่อนแล้ว

การหยุดพักสุดท้ายที่พระเจ้าทรงสัญญากับเราคือ โลกใหม่ที่พระเจ้าจะทรงสร้างให้เราหลังจากความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่สิ้นสุดลง พระธรรมฮีบรูกล่าวถึงเมืองนี้ว่า “นครที่...พระเจ้าทรงเป็นสถาปนิกและทรงเป็นผู้สร้าง” (ฮีบรู 11:10) ซึ่งเป็นเมืองสวรรค์ (ฮีบรู 11:14-16) หมายถึงการฟื้นฟูการปกครองและ “ศักดิ์ศรีและเกียรติ” ที่พระเจ้าประทานแก่มนุษย์ตั้งแต่เริ่มแรกของการทรงสร้าง (ฮีบรู 2:5-8; ฮีบรู 12:28) นี่คือการหยุดพักของพระองค์ ซึ่งไม่ใช่เพียงเมืองสมบูรณแบบที่เราจะมีสันติสุข แต่เป็นการหยุดพักวันสะบาโตในเมืองที่บัลลังก์ของพระเจ้าตั้งอยู่ในสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

เราจะเข้าสู่การหยุดพักของพระองค์แม้ในเวลานี้ได้อย่างไร คือโดยความเชื่อเราจะหยุดพักด้วยความมั่นใจในความรอดของพระคริสต์ที่ไม่ใช่ของตัวเราเองได้อย่างไร

วันหยุดที่สงบ

สัมผัสการทรงสร้างใหม่ล่วงหน้า

A Foretaste of New Creation

เปรียบเทียบ อพยพ 20:8-11; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15 และ ฮีบรู 4:8-11 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้ความหมายของการหยุดพักวันสะบาโตที่แตกต่างกันอย่างไรบ้าง

ดังที่เราเห็นแล้วว่า ข้อพระคัมภีร์ในอพยพและเฉลยธรรมบัญญัติเชิญชวนให้เรามองย้อนกลับไปในอดีต ซึ่งแนะนำให้เราหยุดพักในวันสะบาโตเพื่อเฉลิมฉลองความสำเร็จของพระเจ้าในการทรงสร้างและการไถ่ให้รอด อย่างไรก็ตาม ฮีบรู 4:9-11 ชวนให้เรามองไปยังอนาคตซึ่งบอกเราว่า พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมวันสะบาโตแห่งการหยุดพักในอนาคต แสดงให้เห็นมิติใหม่ในการรักษาวันสะบาโต การหยุดพักวันสะบาโตไม่เป็นเพียงรำลึกถึงชัยชนะของพระเจ้าในอดีตเท่านั้น แต่ยังเฉลิมฉลองพระสัญญาของพระเจ้าสำหรับอนาคตอีกด้วย

มิติของการรักษาวันสะบาโตในอนาคตมีอยู่เสมอมา แต่มักถูกละเลยไป หลังจากการล้มลงในบาป วันสะบาโตแสดงให้เห็นว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะทรง

ทำให้การทรงสร้างกลับสู่ศักดิ์ศรีดั้งเดิมโดยผ่านทางพระเมสสิยาห์ พระเจ้าตรัส
สั่งให้เราเฉลิมฉลองการไถ่ให้รอดของพระองค์โดยการรักษาวนสะบาโต เพราะ
ว่าวันสะบาโตขึ้นไปยังจุดสูงสุดของการไถ่ในการสร้างใหม่ การรักษาวนสะบาโต
เป็นการรู้จักสวรรคตในโลกที่ไม่สมบูรณ์นี้

แนวคิดนี้ชัดเจนในประเพณีของชาวยิว จากหนังสือ “ชีวิตของอาดัม
และเอวา” เขียนโดย James H. Charlesworth หน้า 18 แต่งขึ้นระหว่าง 100 ปี
ก่อนคริสตกาล – ปี ค.ศ. 200 กล่าวว่า “วันที่เจ็ดเป็นสัญลักษณ์ของการฟื้นคืน
พระชนม์ เป็นการหยุดพักของยุคกายภาพหน้า” หนังสืออีกเล่มเกี่ยวกับยิวยุค
โบราณกล่าวว่า ยุคที่จะมาถึงเป็น “วันสะบาโตแห่งการหยุดพักนิรันดร์” (Jacob
Neusner, *The Mishnah, a New Translation* (New Haven: Yale
University Press, 1988), p. 873.) ออททิโอทแห่งรับบีอากิบาเขียนภายหลัง
ต่อมาว่า “ชาวอิสราเอลกล่าวต่อพระผู้บริสุทธิ์ว่า ‘พระผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งโลก ถ้า
เราปฏิบัติตามพระบัญญัติ เราจะได้บำเหน็จอะไร’ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘โลกหน้าที่จะมาถึง’ พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า ‘ขอทรงแสดงให้พวกเราเห็น
เถิดว่าเป็นอย่างไร’ พระองค์ทรงแสดงวันสะบาโตให้พวกเราเห็น” (Theodore
Friedman, “The Sabbath Anticipation of Redemption,” *Judaism: A
Quarterly Journal*, vol. 16, หน้า 443, 444)

วันสะบาโตเป็นเวลาแห่งการเฉลิมฉลอง ชื่นชมยินดีและขอบพระคุณ
เมื่อเรารักษาวนสะบาโต แสดงว่าเราเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าและเราอมรับ
ของประทานแห่งพระคุณของพระองค์ การที่เรารักษาวนสะบาโตแสดงให้เห็นว่า
เรามีความเชื่อที่ดำรงอยู่ การถือรักษาวนสะบาโตเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อ
มั่นของเราอย่างเต็มที่ว่า เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อใน
พระองค์

คุณจะรักษาวนสะบาโตตามความเข้าใจของคุณว่า เรารอดโดย
ความเชื่อและไม่ใช้การกระทำตามธรรมบัญญัติได้อย่างไร การหยุดพัก
ในวันสะบาโตเป็นการแสดงออกถึงความรอดโดยพระคุณอย่างไร

ในพระธรรมฮีบรูเปาโลใช้การหยุดพักวันสะบาโตและไม่ได้ใช้วันอาทิตย์ให้เป็นสัญลักษณ์แสดงว่าพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดโดยพระคุณ การใช้วันสะบาโตในลักษณะนี้บอกเป็นนัยว่าผู้เชื่อเคารพและรักษาวินัยสะบาโต อย่างไรก็ตามตั้งแต่ศตวรรษที่ 2 เป็นต้นไป เราพบหลักฐานการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในคริสตจักร การถือรักษาวินัยสะบาโตไม่ใช่เป็นสัญลักษณ์ของความรอดอีกต่อไป แต่ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของการภักดีต่อศาสนายิวและพันธสัญญาเดิม ดังนั้นผู้เชื่อจึงหลีกเลี่ยงการรักษาวันสะบาโต การรักษาวันสะบาโตจึงเทียบเท่ากับการนับถือ “ศาสนายิว” ตัวอย่างเช่น อิกเนเชียสแห่งอันทิโอค (ราว ค.ศ. 110) กล่าวว่า “บรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตตามระเบียบแบบเก่าได้พบความหวังใหม่คือ พวกเขาจะไม่รักษาวินัยสะบาโตอีกต่อไป แต่รักษาวินัยของพระเจ้า คือวันที่เราฟื้นจากความตายด้วยกันกับพระคริสต์และด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์” (Jacques B. Doukhan, *Israel and the Church: Two Voices for the Same God* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 2002), หน้า 42) ในทำนองเดียวกัน มาร์ซีเยนสั่งผู้ติดตามเขาให้อดอาหารในวันสะบาโตเพื่อแสดงการปฏิเสธชาวยิวและพระเจ้าของพวกเขา เช่นเดียวกับบิกเทอริรัสไม่ต้องการให้ผู้คนเห็นว่า เขา “รักษาวินัยสะบาโตของชาวยิว” (ดู *Israel and the Church*, หน้า 41-45) ซึ่งการขาดความเข้าใจเรื่องการรักษาวินัยสะบาโตเป็นสัญลักษณ์ของความรอดโดยพระคุณนำไปสู่การตายของคริสตจักรคริสเตียน

“ชีวิตในพระคริสต์เป็นชีวิตแห่งการหยุดพัก เราอาจไม่แสดงออกถึงความรู้สึกนี้ด้วยความปลาบปลื้มยินดี แต่เราจะสัมผัสได้ถึงความไว้วางใจที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจ เหตุผลของความหวังไม่ได้อยู่ที่ตัวคุณเอง แต่อยู่ในพระคริสต์ ความอ่อนแอของคุณรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับความแข็งแกร่งของพระองค์ ความโง่เขลาของคุณรวมกับพระปัญญาของพระองค์ ความเปราะบางของคุณรวมกับฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ดังนั้นจงอย่ามองที่ตัวเอง อย่าให้จิตใจจดจ่อกับตัวเอง แต่จงมองไปยังพระคริสต์ จงเอาใจใส่ในความรักของพระองค์ ความสวยงาม ความสมบูรณ์แบบของพระลักษณะของพระองค์ หัวข้อที่เราควร

ไต่ตรองคือ พระคริสต์ผู้ทรงปฏิเสธตนเอง พระคริสต์ผู้ทรงถ่อมตน พระคริสต์ผู้ทรงบริสุทธิศักดิ์สิทธิ์ พระคริสต์ผู้ทรงมอบความรักซึ่งหาที่เปรียบมิได้” (เอลเลน จี. วัตส์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 70, 71)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อะไรคือความสัมพันธ์ระหว่างการถือรักษาวันสะบาโตและความชอบธรรมโดยความเชื่อ
2. อะไรคือความแตกต่างระหว่างการรักษาวันสะบาโตที่แท้จริงกับการรักษาวันสะบาโตให้เป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติ เราจะสัมผัสกับความแตกต่างในการรักษาวันสะบาโตของเราได้อย่างไร

บทที่ 6

พระเยซูชมหาปุโรหิตผู้สัตย์ซื่อ

Jesus, The Faithful Priest

วันที่ 29 มกราคม - 4 กุมภาพันธ์ 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 5:1-10; ปฐมกาล 14:18-20; 1 เปโตร 2:9;

ฮีบรู 7:1-3; ฮีบรู 7:11-16, 22, 26

ข้อควรจำ

“มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับพวกเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอุบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งหลาย และอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์” (ฮีบรู 7:26)

บาปทำให้เกิดอ่าวใหญ่ที่อยู่ระหว่างพระเจ้ากับเรา ปัญหาที่ทวีคูณขึ้นเพราะบาปเปลี่ยนแปลงลักษณะของเราให้เสื่อมทราม พระเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ และบาปไม่อาจปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ได้ ฉะนั้นลักษณะเสื่อมทรามของเราเองแยกเราออกจากพระเจ้า เหมือนแม่เหล็กขั้วเดียวกันก็จะผลักกัน นอกจากนี้ลักษณะเสื่อมทรามของเราทำให้เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า บาปทำให้เกิดความเข้าใจผิด มนุษย์ไม่เห็นความรักและพระเมตตาของพระเจ้า แต่เห็นพระองค์ผู้ทรงพิโรธและเรียกร้องจากเรา

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาสิ่งอัศจรรย์ที่พระบิดาและพระเยซูทรงทำเพื่อสร้างสะพานเชื่อมอ่าวนั้น ฮีบรู บทที่ 5-7 วิเคราะห์อย่างละเอียดถึงการเป็นปุโรหิตของพระเยซู ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูวิเคราะห์ที่มาและจุดประสงค์ของการเป็นปุโรหิต (ฮีบรู 5:1-10) และจากนั้นเตือนผู้อ่านไม่ให้เพิกเฉย (ฮีบรู 5:11-6:8)

และให้เรายึดมั่นในความหวังนั้น (ฮีบรู 6:9-20) ผู้เขียนยังอธิบายพระลักษณะในรูปแบบปุโรหิตด้วย (ฮีบรู 7:1-10) และความหมายของความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับผู้เชื่อ (ฮีบรู 7:11-28) สัปดาห์นี้เราจะเน้นไปยัง ฮีบรู 5:1-10 และ ฮีบรู 7:1-28

วันอาทิตย์

ปุโรหิตผู้แทนมนุษย์

A Priest on Behalf of Human Beings

อ่าน ฮีบรู 5:1-10 บทบาทของปุโรหิตคืออะไร พระเยซูทรงปฏิบัติตามบทบาทนั้นอย่างไร

วัตถุประสงค์พื้นฐานของปุโรหิตคือ การเป็นสื่อกลางระหว่างคนบาปกับพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้แต่งตั้งปุโรหิตให้เป็นตัวแทนมนุษย์ ดังนั้นปุโรหิตจะต้องมีเมตตาและเห็นใจความอ่อนแอของมนุษย์

เปาโลแสดงให้เห็นใน ฮีบรู 5:5-10 ว่า พระเยซูทรงบรรลุวัตถุประสงค์เหล่านี้อย่างสมบูรณ์แบบ พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซู (ฮีบรู 5:5, 6) และพระเยซูทรงเห็นใจเราด้วย เพราะพระองค์ทรงทนทุกข์เช่นเดียวกัน (ฮีบรู 5:7, 8)

แต่อย่างไรก็ดี พระเยซูแตกต่างจากปุโรหิตที่เป็นมนุษย์อย่างป็นนัยสำคัญ พระเยซูไม่ได้ถูก “เลือกมาจากมนุษย์” (ฮีบรู 5:1) ในทางกลับกัน พระเยซูทรงรับเอาลักษณะของมนุษย์เพื่อทำหน้าที่ปุโรหิตแทนเรา พระเยซูไม่ได้ถวายเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาปของพระองค์ (ฮีบรู 5:3) แต่เพื่อลบล้างบาปของเราเพียงเท่านั้น เพราะพระองค์ปราศจากบาป (ฮีบรู 4:15; ฮีบรู 7:26-28)

พระธรรมฮีบรูกล่าวว่า พระเยซูทรงอธิษฐาน “ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าทรงสดับ” (ฮีบรู 5:7) พระธรรมฮีบรูหมายถึงการตายครั้งที่สอง ซึ่งพระเจ้าทรงช่วยพระเยซูให้รอดเมื่อพระองค์ทรงเรียกให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย (ฮีบรู 13:20) พระธรรมฮีบรูกล่าวอีกด้วยว่า พระเยซู “ทรงเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังโดยการทนทุกข์ต่างๆ” (ฮีบรู 5:8) การเชื่อฟังเป็นสิ่งใหม่สำหรับพระเยซู มิใช่เพราะว่าพระองค์ไม่เชื่อฟังมาก่อน แต่เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เป็นพระผู้ปกครองจักรวาล พระเยซูไม่ต้องเชื่อฟังผู้ใด แต่ทุกคนต้องเชื่อฟังพระองค์

การทนทุกข์และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระเยซูเป็นส่วนสำคัญของการทำพระราชกิจในการเป็นปุโรหิตของพระองค์ การทนทุกข์ไม่ได้ทำให้

พระเยซูสมบุรณ์แบบในแง่ของการปรับปรุงคุณธรรมหรือจริยธรรม การทนทุกข์ไม่ได้ทำให้พระองค์มีพระเมตตา ในทางตรงกันข้าม พระเยซูเสด็จมายังโลกนี้ เพราะพระองค์ทรงมีพระเมตตาอยู่เสมอ ซึ่งเป็นเหตุที่พระองค์ทรงเมตตาต่อเรา (ฮีบรู 2:17) สิ่งที่พระธรรมฮีบรูหมายถึงคือ โดยการทนทุกข์ทรมาน พระเยซูแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงรับเอาสภาพมนุษย์ ทรงแสดงให้เห็นถึงชีวิตแห่งการเชื่อฟังอย่างสมบุรณ์แบบ ทรงแสดงความรักฉันพี่น้อง และแสดงวิธีมอบชีวิตอย่างเต็มล้นแต่พระเจ้า พระองค์ทรง “เพียบพร้อม” ในแง่ที่ว่า การทนทุกข์ของพระองค์เหมาะสมที่จะเป็นมหาปุโรหิตของเรา ชีวิตที่เชื่อฟังอย่างสมบุรณ์และการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนก่อให้เกิดเครื่องถวายบูชาที่พระเยซูทรงถวายต่อพระเจ้าในฐานะปุโรหิตของเรา

1 เปโตร 2:9 กล่าวว่า เราเป็น “ปุโรหิตหลวง” ชีวิตของพระเยซูเป็นตัวอย่างแก่เราว่า เมื่อเรามีบทบาทอันศักดิ์สิทธิ์นี้ เราควรมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างไร

วันจันทร์

ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค

According to the Order of Melchizedek

อ่าน ปฐมกาล 14:18-20 และ ฮีบรู 7:1-3 เมลคีเซเดคเป็นใคร เขาเปรียบเสมือนพระเยซูอย่างไร

เมลคีเซเดคเป็นทั้งกษัตริย์และปุโรหิต เขายังเหนือกว่าอับราฮัมอีกด้วย เพราะอับราฮัมต้องคืนสิบลดให้เขา ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์และปุโรหิต (ฮีบรู 1:3) แต่ต่างจากเมลคีเซเดคตรงที่พระเยซูปราศจากบาป (ฮีบรู 7:26-28)

ฮีบรู 7:15 อธิบายว่าพระเยซูทรงเป็นปุโรหิต “ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค” (ฮีบรู 5:6) ก็บรรยายพระเยซูในลักษณะนี้เช่นเดียวกัน พระเยซูไม่ได้มาแทนที่เมลคีเซเดค แต่บทบาทปุโรหิตของพระองค์คล้ายคลึงกับเขา

ตัวอย่างเช่น เปาโลกล่าวว่าเมลคีเซเดคไม่มีบิดา มารดา ลำดับวงศ์ตระกูล การเกิด และการตาย บางคนบอกว่าเมลคีเซเดคเป็นร่างจูติของพระเยซูในสมัยอับราฮัม แต่แนวคิดนี้ไม่เข้ากับคำเขียนในพระธรรมฮีบรู เพราะ

พระธรรมฮีบรูเขียนว่า เมลคีเซเดค “เป็นเหมือน” พระเยซู ซึ่งบ่งบอกว่าเขาแตกต่างจากพระเยซูในบางเรื่อง (ฮีบรู 7:3)

มีบางคนกล่าวด้วยว่า เมลคีเซเดคมาจากสวรรค์ แต่แนวคิดนี้ก็ไม่ตรงกับพระธรรมฮีบรู ถ้าเมลคีเซเดคไม่มีบิดา มารดา จุดเริ่มต้น หรือจุดจบ เขาคงต้องเป็นพระเจ้า แต่ก็ยังมีข้อโต้แย้งที่ว่า หากเมลคีเซเดคเป็นปุโรหิตมาจากสวรรค์ก่อนหน้าการเสด็จมาทำพระราชกิจของพระเยซูแล้ว เหตุใดในพระธรรมฮีบรูจึงกล่าวว่า “ทำไมจะต้องมีปุโรหิตอีกตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค” (ฮีบรู 7:11)

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระธรรมฮีบรูไม่ได้กล่าวเกี่ยวกับการเกิด ตาย และลำดับวงศ์ตระกูลของเมลคีเซเดค เพื่อให้เป็นรูปแบบและสัญลักษณ์สำหรับพระราชกิจปุโรหิตของพระเยซู (ปฐมกาล 14:18-20) และเพราะพระเยซูทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ กล่าวโดยย่อคือ เมลคีเซเดคเป็นปุโรหิตกษัตริย์ชาวคานาอัน ผู้ซึ่งรับใช้ในฐานะเป็นแบบอย่างของพระเยซู

“พระคริสต์เป็นผู้ตรัสผ่านเมลคีเซเดคผู้เป็นปุโรหิตของพระเจ้าสูงสุด เมลคีเซเดคไม่ใช่พระคริสต์ แต่เป็นพระดำรัสของพระเจ้าต่อโลกนี้ เป็นตัวแทนของพระบิดา และพระคริสต์ทรงตรัสผ่านตลอดชั่วอายุคนตั้งแตอดีต พระคริสต์ทรงนำประชากรของพระองค์และเป็นแสงสว่างของโลก” (เอลเลน จี. วัตส์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 409)

เรื่องราวของเมลคีเซเดคสอนเราว่า พระเจ้าทรงทำงานในหมู่ผู้ที่ไม่เคยได้รับการสอนจากมิชชันนารีอย่างไร

วันอังคาร

ปุโรหิตผู้สมบูรณ์แบบ

An Effective Priest

“ดังนั้น ถ้าความบริบูรณ์แบบบรรลุได้ทางระบบปุโรหิตเผ่าเลวี (เพราะว่าประชาชนได้รับธรรมบัญญัติโดยระบบนี้) ทำไมจะต้องมีปุโรหิตอีกตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค ไม่ใช่ตามแบบอย่างของอาโรน” (ฮีบรู 7:11)

ปุโรหิตเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ อย่างไรก็ตามพระธรรมฮีบรูกว่าว่า ปุโรหิตเผ่าเลวีไม่สามารถให้การเข้าถึงพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์

และมั่นใจได้ เพราะพวกเขาไม่สามารถจัดหาสิ่งที่สมบูรณ์แบบให้ได้ (ฮีบรู 7:11, 18, 19) และแท้จริงแล้ว พวกเขาเองก็ไม่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นพวกเขาจะให้ความสมบูรณ์แบบแก่ผู้อื่นได้อย่างไร

หรือการถวายสัตวบูชา也不能ชำระจิตสำนึกของคนบาปได้ จุดประสงค์คือ เพื่อขึ้นไปยังพระราชกิจของพระเยซูและการสละพระชนม์ของพระองค์ ซึ่งเป็นเพียงวิธีเดียวที่จะชำระล้างบาปได้อย่างแท้จริง (ฮีบรู 9:14; ฮีบรู 10:1-3, 10-14) หน้าที่ของปุโรหิตชาวเลวีและการถวายเครื่องบูชาเป็นเพียงสิ่งชั่วคราว และเป็นต้นแบบ พระเจ้าประสงค์ให้ผู้คนวางใจในพระราชกิจของพระเยซูที่จะมีในอนาคตผ่านทางพันธกิจของพวกเขา “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29)

อ่าน ฮีบรู 7:11-16 เหตุใดจึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติ

ฮีบรู 7:12 อธิบายว่า เมื่อระบบปุโรหิตเปลี่ยนแปลง ธรรมเนียมปฏิบัติจึงต้องเปลี่ยนแปลงด้วย เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น เพราะมีธรรมเนียมปฏิบัติที่เคร่งครัดมากที่ห้ามไม่ให้ผู้ใดก็ตามที่ไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากเผ่าเลวีผ่านทางอาโรน เป็นปุโรหิต (กันดารวิถี 3:10; กันดารวิถี 16:39, 40) ฮีบรู 7:13, 14 อธิบายว่า พระเยซูสืบเชื้อสายมาจากเผ่ายูดาห์ ดังนั้นธรรมเนียมปฏิบัติจึงห้ามมิให้พระองค์เป็นปุโรหิต แต่เปาโลแสดงให้เห็นว่า การแต่งตั้งให้พระเยซูเป็นปุโรหิตหมายความว่า พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติของระบบปุโรหิต

การเสด็จมาของพระเยซูบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงของธรรมเนียมปฏิบัติในเรื่องการถวายบูชา คนบาปต้องนำเครื่องบูชาประเภทต่างๆ มาถวายเพื่อการไถ่บาป (เลวีนิติ 1-7) แต่บัดนี้ พระเยซูได้เสด็จมาและเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นจึงละทิ้งกฎแห่งการถวายสัตวบูชาไป (ฮีบรู 10:17, 18) ส่งผลให้เกิดพันธสัญญาใหม่และการเปิดเผยแผนการแห่งความรอดที่สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

ลองนึกถึงเครื่องสัตวบูชาจำนวนนับไม่ถ้วนที่นำมาถวายในสมัยโบราณ ทั้งหมดนี้ขึ้นไปยังพระเยซู กระนั้นก็ไม่มีเครื่องบูชาใดเลยที่สามารถจ่ายค่าไถ่บาปของเราได้ ทำไมมีเพียงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเท่านั้นที่สามารถจ่ายค่าไถ่บาปแก่พวกเขาได้

อ่าน ฮีบรู 7:16 พระเยซูทรงเป็นปุโรหิตบนฐานของอะไร

พระเยซูทรงรับหน้าที่ปุโรหิตบนพื้นฐานของชีวิตที่ไม่สามารถจะทำลายได้และเพราะว่าพระองค์ทรงมีพระราชกิจที่เป็นนิรันดร์ ช่างเป็นความจริงอันอัศจรรย์ หมายความว่า ไม่มีสิ่งใดเหนือกว่าพระราชกิจของพระเยซู พระเยซูทรงไถ่เราได้ “อย่างเต็มที่” (ฮีบรู 7:25) อย่างสมบูรณ์ชั่วนิรันดร์ ความรอดที่พระเยซูประทานนั้นสมบูรณ์ที่สุดและเป็นขั้นสุดท้าย เข้าถึงส่วนลึกสุดของธรรมชาติมนุษย์ (ฮีบรู 4:12; ฮีบรู 9:14; ฮีบรู 10:1-4) การทูลวิงวอนของพระเยซูต่อพระเจ้าให้ประโยชน์แก่เราทุกคนภายใต้พันธสัญญาใหม่

พระราชกิจของพระเยซูนั้นมากกว่าการอภัยบาป พระองค์ทรงบรรจุพระธรรมไว้ในใจของเรา ทำให้เราเป็นคนใหม่ในพระองค์ และนำไปสู่การประกาศพระกิตติคุณไปทั่วโลก (ฮีบรู 8:10-12) ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าและมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นตัวแทนเราต่อพระบิดา พระเจ้าทรงโปรดปรานพระเยซูและจะไม่เปลี่ยนพระทัยเพราะพระองค์ทรงสละพระชนม์ให้เป็นเครื่องถวายบูชา

อ่าน ฮีบรู 7:22 พระเยซูทรงมีส่วนใดในพันธสัญญาใหม่

พระเยซูทรงเป็นผู้ค้ำประกันของพันธสัญญาใหม่ เพราะพระเจ้าทรงปฏิญาณว่า พระเยซูจะเป็นปุโรหิต “ชั่วนิรันดร์” (ฮีบรู 7:21) เป็นเรื่องง่ายที่เราจะไม่เข้าใจความสำคัญของคำปฏิญาณนี้ เปาโลได้กล่าวถึงคำปฏิญาณที่พระเจ้าเป็นเจ้าทรงทำไว้กับคนยุคถิ่นทุรกันดารและทำไว้กับอับราฮัมด้วย (ฮีบรู 3:7-11; ฮีบรู 6:13-15) คำปฏิญาณทั้งสองนี้แตกต่างจากคำปฏิญาณที่พระเจ้าทรงทำกับพระบุตรตรงที่ ทั้งสองคำปฏิญาณกระทำกับมนุษย์ที่ต้องตาย คำปฏิญาณจะมีผลตราบเท่าที่ผู้รับผลประโยชน์ยังมีชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้นคำปฏิญาณของพระเจ้าต่อคนยุคถิ่นทุรกันดารและต่ออับราฮัมก็มีผลผูกมัดตราบเท่าที่ยังมีคนยุคถิ่นทุรกันดารและลูกหลานอับราฮัมอยู่ (อ่าน กาลาเทีย 3:29)

ในกรณีของพระบุตรผู้มีชีวิตที่ “ไม่สามารถทำลายได้” คำปฏิญาณที่พระเจ้าทรงทำไว้กับพระองค์จะมีผลผูกมัดตลอดไป บุคคลที่เป็นผู้ค้ำประกันแก่ผู้อื่นต้องรับโทษเช่นเดียวกับบุคคลที่เขาค้ำประกัน แม้กระทั่งความตาย กระนั้นพระบิดาทรงให้พระเยซูเป็นผู้ค้ำประกันแก่เราเพราะพระองค์จะไม่ทรงผิดสัญญา เราจึงมั่นใจในความรอดที่เราได้รับในพระเยซู

วันพฤหัสบดี

ปุโรหิตผู้ปราศจากบาป

A Sinless Priest

อ่าน ฮีบรู 7:26 คุณลักษณะห้าประการของพระเยซูคืออะไร

พระเยซูทรงเป็น “ผู้บริสุทธิ์” หมายความว่า พระเยซูไร้ซึ่งข้อตำหนิในความสัมพันธ์กับพระเจ้า (ฮีบรู 2:18; ฮีบรู 4:15; ฮีบรู 5:7, 8) การแปลพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมในภาษากรีกโบราณใช้คำภาษากรีกเดียวกันสำหรับคำว่าผู้บริสุทธิ์ เพื่อกล่าวถึงผู้รักษาความสัมพันธ์ทางพันธสัญญากับพระเจ้า และกับผู้อื่น

พระเยซู “ปราศจากอูบาย” พระองค์ไร้มลทินและไม่แตะต้องความชั่วร้าย แม้จะถูกทดลอง “เหมือนเราทุกอย่าง” (ฮีบรู 4:15; ฮีบรู 2:18) การที่พระเยซูทรงปราศจากบาปอย่างสมบูรณ์แบบมีความสำคัญต่อการเป็นปุโรหิตของพระองค์ พันธสัญญาเก่าระบุว่า สิ่งที่น่ามาเป็นเครื่องถวายบูชาจะต้อง “ไม่มีตำหนิ” เพื่อเป็นที่ยอมรับแด่พระเจ้า (เลวีนิติ 1:3, 10) การที่พระเยซูทรงเชื่อฟังโดยสมบูรณ์แบบในช่วงที่พระองค์มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ จึงทำให้การถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเป็นที่ยอมรับแด่พระเจ้า (ฮีบรู 9:14)

เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ทรง “แยกจากคนบาปทั้งหลาย” ในช่วงที่พระองค์มีชีวิตในโลกนี้ คนบาปทั้งหลายเกลียดชังพระองค์ แต่พระองค์ทรงอดทน และพระองค์ทรงมีชัยและประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้า (ฮีบรู 12:2, 3) พระเยซูยังทรง “แยกจากคนบาปทั้งหลาย” ในแง่ที่ว่า พระองค์ทรงปราศจากบาปอย่างสมบูรณ์อีกด้วย (ฮีบรู 4:15)

พระเยซูทรง “อยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์” หมายความว่า พระเยซูได้รับการยกย่องให้เหนือกว่าทุกสิ่งที่ดำรงอยู่ ดังนั้นพระองค์จึงเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า

พระธรรมสดุดีกล่าวว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ได้รับการ “ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์” (สดุดี 57:5, 11; สดุดี 108:5)

พระเยซูทรงเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ แต่พระองค์ไม่ใช่มนุษย์ที่บาปเหมือนเรา (ฮีบรู 2:14-16; ฮีบรู 4:15) พระเยซูทรงสมบูรณ์แบบ ไม่ใช่เพียงเพราะพระองค์ไม่เคยทำบาป แต่เพราะบาปไม่เคยทำให้พระองค์ต้องเสื่อมทรามเหมือนเรา

กระนั้นเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ พระองค์จึงทรงเป็นแบบอย่างแก่เราด้วย พระองค์ทรงแสดงวิธีวิ่งแข่งในการแข่งขันของชีวิต (ฮีบรู 12:1-4) พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่เราต้องทำตาม (1 เปโตร 2:21-23) เพราะว่าพระองค์ทรง “เป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งหลาย” (ฮีบรู 7:26) พระองค์จึงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และเราก็สามารถสะท้อนพระลักษณะของพระองค์ได้เช่นกัน

แม้ว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์เฉกเช่นเดียวกับเรา แต่พระองค์ไม่เคยทำบาป ลองคิดว่าพระองค์ต้องบริสุทธิ์เพียงใด พระบิดาทรงมองเราประหนึ่งว่าเราไม่เคยทำบาปเป็นเพราะมองผ่านพระเยซู พระสัญญาอันล้ำค่านี้เป็นของเราโดยความเชื่อ ทำไมพระสัญญานี้จึงทำให้เราวางใจในพระเมตตาของพระเจ้าในการช่วยเราให้รอด

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระคริสต์กำลังเฝ้าดูเราอยู่ พระองค์ทรงทราบภาระ ภัยอันตรายและความทุกข์ยากของเราทั้งสิ้น และพระองค์ทรงโต้แย้งแทนเรา พระองค์ทรงวิงวอนตามความต้องการของจิตวิญญาณแต่ละดวง เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทำในกรณีของเปโตร... พระผู้ทรงทูลวิงวอนเพื่อเราทรงสอนเหล่าผู้ถูกทดลองและถูกล่อลวงให้ต่อสู้กับการทดลองของซาตาน พระองค์ทรงอ่านทุกการเคลื่อนไหวของศัตรูเราออก” (เอลเลน จี. วัตส์, *SDA Bible Commentary*, vol. 7, หน้า 931 (Letter 90, 1906))

“ซาตานมีจุดประสงค์ที่จะแยกพระเจ้ายกกับมนุษย์ชั่วนิรันดร์ แต่โดยพระคริสต์ทำให้เราเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้นกว่าตอนที่

เราไม่เคยทำบาป เนื่องจากพระเจ้าช่วยให้รอดรับสภาพเดียวกับเรา พระองค์จึงทรงผูกมัดพระองค์เองเข้ากับมนุษย์โดยสายสัมพันธ์ที่ไม่มีวันขาด... พระเจ้าทรงปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงทำให้พระวาระสำเร็จ ‘ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน’ พระเจ้าทรงรับเอาสภาพมนุษย์ในพระกายของพระบุตร และทรงนำสภาพเดียวกันนี้ขึ้นสู่สวรรค์ นั่นคือ ‘บุตรมนุษย์’ และเขาจะขนานนามของท่านว่า ‘ที่ปรึกษามหิศรรย์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาอันรันดร์ และองค์สันติราช’ อีสายห์ 9:6 ผู้ซึ่ง “เราเป็น” เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ ด้วยการวางพระหัตถ์ของพระองค์ไว้ทั้งสองฝ่าย พระองค์ทรงเป็น “ผู้บริสุทธิ์ปราศจากอูบาย ไรมลทิน แยกจากคนบาปทั้งหลาย” ไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราว่าเป็นพี่น้อง ฮีบรู 7:26; 2:11 ครอบครัวยุคแห่งแผ่นดินโลกและครอบครัวยุคสวรรค์ผูกพันกันโดยพระคริสต์ พระคริสต์ได้รับเกียรติเป็นพี่ชายของเรา สวรรค์ประดิษฐานอยู่ในมนุษย์ และมนุษย์อยู่ในอ้อมอกแห่งความรักอันไร้ขอบเขต” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 25, 26)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ข้อความข้างต้นข้อความแรกกล่าวว่า “พระองค์ (พระเยซู) ทรงโต้แย้งเพื่อเรา” พระสัญญานี้มีความหมายต่อคุณอย่างไร สอนเราถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราอย่างไร ทำไมแนวคิดนี้จึงให้กำลังใจเรา ทำไมเราจึงต้องการใครบางคนโต้แย้งแทนเรา
2. ข้อความที่สองกล่าวว่า “โดยพระคริสต์ทำให้เราเข้าเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้นกว่าตอนที่เราไม่เคยทำบาป” หมายความว่าอย่างไร เราจะเข้าถึงความใกล้ชิดนั้นได้อย่างไร เราจะได้รับความรักจากประสบการณ์นี้ได้อย่างไร และการที่ “พระองค์ทรงโต้แย้งแทนเรา” ช่วยให้เราประสบการณ์นี้ได้ อย่างไร

บทที่ 7

พระเยซูผู้เป็นสมอที่มั่นคงของจิตใจ

Jesus, The Anchor of the Soul

วันที่ 5 กุมภาพันธ์ - 11 กุมภาพันธ์ 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 6:4-6; มัทธิว 16:24; โรม 6:6; ฮีบรู 10:26-29; ฮีบรู 6:9-13; ฮีบรู 6:17-20

ข้อควรจำ

“ความหวังที่เรายึดมั่นนั้นเป็นเสมือนสมอที่แน่นหนามันคงของจิตใจ เป็นความหวังที่นำไปสู่อภิสุทธิสถานข้างหลังม่าน ที่ที่พระเยซูผู้ทรงนำหน้าเสด็จเข้าไปก่อนแล้วเพื่อเรา เพราะพระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตชั้นนรันดร์ตามแบบอย่างเมลคีเซเดคนั้น” (ฮีบรู 6:19-20)

ฮีบรู 5:11-6:20 เปาโลเปลี่ยนจากการอธิบายพระราชกิจปุโรหิตของพระเยซูแทนเรา เป็นการแทรกคำเตือนเกี่ยวกับอันตรายอย่างร้ายแรงหากเราพลัดพรากจากพระคริสต์

แต่ดูเหมือนว่าประชากรจะตกอยู่ในอันตรายอย่างแท้จริงจากการลี้ล้มลงในความสงสัยตนเองและขาดความเชื่อ อัครสาวกเปาโลกังวลว่าผู้อ่านและผู้ฟังของเขาอาจตกอยู่ในความรู้สึกฝ่ายจิตวิญญาณที่มัวหมอง เพราะสถานการณ์ยากลำบากที่พวกเขากำลังเผชิญ ทำให้พวกเขาหยุดเติบโตในความเข้าใจและประสบการณ์เกี่ยวกับข่าวประเสริฐ

การเช่นนี้เป็นอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้กับเราทุกคนมิใช่หรือ เราท้อแท้เพราะเจอการทดลองและลี้ล้มมิใช่หรือ

อย่างไรก็ตาม การเตือนที่จริงจังนี้ก็จบลงด้วยการให้กำลังใจด้วยความรัก เปาโลเชื่อใจในตัวผู้อ่านและยกย่องพระเยซูว่าเป็นศูนย์รวมของพระสัญญา

แห่งความรอดที่ไม่มีวันคืนคำที่พระเจ้าทำกับพวกเขา (ฮีบรู 6:9-20) รูปแบบของการเตือนและการหนุนใจนี้เกิดขึ้นอีกครั้งใน ฮีบรู 10:26-39

เราจะศึกษารูปแบบนี้และมุ่งความสนใจไปยังคำหนุนใจที่พระเจ้าช่วยให้แก่เรา

วันอาทิตย์

ลิ้มรสความดีงามแห่งพระวจนะ

Tasting the Goodness of the Word

อ่าน ฮีบรู 6:4, 5 เหล่าผู้เชื่อได้รับอะไรจากพระคริสต์ในขณะที่พวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระองค์

การได้รับ “ความสว่าง” หมายถึง การมีประสบการณ์ในการกลับใจใหม่ (ฮีบรู 10:32) ซึ่งหมายถึงผู้หันจาก “ความมืดมน” แห่งอำนาจของซาตานตามมาหา “ความสว่าง” ของพระเจ้า (กิจการ 26:17, 18) ซึ่งคือการช่วยให้รอดจากบาป (เอเฟซัส 5:11) และจากความเขลา (1 เธสะโลนิกา 5:4, 5) คำกล่าวรูปแบบนี้บ่งบอกว่า การที่เราได้รับความสว่างนี้เป็นการกระทำของพระเจ้าที่สำเร็จโดยทางพระเจ้าผู้เป็น “แสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า” (ฮีบรู 1:3)

การ “ได้ลิ้มรสของประทานจากสวรรค์” และ “ได้มีส่วนร่วมในพระวิญญูญาณบริสุทธิ์” เป็นสำนวนที่มีความหมายเหมือนกัน “ของประทาน” ของพระเจ้าอาจหมายถึงพระคุณของพระองค์ (โรม 5:15) หรือพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าเป็นผู้ประทานพระคุณนั้น (กิจการ 2:38) บรรดาผู้ที่ได้ “ลิ้มรส” พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 7:37-39, 1 โครินธ์ 12:13) ได้สัมผัสกับ “พระคุณ” ของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงอำนาจในการเปลี่ยนแปลงตามพระประสงค์ของพระองค์ (กาลาเทีย 5:22, 23)

การ “ได้ลิ้มรสความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้า” (ฮีบรู 6:5) คือการได้สัมผัสกับความจริงแห่งข่าวประเสริฐเป็นการส่วนตัว (1 เปโตร 2:2, 3) และ “ยุคที่จะมาถึงนั้น” หมายถึงการอัศจรรย์ที่พระเจ้าจะทรงทำเพื่อผู้เชื่อในอนาคต ซึ่งก็คือการฟื้นคืนชีพ (ยอห์น 5:28, 29) เป็นการเปลี่ยนแปลงร่างกายของเราสู่ชีวิตนิรันดร์ อย่างไรก็ตามเหล่าผู้เชื่อเริ่มที่จะ “ลิ้มรส” สิ่งนี้ในชีวิตปัจจุบัน พวกเขาได้สัมผัสกับการฟื้นคืนชีพฝ่ายจิตวิญญูญาณ (โคโลสี 2:12, 13) ได้รับการ

เปลี่ยนแปลงจิตใจ (โรม 12:2) และมีชีวิตนิรันดร์ในพระคริสต์ (ยอห์น 5:24)

เปาโลคงนึกถึงผู้คนในยุคถิ่นทุรกันดาร ผู้ซึ่งได้รับพระคุณและการช่วยให้รอดของพระเจ้า คนในยุคถิ่นทุรกันดารได้รับ “ความสว่าง” จากเสาเพลิง (เนหะมีย์ 9:12, 19; สดุดี 105:39) ซึ่งชมกับมานาซึ่งเป็นของประทานจากสวรรค์ (อพยพ 16:15) สัมผัสกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เนหะมีย์ 9:20) ลิ้มรส “สิ่งดีทุกอย่างซึ่งพระยาเวห์ทรงสัญญา” (โยชูวา 21:45) และ “ฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมาถึงนั้น” ในรูปแบบของ “การอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ” ที่ช่วยพวกเขาออกจากอียิปต์ (กิจการ 7:36) อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ยังห่วงใยว่า ทั้งๆ ที่ผู้คนในยุคถิ่นทุรกันดารได้เห็นหลักฐานเหล่านั้น ก็ยังละทิ้งความเชื่อจากพระเจ้า (กันดารวิถี 14:1-35) ผู้อ่านฮีบรูก็ตกอยู่ในอันตรายเช่นเดียวกัน แม้หลักฐานทั้งหมดจะแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้ก็ตาม

คุณเคยมีประสบการณ์เช่นเดียวกับสิ่งที่พระธรรมฮีบรูกล่าวถึงหรือไม่ ตัวอย่างเช่น คุณได้รับ “ความสว่าง” ตามที่ข้อพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างไร

วันจันทร์

เกินกว่าจะฟื้นฟูได้

Impossible to Restore

เปรียบเทียบ ฮีบรู 6:4-6; มัทธิว 16:24; โรม 6:6; กาลาเทีย 2:20; กาลาเทีย 5:24 และ กาลาเทีย 6:14 ข้อพระธรรมเหล่านี้กล่าวถึงความหมายของการตรึงพระคริสต์อย่างไร

ข้อความต้นฉบับในภาษากรีกเน้นคำว่า “เหลือวิสัย” คือ เป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงนำพวกเขามาสู่การกลับใจอีก พวกเขา “หลงไป” เพราะ “พวกเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าอีก” (ฮีบรู 6:6) เปาโลต้องการเน้นว่าไม่มีทางรอดอื่นใดนอกจากโดยทางพระคริสต์ (กิจการ 4:12) ความรอดด้วยวิธีอื่นนั้นเป็นไปไม่ได้เช่นเดียวกับที่ “พระเจ้าตรัสสุสาไม่ได้” (ฮีบรู 6:18) หรือ “ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว” ก็จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าไม่ได้เลย (ฮีบรู 11:6)

การที่ตรึงพระบุตรของพระเจ้าอีกเป็นการแสดงออกโดยนัยที่อธิบายถึงบางสิ่งที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างพระเยซูและผู้เชื่อ

เมื่อผู้นำศาสนาตรึงพระเยซู พวกเขาทำเช่นนั้นเพราะพวกเขากลัวที่พระองค์จะโค่นอำนาจสูงสุดและความเป็นอิสระของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงหวังที่จะกำจัดพระเยซูและทำลายพระองค์ผู้เป็นศัตรูที่มีอำนาจและอันตราย และเช่นเดียวกันข่าวประเสริฐทำลายอำนาจและการกำหนดชีวิตตนเองของแต่ละบุคคล แก่นแท้ของชีวิตคริสเตียนคือการแบกกางเขนและปฏิเสขตนเอง (มัทธิว 16:24) ซึ่งหมายถึงการตรึง “โลก” นี้ไว้ (กาลาเทีย 6:14) ตรึง “คนเก่าของเรา” (โรม 6:6) และตรึง “เนื้อหนังพร้อมกับราคะและตัณหา” (กาลาเทีย 5:24) จุดประสงค์ของชีวิตคริสเตียนคือ การที่เราต้องผ่านการตายรูปแบบหนึ่ง หากเราไม่ได้สัมผัสกับการตายต่อตนเองเช่นนี้แล้ว เราก็ไม่สามารถมีชีวิตใหม่ที่พระเจ้าทรงต้องการมอบแก่เราได้ (โรม 6:1-11)

การต่อสู้ระหว่างพระเยซูกับตัวของเราเองเป็นการต่อสู้ถึงความตาย (โรม 8:7, 8; กาลาเทีย 5:17) เป็นการต่อสู้ที่ยากซึ่งไม่สามารถเอาชนะได้ในครั้งเดียว ข้อพระธรรมนี้ไม่ได้กล่าวถึงบุคคลที่บางครั้งพ่ายแพ้ในการต่อสู้ต่อ “ตัวเก่า” หรือ “เนื้อหนัง” ความบาปนี้หมายถึงบุคคลที่ได้สัมผัสกับความรอดที่แท้จริงแล้ว (ฮีบรู 6:4, 5) แต่กลับเปลี่ยนใจคิดว่า พระเยซูเป็นภัยที่ทำให้เขาหรือเธอไม่สามารถใช้รูปแบบชีวิตตามที่ต้องการได้ และได้ทำลายความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระองค์ ตราบไต่ก็ตามที่บุคคลนั้นยังไม่เลือกที่จะหันหนีจากพระคริสต์อย่างสมบูรณ์ก็ยังมีหวังว่าจะได้รับความรอด

การตายต่อ “ตนเอง” และการรับเอากางเขนหมายความว่าอย่างไร สิ่งใดที่ยากที่สุดที่คุณต้องละทิ้งเพื่อเข้าอยู่ใต้การปกครองของพระคริสต์

วันอังคาร **ไม่มีเครื่องบูชาบาปเหลืออยู่**
No Sacrifice for Sins Left

คำเตือนใน ฮีบรู 6:4-6 คล้ายกับคำเตือนใน ฮีบรู 10:26-29 เปาโลอธิบายว่า หากผู้อ่านปฏิเสขการสละพระชนม์ของพระคริสต์ ก็เท่ากับว่าจะไม่มีทางได้รับการอภัยบาป เพราะไม่มีทางอื่นที่เราจะได้รับการอภัยนอกจากทางของพระเยซู (ฮีบรู 10:1-14)

อ่าน ฮีบรู 10:26-29 ผู้เขียนบรรยายถึงบาปสามอย่างที่ภัยให้ไม่ได้ คืออะไรบ้าง

ผู้เขียนไม่ได้กล่าวว่า เราจะไม่ได้รับการอภัยบาปอีกหลังจากที่เรารับเอาความรู้แห่งความจริง พระเจ้าทรงประทานพระเยซูให้เป็นผู้ช่วยทูลขอเพื่อเรา (1 ยอห์น 2:1) เราจะได้รับ การอภัยบาปโดยทางพระองค์ (1 ยอห์น 1:9) บาปที่ไม่ได้รับการอภัยคือ เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า ทำให้พระโลหิตแห่งพระสัญญาเป็นมลทิน และดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ฮีบรู 10:29) ให้เรามา ดูความหมายของบาปทั้งสามนี้

คำกล่าว “เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า” (ฮีบรู 10:29) อธิบายถึงการ ปฏิเสธการปกครองของพระเยซู ตำแหน่ง “พระบุตรของพระเจ้า” เตือนผู้ฟังว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูไว้ที่เบื้องขวาของพระองค์ และสัญญากับพระองค์ว่า จะทำให้ศัตรูเป็น “ที่รองเท้า” ของพระองค์ (ฮีบรู 1:13; ดูใน ฮีบรู 1:5-12, 14 ด้วย) การเหยียบย่ำพระเยซูหมายความว่า ผู้ละทิ้งความเชื่อปฏิบัติต่อพระเยซู ในฐานะศัตรู ในบริบทนี้บอกเป็นนัยได้ว่า ผู้ละทิ้งความเชื่อถอดพระเยซูออก จากบัลลังก์ (แล้วผู้ละทิ้งความเชื่อก็เข้าแทนที่) และให้พระองค์เป็นที่รองเท้า แทน นี่คือนิสัยที่ลูซิเฟอร์ต้องการทำในสวรรค์ (อิสยาห์ 14:12-14) และเป็นสิ่งที่ “คนนอกกฎหมาย” จะพยายามทำในอนาคต (2 เธสะโลนิกา 2:3, 4)

คำกล่าว “ถือว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญาเป็นมลทิน” หมายถึงการ ปฏิเสธการสละพระชนม์ของพระเยซู (ฮีบรู 9:15-22) ซึ่งบ่งบอกว่า พระโลหิต ของพระเยซูปราศจากอำนาจชำระล้าง

คำกล่าว “ดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์” มาจากศัพท์ภาษากรีก “enybrisas” แปลว่า “ดูหมิ่น ก้าวร้าว” ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การแสดงออกถึงความโอหัง หมายถึง “อวดดี” หรือ “เย่อหยิ่ง” คำกล่าวนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับคำพรรณนาถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าเป็น “พระวิญญาณแห่งพระคุณ” ซึ่งบ่งบอกว่า ผู้ละทิ้งความเชื่อถูกพระคุณที่พระเจ้าทรงมอบให้

ผู้ละทิ้งความเชื่ออยู่ในสภาพที่พระเจ้าไม่สามารถให้อภัยได้ คนเหล่านี้ ปฏิเสธพระเยซู การสละพระชนม์ของพระองค์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์

หลังจากที่เปาโลเตือนอย่างจริงจังและจริงจังใน ฮีบรู 6:4-8 เปาโลมั่นใจว่าผู้อ่านไม่ได้ละทิ้งพระบุตรและจะไม่ละทิ้งในอนาคต เขาเชื่อว่าผู้อ่านจะรับคำเตือนและเกิดผลอันเหมาะสม พวกเขาเป็นเหมือน “ดิน” ที่ได้รับการไถพรวนจากพระเจ้าและจะเกิดผลตามที่พระองค์ทรงคาดหวังไว้ คนเหล่านี้จะได้รับพระพรจากพระเจ้า (ฮีบรู 6:7) ซึ่งก็คือ “ความรอด” (ฮีบรู 6:9)

อ่าน ฮีบรู 6:9-12 เขียนสิ่งดีที่ผู้อ่านได้ทำและจะทำต่อไป และอธิบายความหมายของสิ่งเหล่านั้นด้วย

ผู้เชื่อแสดงความรักต่อ “พระนาม” ของพระเจ้า นั่นคือแสดงความรักต่อพระเจ้าเอง โดยการปรนนิบัติต่อธรรมิกชน ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงแค่การกระทำที่เกิดขึ้นในอดีตเท่านั้น แต่เป็นการกระทำซึ่งขยายมาถึงปัจจุบัน หลักฐานของความรักที่สำคัญที่สุดต่อพระเจ้าไม่ใช่เป็นการกระทำที่ “เคร่งศาสนา” แต่เป็นการแสดงความรักต่อเพื่อนมนุษย์ โดยเฉพาะผู้ที่ด้อยโอกาส (มัทธิว 10:42; มัทธิว 25-31-46) ดังนั้นเปาโลจึงแนะนำผู้เชื่อไม่ให้ “ลืม” ที่จะทำดี (ฮีบรู 13:2, 16)

อ่าน ฮีบรู 6:12 ที่เตือนไม่ให้เป็นคน “เฉื่อยชา” ซึ่งเป็นลักษณะของ ผู้ไม่เติบโตและผู้ที่อยู่ใต้อันตรายของการละทิ้งความเชื่อ (ฮีบรู 5:11; ฮีบรู 6:12) ความหวังไม่ได้ดำรงอยู่ได้ด้วยการใช้ปัญญาในความเชื่อ แต่โดยความเชื่อที่แสดงออกจากการกระทำด้วยความรัก (โรม 13:8-10)

เปาโลต้องการให้ผู้อ่านเลียนแบบผู้สืบทอดพระสัญญาด้วยความเชื่อและความอดทน เขาได้เขียนให้เห็นถึงประสบการณ์ที่ไม่ควรเอาเป็นแบบอย่างของคนในยุคถิ่นทุรกันดารแล้วว่า คนเหล่านั้นล้มเหลวในการสืบทอดพระสัญญา เพราะขาดความเชื่อและความพากเพียร จากนั้นเขาจึงเขียนถึงแบบอย่างของ อับราฮัม (ฮีบรู 6:13-15) ซึ่งเป็นผู้สืบทอดพระสัญญาโดย “ความเชื่อและความอดทน” เปาโลได้ให้ตัวอย่างบุคคลที่มีความเชื่อในฮีบรู บทที่ 11 และจบลงด้วยแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน บทที่ 12 คือ พระเยซูผู้เป็นแบบอย่างแห่ง

ความเชื่อและความอดทน (ฮีบรู 12:1-4) และใน วิวรรณ์ 14:12 กล่าวว่า ความเชื่อ ความอดทนและการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นลักษณะของธรรมิกชนในยุคสุดท้าย

บางครั้งเราก็ต้องตกเดือนคนที่เรารัก การที่้อครสาวกได้เดือนและ
หนุหน้าใจผู้อื่นสอนอะไรเราบ้าง

วันพฤหัสบดี

พระเยซูผู้เป็นสมอที่มั่นคงของจิตใจ

Jesus, the Anchor of the Soul

เปาโลชี้ให้เห็นถึงการตกเดือนผู้ละทิ้งความเชื่อและหนุหน้าใจด้วยความรักและความเชื่อ ด้วยการอธิบายอย่างงดงามว่าเรามั่นใจในสิ่งนี้ได้เพราะพระคริสต์

อ่าน ฮีบรู 6:17-20 พระเจ้าทรงยืนยันพระสัญญาที่พระองค์ให้แก่เราอย่างไร

พระเจ้าทรงยืนยันพระสัญญาที่พระองค์ให้แก่เราด้วยหลากหลายวิธีวิธีแรก พระเจ้าทรงยืนยันพระสัญญาของพระองค์ด้วยคำสาบาน (ฮีบรู 6:17) ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ คำสาบานที่พระเจ้ามีต่ออับราฮัมและดาวิดแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าจะทรงโปรดปรานชนชาติอิสราเอลเสมอ เมื่อโมเสสขอให้พระเจ้าอภัยชนชาติอิสราเอลหลังจากละทิ้งความเชื่อหันไปหาลูกวัวทองคำ เขากล่าวถึงคำสาบานที่พระเจ้าทรงมีต่ออับราฮัม (อ่าน อพยพ 32:11-14; ปฐมกาล 22:16-18) คำอ้อนวอนของโมเสสแข็งแกร่งขึ้นได้ก็เพราะคำสาบานของพระเจ้าที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ (โรม 9:4; โรม 11:28, 29)

ในทำนองเดียวกัน เมื่อผู้ประพันธ์บทเพลงสดุดีทูลอ้อนวอนพระเจ้าเพื่อชนชาติอิสราเอล เขาก็ได้อ้างคำสาบานของพระเจ้าต่อดาวิด พระเจ้าได้ตรัสว่า “เราจะไม่ละเมิดพันธสัญญาของเรา หรือพลิกเพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา เราปฏิญาณโดยความบริสุทธิ์ของเราครั้งเดียวเป็นพอ เราจะไม่มีมุสาต่อดาวิด พงศ์พันธุ์ของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ บัลลังก์ของเขาจะยืนนานอย่างดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา บัลลังก์จะตั้งอยู่เป็นนิรันดร์อย่างดวงจันทร์ และสักขีพยานบนท้องฟ้าก็แน่นอน” (สดุดี 89:34-37) เห็นได้จากในพระคัมภีร์ใหม่ว่า

พระเยซูทรงทำให้คำสาบานทั้งสองบรรลุผลสำเร็จแล้ว พระองค์ผู้เป็นเชื้อสายของอับราฮัม ผู้ซึ่งเสด็จขึ้นไปประทับบนบัลลังก์ของดาวิด (*กาลาเทีย 3:13-16; ลูกา 1:31-33, 54, 55*)

วิธีที่สอง พระเจ้าได้ทรงยืนยันพระสัญญาของพระองค์ต่อเราโดยการให้พระเยซูประทับเบื้องขวาของพระองค์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์มีจุดประสงค์เพื่อยืนยันพระสัญญาที่กระทำกับผู้เชื่อ เพราะพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ในฐานะ “ผู้ทรงนำหน้าเพื่อเรา” (*ฮีบรู 6:20*) ดังนั้นการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เปิดเผยให้เราเห็นถึงความรอดที่พระเจ้าประทานแก่เราอย่างแน่นอน พระเจ้าทรงให้พระเยซูรับพระสิริผ่านทาง “การสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน” เพื่อ “นำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรี” (*ฮีบรู 2:9, 10*) การที่พระเยซูทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระบิดาเป็นเหมือน “สมอที่แน่นอนและมั่นคงของจิตใจ” (*ฮีบรู 6:19*) ที่ยึดไว้กับพระที่นั่งของพระเจ้า เราต้องการคำยืนยันใดมากกว่านี้อีกหรือ

คุณรู้สึกอย่างไรเมื่อรู้ว่าพระเจ้าทรงปฏิญาณต่อคุณ เหตุใดแนวคิดนี้จึงช่วยให้คุณมั่นใจในความรอด แม้คุณจะรู้สึกไม่คู่ควรก็ตาม

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือ *The Acts of the Apostles* เรื่อง “ยอห์นผู้เป็นतीรัก” หน้า 539-545 และหนังสือผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน เรื่อง “ยูดาส” หน้า 716-722 ของ เอลเลน จี. ไวท์

“สงครามกับตนเองเป็นการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เราจะมีได้ การละทิ้งตนเองและยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าจำเป็นต้องดิ้นรนพยายามแต่จิตวิญญาณต้องยอมจำนนต่อพระเจ้าก่อนที่จะเริ่มใหม่ในความบริสุทธิ์ได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 43)

“ยอห์นปรารภนาที่จะเป็นเหมือนพระเยซู และภายใต้อิทธิพลแห่งการเปลี่ยนแปลงในความรักของพระคริสต์ เขากลายเป็นคนสุภาพอ่อนโยน ตัวตนถูกซ่อนไว้ในพระเยซู ยอห์นยอมจำนนต่ออำนาจแห่งชีวิตอันอัศจรรย์...”

“เป็นเพราะความรักอันลึกซึ้งที่ยอห์นมีต่อพระคริสต์ ทำให้เขาปรารภนาจะอยู่ใกล้พระองค์เสมอ พระผู้ช่วยให้รอดทรงรักสาวกทั้งสิบสองคน แต่ยอห์น

มีจิตวิญญาณที่เปิดกว้างที่สุด เขาอายุน้อยกว่าคนอื่น ๆ และมีความไว้วางใจอย่างเต็มที่ เขาได้เปิดใจต่อพระเยซู ดังนั้นเขาจึงมีความเห็นอกเห็นใจต่อพระคริสต์ และบรรดาคนอื่น ๆ ต่างได้รับคำสอนฝ่ายจิตวิญญาณอันลึกซึ้งที่สุดของพระผู้ช่วยให้รอดผ่านทางเขา...

“ความมั่งคั่งในความบริสุทธิ์ที่เปลี่ยนแปลงเขาเปล่งประกายด้วยรัศมีเหมือนพระคริสต์จากใบหน้าของเขา เขามองไปยังพระผู้ช่วยให้รอดด้วยการสรรเสริญและความรัก จนกระทั่งกลายเป็นเหมือนพระคริสต์และการสามัคคีธรรมกับพระองค์กลายเป็นความปรารถนาของเขา และลักษณะอุปนิสัยของเขาก็สะท้อนพระลักษณะของพระอาจารย์ของเขา” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Acts of the Apostles*, หน้า 544, 545)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ชีวิตของยอห์นผู้เป็นสาวกอันเป็นที่รักแตกต่างอย่างชัดเจนกับชีวิตของยูดาส อิสคาริโอท เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรยอห์นและพี่ชาย พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง ยอห์นก็มีข้อบกพร่องที่ร้ายแรง ยูดาสก็มีข้อบกพร่องเช่นกัน ซึ่งก็ไม่ได้ร้ายแรงไปกว่าของยอห์น แต่ทำไมยอห์นจึงเปลี่ยนไปสู่พระฉายาของพระเยซู ในขณะที่ยูดาสได้ทำบาปต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ อะไรคือความแตกต่าง
2. พระเยซูทรงเชื่อเชิญผู้เชื่อให้แบกกางเขนของตนและติดตามพระองค์ไป การรับเอากางเขนและการยอมต่อการกดขี่ของผู้อื่นแตกต่างกันอย่างไร
3. เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเรียกร้องให้เรายอมจำนนชีวิตของเราทั้งหมดต่อพระองค์ เจตจำนงเสรีและความรอดสัมพันธ์กันอย่างไร

บทที่ 8

พระเยซูผู้เป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่

Jesus, The Mediator of the New Covenant

วันที่ 12 – 18 กุมภาพันธ์ 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 7:11-19; ฮีบรู 8:10-12; เยเรมีย์ 31:31-34;

ฮีบรู 8:1-6; อพยพ 24:1-8; เอเสเคียล 36:26, 27

ข้อควรจำ

“แต่บัดนี้พระเยซูทรงได้รับพันธกิจที่สูงส่งกว่าของพวกเขา เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่า ซึ่งตั้งอยู่บนพระสัญญาที่ประเสริฐกว่า” (ฮีบรู 8:6)

พระเยซูทรงมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบและทรงสิ้นพระชนม์แทนเรา ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่อันประเสริฐกว่าระหว่างเรากับพระเจ้า พระเยซูทรงยกเลิกบทลงโทษแห่งความตาย ซึ่งเป็นผลของการล่วงละเมิดของเรา และทำให้พันธสัญญาใหม่เป็นไปได้

ฮีบรู 10:5-10 ได้อธิบายความจริงนี้ไว้ ซึ่งระบุว่าพระเยซูสำแดงให้เห็นว่าพระองค์เชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบตามที่พันธสัญญากำหนด ได้อ้างอิงถึงสดุดี 40 ซึ่งแต่เดิมนั้นเป็นความปรารถนาของดาวิดที่จะเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ “นี่แน่ะ ข้าพระองค์มาแล้ว ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยินดีทำตามพระทัยพระองค์ ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” (สดุดี 40:7, 8) พระธรรมสดุดีนี้แสดงถึงสภาพของพันธสัญญาของพระเจ้ากับอิสราเอล ซึ่งคือยินดีที่จะเชื่อฟัง

และธรรมเนียมปฏิบัติก็อยู่ในจิตใจ (*เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-6*) สิ่งที่ดาวิดได้แต่เพียงปรารถนาที่จะทำ พระเยซูได้ทรงทำให้สำเร็จแล้ว

พระธรรมสดุดีในข้อนี้สำหรับเปาโลแล้วมีความสำคัญเป็นพิเศษเกี่ยวกับการมาบังเกิดของพระเยซู พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างแก่เรา เราได้รับการช่วยให้รอด ไม่เพียงเพราะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เท่านั้น แต่เพราะการเชื่อฟังที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ด้วย

วันอาทิตย์

ความจำเป็นของพันธสัญญาใหม่

The Need of a New Covenant

อ่าน ฮีบรู 7:11-19 ทำไมเราจึงต้องการพันธสัญญาใหม่

ตามที่พระธรรมฮีบรูกล่าวไว้ พระเยซูทรงได้รับแต่งตั้งให้เป็นปุโรหิตตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค หมายความว่าพันธสัญญาใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว พันธสัญญาเดิมอยู่บนฐานของระบบปุโรหิตเผ่าเลวี (*ฮีบรู 7:11*) ปุโรหิตเผ่าเลวีทำหน้าที่เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล และธรรมเนียมปฏิบัติกำหนดไว้ไม่ให้ผู้ใดก็ตามนอกเหนือเผ่าเลวีเข้าสู่ระบบปุโรหิต ดังนั้นผู้เขียนพระธรรมฮีบรูจึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงระบบปุโรหิต ก็หมายถึงการเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติของปุโรหิตและการเปลี่ยนแปลงพันธสัญญาด้วย (*ฮีบรู 7:12, 18, 19*)

ประเด็นของพันธสัญญาเดิมคือ พันธสัญญาเดิมไม่สามารถทำให้สมบูรณ์ได้ (*ฮีบรู 7:11*) เปาโลกำลังกล่าวถึงระบบปุโรหิตเผ่าเลวีและการปฏิบัติกิจของเผ่า (การถวายบูชา, เทศกาลเฉลิมฉลอง, เป็นต้น) การที่เผ่าเลวีถวายสัตวบูชานั้นไม่สามารถชำระล้างบาปทั้งหมดได้อย่างแท้จริง หรือทำให้เข้าถึงพระเจ้าได้ (*ฮีบรู 10:1-4; 9:13, 14; 10:19-23*)

ความจริงที่กล่าวว่าพันธสัญญาใหม่นั้นจำเป็น ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรมกับชนชาติอิสราเอลเพราะพระองค์ประทานพันธสัญญาเดิมแก่พวกเขา การปฏิบัติกิจของเผ่าเลวีและพิธีกรรมในพลับพลาออกแบบมาให้ปกป้องพวกเขาจากรูปเคารพและชี้ไปยังพันธกิจของพระเยซูในอนาคตอีกด้วย พระธรรมฮีบรูเน้นว่า การถวายบูชาเป็น “เพียงเงาของสิ่งประเสริฐทั้งหลายที่จะมาในภายหลัง” (*ฮีบรู 10:1*)

การถวายเครื่องบูชาซึ่งไปยังพระเยซูนั้นจะช่วยให้ผู้คนมีความหวังและความเชื่อใน “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29 เปรียบเทียบกับ อิสยาห์ 53) ซึ่งก็คือประเด็นเดียวกับที่เปาโลได้กล่าวว่า ธรรมบัญญัติ “จึงเป็นผู้ควบคุมของเรา จนพระคริสต์เสด็จมา เพื่อเราจะถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:24) หรือที่กล่าวว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของธรรมบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง แม้แต่พระบัญญัติสิบประการไม่ว่าจะดีพร้อมและสมบูรณ์เพียงใด แต่ก็ไม่สามารถให้ความรอดได้ (โรม 3:20-28; โรม 7:12-14) พระบัญญัติสิบประการให้มาตรฐานของความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบ แต่ไม่ได้ให้ความชอบธรรม เช่นเดียวกับที่เราไม่สามารถลบวิรร้อยแห่งวัยเมื่อเรามองดูในกระจกได้ เพื่อให้ความชอบธรรมของเราสมบูรณ์แบบ เราจึงต้องการพระเยซูให้เป็นผู้แทนเรา

ทำไมธรรมบัญญัติจึงช่วยเราให้รอดไม่ได้ แม้ว่าเราจะรักษาพระบัญญัติได้ทั้งหมดและปฏิบัติตามโดยไม่มีที่ติก็ตาม

วันจันทร์

ของใหม่และการฟื้นฟูใหม่ New and Renewed

เปรียบเทียบ ฮีบรู 8:10-12 กับ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-6; เฉลยธรรมบัญญัติ 30:11-14 และ เยเรมีย์ 31:31-34 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับรูปแบบของพันธสัญญาใหม่อย่างไร

พระสัญญาเรื่องพันธสัญญาใหม่ในพระธรรมฮีบรูอ้างจากพระธรรมเยเรมีย์ ที่จริงแล้วตามคำกล่าวของเยเรมีย์ถึงพระสัญญาของพระเจ้าเรื่องพันธสัญญาใหม่เป็นการฟื้นฟูพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอลในครั้งแรกโดยผ่านทางโมเสส (เยเรมีย์ 31:31-34) ถ้าอย่างนั้นก็จะโต้แย้งได้ว่า เยเรมีย์ บทที่ 31 ไม่ได้กล่าวถึง พันธสัญญา “ใหม่” แต่กล่าวถึงการ “ฟื้นฟูใหม่” ของพันธสัญญาดั้งเดิมที่กระทำกับชาวอิสราเอล แต่ที่จริง

แล้ว คำในภาษาฮีบรูที่แปลว่า ใหม่ คือ “hadashah” ซึ่งหมายถึงทั้งในแง่ของ “การฟื้นฟูใหม่” หรือ “เริ่มใหม่”

ปัญหาของพันธสัญญาเดิมคือ ผู้คนละเมิดพันธสัญญา (*ฮีบรู 8:8, 9*) พันธสัญญาไม่ได้ผิดพลาด แต่เป็นผู้คนที่ทำให้ผิด ถ้าชนชาติอิสราเอลมอง ออกผ่านสัญลักษณ์เหล่านี้ตั้งแต่แรกว่า พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาและวางใจใน พระองค์ พระสัญญานี้ก็คงไม่ถูกทำลาย แต่กระนั้นเพื่อความ เป็นธรรมก็ต้อง กล่าวด้วยว่า ยังมีผู้เชื่ออีกมากมายตลอดประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลที่ ทำให้พันธสัญญาบรรลุจุดประสงค์ และมีผู้ที่บรรจรรยาปฏิบัติไว้ในใจ (*สดุดี 37:31; สดุดี 40:8; สดุดี 119:11; อีสยาห์ 51:7*)

เนื่องจากพันธสัญญาใหม่เป็นการฟื้นฟูพันธสัญญาเดิม ซึ่งในแง่นี้ก็ กล่าวได้ว่าเป็นพันธสัญญาใหม่ที่แท้จริง คำสัญญาของเยเรมีย์เรื่อง “พันธ-สัญญาใหม่” ไม่ได้เพียงแต่ให้ภาพของการฟื้นฟูสภาพของสิ่งที่มีอยู่ก่อนการ ถูกเนรเทศ ซึ่งถูกทำลายและเริ่มใหม่หลายครั้ง เนื่องจากประชาชาติละทิ้งความ เชื่อหลายต่อหลายครั้ง และนั่นก็เป็นเพราะว่า ผู้คนไม่เต็มใจที่จะรักษาพันธ-สัญญาในส่วนของพวกเขาเอง (*เยเรมีย์ 13:23*)

ดังนั้นพระเจ้าสัญญาว่าจะทรงสร้าง “สิ่งใหม่” (*เยเรมีย์ 31:22*) พันธ-สัญญานี้ก็ไม่เหมือนพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับ “บรรพบุรุษของเขาทั้ง หลาย” (*เยเรมีย์ 31:32*) เนื่องจากความไม่ซื่อสัตย์ของประชากร พระสัญญา ต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทำภายใต้พันธสัญญาของโมเสสจึงไม่บรรลุผล แต่บัดนี้ เรามีพระบุตรผู้ทรงคำประกัน (*ฮีบรู 7:22*) พระเจ้าจะทรงให้จุดประสงค์ของ พันธสัญญาของพระองค์สำเร็จ พระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ หรือทำให้มาตรฐานต่ำลง แต่พระองค์ได้ส่งพระบุตรเป็นผู้นำประกันพันธสัญญา แทน (*ฮีบรู 7:22; ฮีบรู 6:18-20*) นี่คือนิวพันธสัญญาที่ไม่มีคำแข่งสาป มีแต่เพียงพระพรเพราะพระเยซูทรงทำให้สำเร็จอย่างสมบูรณ์

อ่าน 2 ทิโมธี 2:13 เราเรียนรู้อะไรจากความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ต่อประชากรและแผนการของพระองค์เมื่อเราพิจารณาความสัมพันธ์ของ เรากับผู้อื่นและแผนการของเรา

อ่าน ฮีบรู 8:1-6 ทำไมพระเยซูจึงทรงเป็นคนกลางที่ประเสริฐกว่า

คำภาษากรีกที่แปลว่าคนกลาง (*mesitēs*) มาจาก (*mesos*) แปลว่า “กลาง” หมายถึงผู้ที่เดินหรือยืนตรงกลาง ซึ่งเป็นศัพท์เฉพาะที่บ่งบอกถึงบุคคลที่ทำหน้าที่ดังต่อไปนี้ อาจจะหนึ่งหน้าที่หรือมากกว่า (1) ผู้ตัดสินระหว่างสองฝ่ายหรือมากกว่า (2) ผู้เจรจาหรือนายหน้าธุรกิจ (3) พยานในศาล (4) ผู้ค้าประกันและผู้รับประกันในการดำเนินการตามข้อตกลง

คำว่า “คนกลาง” ที่แปลจาก (*mesitēs*) นั้นให้ความหมายแคบกว่าที่พระธรรมฮีบรูต้องการสื่อ อย่างไรก็ตามพระธรรมฮีบรูเน้นหน้าที่ที่สี่ พระเยซูไม่ได้เป็น “คนกลาง” ในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงตัดสินความขัดแย้งระหว่างพระบิดาและมนุษย์ หรือเป็นผู้สร้างสันติที่ไกลเกลียดแต่ละฝ่ายที่ไม่พอใจกันและกัน หรือเป็นพยานให้กับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่ตามที่พระธรรมฮีบรูอธิบายพระเยซูทรงเป็นผู้ค้าประกัน (หรือ ผู้รับประกัน) ของพันธสัญญาใหม่ (ฮีบรู 7:22) คำว่า “คนกลาง” ในพระธรรมฮีบรูเทียบเท่ากับ “ผู้ค้าประกัน” พระองค์ทรงรับประกันว่าพันธสัญญาจะสำเร็จ

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้การสถาปนาพันธสัญญาใหม่เกิดขึ้นได้ เพราะเป็นไปตามข้อกำหนดของพันธสัญญาแรกที่ทำกับชนชาติอิสราเอล ซึ่งได้ถูกล่วงละเมิดไป (ฮีบรู 9:15-22) ในแง่นี้คือ พระเยซูทรงเป็นผู้ค้าประกัน ผู้รับเอาข้อผูกมัดทางกฎหมายทั้งหมดที่ถูกละเมิดไป ในอีกแง่หนึ่งสง่าราศีที่พระเยซูได้รับในสวรรค์เป็นการค้าประกันว่าพระสัญญาของพระเจ้าต่อมนุษย์จะสำเร็จ (ฮีบรู 6:19, 20) พระเยซูทรงค้าประกันพันธสัญญาเพราะพระองค์ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าพระสัญญาของพระเจ้าเป็นจริง โดยการที่พระบิดาได้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นจากความตายและประทับเบื้องขวาของพระองค์ พระบิดาแสดงให้เห็นให้เราเห็นว่าพระองค์จะทรงเรียกเราขึ้นมาจากความตายและนำเราไปสู่พระองค์ด้วย

พระเยซูทรงเป็นคนกลางที่ยิ่งใหญ่กว่าโมเสส เพราะพระองค์ทรงปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์และทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบแก่เรา (ฮีบรู 8:1-5; ฮีบรู 10:5-10) ไบหน้าของโมเสสสะท้อนพระสิริของพระเจ้า (อพยพ 34:29-35) แต่พระเยซูทรงเป็นพระสิริของพระเจ้า (ฮีบรู 1:3; ยอห์น 1:14) โมเสสพูดคุยกับพระเจ้าสองต่อสอง (อพยพ 33:11) แต่พระเยซูทรงเป็นพระวามะของพระเจ้า (ฮีบรู 4:12, 13; ยอห์น 1:1-3, 14)

พระคริสต์ทรงเติมเต็มข้อกำหนดของพันธสัญญาแห่งการเชื่อฟัง การเชื่อฟังมีบทบาทต่อชีวิตเราอย่างไร และเหตุใดการเชื่อฟังจึงยังคงสำคัญ

พูด

พันธสัญญาที่ประเสริฐกว่าในพันธสัญญาใหม่

The New Covenant Has Better Promises

เราอาจจะคิดว่าพันธสัญญาใหม่ให้ “พันธสัญญาที่ประเสริฐกว่า” ในแง่ที่ว่าพันธสัญญาใหม่ให้ผลที่สูงส่งกว่าพันธสัญญาเดิม (เช่น ที่อยู่บนสวรรค์ ชีวิตนิรันดร์ เป็นต้น) แต่ความจริงก็คือว่า บำเหน็จที่พระเจ้าทรงมอบแก่ผู้เชื่อในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมเป็นบำเหน็จเดียวกันกับที่พระองค์ทรงมอบแก่เรา (อ่าน ฮีบรู 11:10, 13-16) ในฮีบรู 8:6 กล่าวถึง “พันธสัญญาที่ประเสริฐกว่า” คือพันธสัญญาอีกประเภทหนึ่ง

พันธสัญญาระหว่างพระเจ้กับอิสราเอลเป็นการแลกเปลี่ยนสัญญาอย่างเป็นทางการระหว่างพระเจ้กับอิสราเอล พระเจ้เป็นผู้ริเริ่มและปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลจากอียิปต์และสัญญาว่าจะนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา

เปรียบเทียบ อพยพ 24:1-8 กับ ฮีบรู 10:5-10 พันธสัญญาทั้งสองนี้เหมือนและแตกต่างกันอย่างไร

พันธสัญญาระหว่างพระเจ้กับอิสราเอลยืนยันด้วยโลหิต คือการประพรมโลหิตทั่วแท่นบูชา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนพระเจ้ และประพรมลงบนเสาสิบสองเสา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของประชากร ชาวอิสราเอลสัญญาว่าจะเชื่อฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้เป็นเจ้ตรัส นั่นคือสิ่งที่เราต้องทำเช่นกันเมื่อเราเข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้

“เงื่อนไขในการได้รับชีวิตนิรันดร์ในตอนนั้นก็เป็นอย่างที่เคยเป็นมา เหมือนอย่างที่เคยเป็นในสรวงสวรรค์ก่อนที่บรรพบุรุษคู่แรกของเราล้มลงในบาป นั่นคือการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างบริบูรณ์ มีผลให้เกิดความชอบธรรมที่สมบูรณ์ หากจะงดเงื่อนไขการรับชีวิตนิรันดร์ลง ความผาสุกของตัวทั้งจักรวาลก็จะตกอยู่ในอันตราย เป็นการเปิดทางให้บาปนำความวิบัติและความทุกข์เศร้าโศกให้ยังยืนตลอดไป” (เอลเลน จี. วัตต์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 62)

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติตามกำหนดของพันธสัญญาใหม่เพื่อเรา โดยการประทานพระบุตรของพระองค์ให้เสด็จมาและดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์แบบ เพื่อที่พันธสัญญาจะสำเร็จในพระองค์ และเราจะรับพันธสัญญานี้โดยความเชื่อในพระเยซู การเชื่อฟังของพระเยซูเป็นสิ่งที่ค้ำประกันพันธสัญญา (*ฮีบรู 7:22*) ซึ่งพระเจ้าประทานพระพรแห่งพันธสัญญาแก่พระเยซู แล้วจะประทานแก่เราด้วย แน่หนอนว่า ผู้ที่อยู่ “ในพระคริสต์” จะชื่นชมยินดีกับพระสัญญาเหล่านี้กับพระองค์ ประการที่สอง พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เราเพื่อให้พลังแก่เราในการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระองค์

พระคริสต์ทรงได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของพันธสัญญาแล้ว ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าสัญญาแก่เราจะสำเร็จโดยไม่ต้องสงสัยเลย เราเข้าใจความหมายของ 2 โครินธ์ 1:20-22 อย่างไร อะไรคือความหวังสำหรับเราที่พบได้จากข้อนี้

วันหยุดหีบตี

พันธสัญญาใหม่แก้ปัญหาคือใจ

The New Covenant Has Solved the Problem of the Heart

เปรียบเทียบพันธสัญญาใหม่ใน เยเรมีย์ 31:33 กับ เอเสเคียล 36:26, 27 สองข้อนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างไร

พันธสัญญาฉบับแรกเขียนขึ้นโดยพระเจ้าบนแผ่นศิลา และเก็บไว้ในหีบพันธสัญญาเพื่อเป็นพยานสำคัญของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ (*อพยพ 31:18; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:1-4*) อย่างไรก็ตามฉบับที่

เขียนลงในศิลาสามารถแตกหักได้ และที่เขียนไว้ในม้วนหนังสือก็สามารถฉีกขาดและถูกเผาไหม้ได้ดังที่เยเรมีย์เคยประสบมา (เยเรมีย์ 36:23)

แต่บัดนี้พระเจ้าจะทรงจารึกธรรมบัญญัติของพระองค์ไว้ในจิตใจของผู้คน จิตใจหมายถึงความคิด เป็นอวัยวะในการจดจำและเข้าใจ (เยเรมีย์ 3:15; เฉลยธรรมบัญญัติ 29:4) และโดยเฉพาะเป็นส่วนที่ใช้ในการตัดสินใจอย่างมีสติ (เยเรมีย์ 3:10; เยเรมีย์ 29:13)

พระสัญญานี้ไม่เพียงแต่ให้ทุกคนเข้าถึงได้และมีความรู้เกี่ยวกับธรรมบัญญัติเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือการเปลี่ยนแปลงจิตใจของบรรดาประชาชน ปัญหาของชาวอิสราเอลคือ บาปของพวกเขาในตราตรึงในจิตใจ “ด้วยปากกาเหล็ก ด้วยปลายเพชรจารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเขา” (เยเรมีย์ 17:1) พวกเขามีจิตใจที่ตื้ออั้น (เยเรมีย์ 13:10; เยเรมีย์ 23:17) ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่พวกเขาจะทำการสิ่งที่ถูกต้อง (เยเรมีย์ 13:23)

เยเรมีย์ไม่ได้ประกาศเปลี่ยนแปลงธรรมบัญญัติ เพราะปัญหาของชาวอิสราเอลนั้นไม่ใช่ที่ธรรมบัญญัติแต่เป็นที่จิตใจ พระเจ้าประสงค์ให้ชาวอิสราเอลตอบสนองต่อสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้พวกเขาด้วยความสัตย์ซื่อ ดังนั้นพระองค์จึงมอบพระบัญญัติสิบประการแก่พวกเขา เพื่อแสดงถึงความรักและความเอาใจใส่ที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขา (อพยพ 20:1, 2) พระเจ้าประสงค์ให้ชาวอิสราเอลปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระองค์เพื่อแสดงว่า พวกเขาเข้าใจว่า พระองค์ประสงค์สิ่งที่ดีที่สุดแก่พวกเขา ความจริงนี้เปิดเผยในครั้งที่พวกเขาได้รับการช่วยให้รอดจากอียิปต์ การที่พวกเขาเชื่อฟังคือการแสดงออกถึงความกตัญญู เป็นการสำแดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่แท้จริง

สำหรับเราในทุกวันนี้ก็เช่นเดียวกัน พระเยซูปรารถนาจะมอบความรักและความหวังใจแก่เรา ซึ่งเป็นบทบาทของพันธสัญญาใหม่ (ลูคา 22:20) ความเชื่อที่แท้จริงมาจากจิตใจเป็นการแสดงออกถึงความรัก (มัทธิว 22:34-30) ความรักนี้เป็นเครื่องหมายแสดงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในชีวิตของผู้เชื่อ พระเจ้าทรงเทความรักของพระองค์ลงบนเราผ่านทางพระวิญญาณ (โรม 5:5) ซึ่งเป็นการแสดงออกด้วยความรัก (กาลาเทีย 5:22)

ถ้าชนชาติอิสราเอลต้องรักพระเจ้า แม้พวกเขาจะไม่ได้เข้าใจถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เราไม่ควรรักพระเจ้ามากกว่าที่พวกเขา รักหรือ การเชื่อฟังแสดงให้เห็นถึงความรักอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“หากจิตใจของเราถูกเปลี่ยนใหม่ให้เหมือนของพระเจ้า หากความรักของพระเจ้าปลุกฝังเข้าอยู่ในจิตวิญญาณ พระบัญญัติของพระเจ้าจะไม่ปรากฏให้เห็นในชีวิตของเราหรือ เมื่อหลักการแห่งรักฝังลงในจิตใจ เมื่อมนุษย์สร้างขึ้นใหม่ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงสร้างเขามานั้น พระสัญญาใหม่ก็เกิดขึ้น ‘เราจะบรรจुธรรมบัญญัติของเราไว้ในใจของพวกเขา และเราจะจารึกมันไว้ในจิตใจของพวกเขา’ ฮีบรู 10:16 และหากธรรมบัญญัติจารึกลงในจิตใจของเขาแล้ว ธรรมบัญญัติจะไม่หล่อหลอมชีวิตของเขาหรือ การเชื่อฟังซึ่งเป็นการรับใช้และความภักดีของความรักเป็นหมายสำคัญของการเป็นสาวกที่แท้จริง ด้วยเหตุนี้พระคัมภีร์จึงได้กล่าวไว้ว่า ‘เพราะว่าความรักต่อพระเจ้าเป็นอย่างนี้ คือเมื่อเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์’ ผู้ที่กล่าวว่า ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพุดมูสาและสัจจะไม่ได้อยู่ในเขาเลย’ 1 ยอห์น 5:3; 2:4 เราไม่ได้ถูกปลดปล่อยให้พ้นจากการต้องเชื่อฟัง แต่ด้วยความเชื่อและความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้นที่จะช่วยให้เรามีส่วนในพระคุณของพระคริสต์และทำให้เราเชื่อฟัง...

“เมื่อท่านเข้าใกล้พระเยซูมากยิ่งขึ้นเพียงใด ท่านก็จะยิ่งมองเห็นความบกพร่องในตัวของท่านเองมากขึ้นเท่านั้น เพราะสายตาของท่านจะมองเห็นได้ดียิ่งขึ้น และเมื่อท่านเทียบกับธรรมชาติที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ ท่านก็จะเห็นความไม่สมบูรณ์ในตัวของท่านได้โจ่งแจ้งและชัดเจนมากขึ้น นี่คือหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า อำนาจการหลอกลวงของซาตานได้เสื่อมถอยไปแล้วและอิทธิพลที่ชีวิตของพระวิญญาณของพระเจ้าได้ปลุกท่านให้ตื่นขึ้น

“ความรักที่มีต่อพระเยซูจะฝังลึกเข้าไปในจิตใจที่ไม่สำนึกในบาปของคุณไม่ได้ จิตวิญญาณที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยพระคุณของพระคริสต์จะชื่นชม

กับพระลักษณะของพระเจ้า แต่หากเรามองไม่เห็นความบกพร่องทางคุณธรรมของเราแล้ว นั่นก็คือหลักฐานที่เด่นชัดว่า เรายังมองไม่เห็นความงามและคุณความดีของพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 60, 64, 65)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คำหนึ่งถึงคำกล่าวของนางเอลเลน จี. ไวท์ ช่างต้น การที่เรายังเข้าใจผิดพระคริสต์ เราก็กินบาปมากขึ้นในสายตาของเรา ทำให้เราคิดว่า ข้อบกพร่องของเราเองทำให้เรายอมแพ้ต่อความเชื่อด้วยความสิ้นหวัง เราจะไม่คิดเช่นนั้นได้อย่างไร
2. ให้เรานึกถึงคำกล่าวที่ว่า ‘บรรจธรรมบัญญัติไว้ในใจ’ มีความหมายอย่างไรต่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของคริสเตียน การเข้าใจและสัมผัสกับความจริงนี้ช่วยให้เราหลีกเลี่ยง “การเชื่อฟัง” แบบเพียงแค่ปฏิบัติตามกฎให้ผ่านๆ ไปได้อย่างไร (ฮีบรู 9:14)

บทที่ 9

พระเยซูเครื่องถวายบูชาที่สมบูรณ์

Jesus, The Perfect Sacrifice

วันที่ 19 – 25 กุมภาพันธ์ 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 9:15; ปฐมกาล 15:6–21; เยเรมีย์ 34:8–22;

เอเฟซัส 3:14–19; ฮีบรู 7:27; ฮีบรู 10:10; ฮีบรู 9:22–28

ข้อควรจำ

“โดยการถวายบูชาเพียงครั้งเดียว พระองค์ก็ทรงทำให้คนทั้งหลายที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วนั้นถึงความสมบูรณ์ตลอดไป” (ฮีบรู 10:14)

๖๖ นวนคิดว่าชายผู้หนึ่งถูกตัดสินว่ามีความผิดและถูกประหารชีวิตบนไม้กางเขน และชายผู้นั้นสมควรได้รับการเคารพเช่นเดียวกับพระเจ้า ถือเป็นเรื่องที่รับไม่ได้ในสายตาชาวยิวสมัยนั้น นอกจากนี้สำหรับชาวยิวแล้ว กฎหมายกำหนดว่าชายผู้หนึ่งที่ถูกตรึงบนต้นไม้เป็นการแข่งสาปจากพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23)

ดังนั้นภาพวาดคริสเตียนในสุสานที่เราพบในช่วงแรกคือ นกยูง (น่าจะเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นอมตะ) นกพิราบ ฝ่ามือแห่งชัยชนะของนักกีฬาและปลา หลังจากนั้นก็ปรากฏภาพวาดในรูปแบบอื่นๆ เช่น เรือโนอาห์ อับราฮัมถวายแกะแทนที่อิสอัค ดาเนียลในถ้ำสิงโต ปลาตัวใหญ่คายโยนาห์ คนเลี้ยงแกะอุ้มลูกแกะ หรือการอัศจรรย์เช่น การรักษาคนง่อยและการเรียกลาซารัสให้ฟื้นจากความตาย เหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ของความรอด ชัยชนะ และความเอาใจใส่ ในทางกลับกัน กางเขนสื่อถึงความรู้สึกพ่ายแพ้และความอับอาย กระนั้น

กางเขนก็กลายเป็นสัญลักษณ์ของศาสนาคริสต์ อันที่จริงเปาโลเรียกพระองค์
ว่า “พระคำแห่งกางเขน” (1 โครินธ์ 1:18)

ในสัปดาห์นี้เราจะมาดูคำว่า กางเขน ที่ปรากฏในพระธรรมฮีบรู

วันอาทิตย์

เหตุใดการถวายบูชาจึงสำคัญ

Why Were Sacrifices Needed?

ฮีบรู 9:15 อธิบายว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเพื่อเป็นเครื่องถวาย
บูชาที่มีจุดประสงค์เพื่อ “ไถ่พวกเขาให้พ้นจากบรรดาการล่วงละเมิดที่เกิดภาย
ใต้พันธสัญญาเดิม” เพื่อว่าผู้คนของพระเจ้าจะ “ได้รับมรดกนิรันดร์ตามพระ-
สัญญา”

ในตะวันออกใกล้ยุคสมัยโบราณ การทำพันธสัญญาระหว่างบุคคลสอง
บุคคลหรือระหว่างประชาชาติเป็นเรื่องจริงจัง ซึ่งจะต้องมีการแลกเปลี่ยนคำ
สัญญาภายใต้คำสาบาน สื่อเป็นนัยว่าผู้ที่ทำผิดคำสาบานจะถูกเทพเจ้าลงโทษ
บ่อยครั้งการทำพันธสัญญาจะได้รับการยืนยันผ่านการถวายสัตวบูชา

ตัวอย่างเช่น เมื่อพระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัม ในพิธีกรรม
จะต้องมีการผ่าครึ่งสัตว์ (ปฐมกาล 15:6-21) ทั้งสองฝ่ายจะต้องเดินระหว่าง
สัตว์ที่ผ่าครึ่งนั้น เพื่อยอมรับว่าสัตว์เหล่านั้นเป็นตัวแทนของชะตากรรมของ
ฝ่ายที่ละเมิดพันธสัญญา ที่น่าสนใจคือ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เดินผ่านสัตว์
เหล่านั้น จุดประสงค์ก็เพื่อต้องการสื่อสารกับอับราฮัมว่า พระองค์จะไม่ทรงผิด
สัญญา

เปรียบเทียบ ปฐมกาล 15:6-21 และ เยเรมีย์ 34:8-22 ข้อ
พระคัมภีร์เหล่านี้สอนเกี่ยวกับพันธสัญญาอย่างไร

พันธสัญญากับพระเจ้าช่วยให้ชาวอิสราเอลเข้าถึงแผ่นดินแห่งพันธ-
สัญญาตามมรดกของพวกเขา อย่างไรก็ตามพันธสัญญานี้จะต้องมีธรรมเนียมปฏิบัติ
และการประพรมเลือดบนแท่นบูชา การประพรมบ่งบอกถึงชะตากรรมของ
ฝ่ายที่ละเมิดพันธสัญญา นี่เป็นเหตุผลที่พระธรรมฮีบรูกล่าวว่า “ถ้าไม่มีโลหิต
ไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการยกโทษบาปเลย” (ฮีบรู 9:22)

เมื่อชนชาติอิสราเอลละเมิดพันธสัญญา พระเจ้าทรงเผชิญกับปัญหาอันเจ็บปวด เพราะพันธสัญญากำหนดให้ผู้ละเมิดต้องตาย แต่พระเจ้าทรงรักประชากรของพระองค์ หากพระเจ้าเพียงแค่มองไปทางอื่นและไม่ลงโทษผู้ละเมิด ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วก็จะไม่สามารถบังคับใช้ธรรมบัญญัติของพระองค์ได้ และโลกนี้ก็จะตกอยู่ในความโกลาหล

อย่างไรก็ตาม พระบุตรของพระเจ้าทรงเป็นพระผู้แทนแก่เรา พระองค์สิ้นพระชนม์แทนที่เรา เพื่อเราจะ “ได้รับมรดกนิรันดร์ตามพระสัญญา” (ฮีบรู 9:15, 26; โรม 3:21-26) นั่นคือ พระองค์ทรงรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของธรรมบัญญัติและในขณะเดียวกันก็ทรงช่วยบรรดาผู้ที่ละเมิดธรรมบัญญัตินั้นให้รอดด้วย พระองค์ทรงทำเช่นนั้นได้โดยผ่านทางกางเขนเท่านั้น

เหตุใดธรรมบัญญัติจึงเป็นศูนย์กลางของข่าวประเสริฐ

วันจันทร์

ชนิดของการถวายบูชา

Diverse Kinds of Sacrifices

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูทำให้เราได้รับการอภัยบาป อย่างไรก็ตาม การอภัยบาปนั้นเป็นมากกว่าการยกเลิกโทษของการละเมิดพันธสัญญา การอภัยบาปยังมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่สำคัญอีกด้วย นั่นเป็นเหตุผลที่ระบบการถวายบูชาของอิสราเอลมีรูปแบบที่แตกต่างกันห้าประการ แต่ละแบบก็ให้ความหมายอย่างล้ำค่าแก่กางเขนของพระคริสต์

อ่าน เอเฟซัส 3:14-19 เปาโลอธิษฐานขออะไรเพื่อผู้เชื่อ

เครื่องบูชาเผาทั้งตัว กำหนดให้เผาสัตว์ทั้งตัวบนแท่นบูชา (เลวีนิติ 1) ซึ่งเป็นตัวแทนของพระเยซูผู้ซึ่งชีวิตถูกเผาเพื่อเรา หมายความว่าพระเยซูทรงอุทิศตนทั้งหมดเพื่อเรา แม้ว่าพระองค์จะเท่าเทียมกับพระเจ้า แต่พระเยซู “ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส” (ฟิลิปปี 2:5-8)

ธัญบูชา เป็นเครื่องกำนัลแสดงถึงความกตัญญูต่อทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำต่อประชากรของพระองค์ (เลวีนิติ 2) นอกจากนี้ ยังเป็นตัวแทนของพระเยซูผู้เป็น “อาหารแห่งชีวิต” (ยอห์น 6:35, 48) ซึ่งเราได้รับชีวิตนิรันดร์ผ่านทางพระองค์

ศานติบูชา หมายถึงการรับประทานอาหารร่วมกับเพื่อนและครอบครัว เพื่อเฉลิมฉลองความผาสุกที่พระเจ้าประทานแก่ประชากรของพระองค์ (เลวีนิติ 3) ซึ่งเป็นตัวแทนของพระคริสต์ผู้สละพระชนม์เพื่อสันติสุขของเรา (อิสยาห์ 53:5; โรม 5:1; เอเฟซัส 2:14) นอกจากนี้ยังเห็นว่า เราจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการสละพระชนม์ของพระเยซูโดยการรับประทานเลือดเนื้อของพระองค์ (ยอห์น 6:51-56)

เครื่องบูชาลบล้างบาปหรือเครื่องบูชาไถ่บาป (เลวีนิติ 4:1-5:13) เครื่องบูชาเน้นไปยังบทบาทของเลือดของสัตว์ ซึ่งเป็นตัวแทนของชีวิตในการไถ่บาป (เลวีนิติ 17:11) และเครื่องบูชาที่ชี้ไปยังโลหิตของพระเยซูผู้ซึ่งไถ่เราจากบาปได้ (มัทธิว 26:28; โรม 3:25; ฮีบรู 9:14)

เครื่องบูชาชดใช้บาป (เลวีนิติ 5:14-6:7) มอบการอภัยในกรณีที่ทำให้กลับสู่สุขภาพเดิมหรือกลับคืนดี ซึ่งบอกเราว่าแม้เราจะได้รับอภัยจากพระเจ้า ก็ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ต้องรับผิดชอบในการกลับสู่สุขภาพเดิมหรือกลับคืนดีกับผู้ที่เราทำผิด

เครื่องบูชาในสถานศักดิ์สิทธิ์สอนเราว่า ประสพการณ์แห่งความรอดเป็นมากกว่าการยอมรับพระเยซูเป็นตัวแทนของเรา เรายังต้องได้รับการ “เลี้ยงดู” จากพระองค์ แบ่งปันประโยชน์นี้กับผู้อื่น และกลับคืนดีกับคนที่เราทำผิด

วันอังคาร

พระเยซูเครื่องบูชาที่สมบูรณ์

Jesus' Perfect Sacrifice

อ่าน ฮีบรู 7:27 และ ฮีบรู 10:10 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บรรยายถึงการถวายบูชาของพระเยซูอย่างไร

ปุโรหิตเผ่าเลวี “นั้นมีการสืบตำแหน่งกันหลายคน เพราะความตายขัดขวางไม่ให้พวกเขาปฏิบัติงานได้ตลอดไป” (ฮีบรู 7:23) แตกต่างจากพระเยซูผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์และดำรงตำแหน่งปุโรหิตตลอดกาล (ฮีบรู 7:24, 25) ปุโรหิตเผ่าเลวีถวายของกำนัลและเครื่องบูชาที่ “ไม่สามารถชำระมโนธรรมของผู้ถวายนั้น” ได้ (ฮีบรู 9:9; ฮีบรู 10:1-4) “ทุกๆ วัน” (ฮีบรู 2:27) และ “ทุกปี” (ฮีบรู 9:25)

อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงถวายพระองค์เอง “ครั้งเดียวเป็นพอ” คือ การ “ถวายบูชาเพียงครั้งเดียว” (ฮีบรู 10:10; 12-14) ที่ชำระโมธรรมของเราได้ (ฮีบรู 9:14; ฮีบรู 10:1-10) และกำจัดบาปให้หมดสิ้นไป (ฮีบรู 9:26) การถวายบูชาของพระเยซูสูงส่งกว่าสัตวบูชา เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ฮีบรู 7:26-28) ผู้ทรงทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จอย่างสมบูรณ์ (ฮีบรู 10:5-10)

การพรรณนาถึงการถวายบูชาของพระเยซูที่เกิดขึ้น “ครั้งเดียวเป็นพอ” มีนัยสำคัญหลายประการ

ประการแรก การถวายบูชาของพระเยซูมีผลสมบูรณ์และไม่มีใครเทียบได้ การถวายบูชาของปุโรหิตเผ่าเลวีต้องทำซ้ำเพราะไม่เกิดผลสมบูรณ์ มิฉะนั้นแล้ว “คงหยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วไม่ใช่หรือ เพราะถ้าผู้นมัสการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์สักครั้งหนึ่งแล้ว คงจะไม่รู้สึกรว่ามีบาปอีกต่อไป” (ฮีบรู 10:2)

ประการที่สอง การถวายเครื่องบูชาทุกชนิดในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมสำเร็จผลที่กางเขน ดังนั้นพระเยซูไม่เพียงแต่ชำระเราจากบาปเท่านั้น (ฮีบรู 9:14) พระองค์ยังทรงประทานการชำระให้บริสุทธิ์อีกด้วย (ฮีบรู 10:10-14) โดยการกำจัดบาปออกจากชีวิตของเรา (ฮีบรู 9:26) ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าหาพระเจ้าในพลับพลาและปฏิบัติกิจแทนเพื่อนมนุษย์ พวกเขาจะต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เสียก่อน (เลวีนิติ 8, 9) การถวายบูชาของพระเยซูชำระเราและทำให้เราบริสุทธิ์ (ฮีบรู 10:10-14) ดังนั้นเราจึงเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ด้วยความมั่นใจ (ฮีบรู 10:19-23) และรับใช้พระองค์ผู้เป็น “ปุโรหิตหลวง” (ฮีบรู 9:14; 1 เปโตร 2:9)

ประการสุดท้าย การถวายบูชาของพระเยซูยังหล่อเลี้ยงชีวิตฝ่ายจิต-วิญญาณของเราด้วย และเป็นแบบอย่างให้เราสังเกตและปฏิบัติตาม ดังนั้นพระธรรมฮีบรูจึงเชิญให้เรามองไปยังพระเยซู โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่กางเขน และติดตามการทรงนำของพระองค์ (ฮีบรู 12:1-4; ฮีบรู 13:12, 13)

กางเขนเป็นฐานของผลประโยชน์ทั้งหมดที่พระเจ้าประทานแก่เรา กางเขนชำระเราให้บริสุทธิ์จากบาป ทำให้เราบริสุทธิ์เพื่อการรับใช้ และ

หล่อเลี้ยงเราให้เติบโต เราจะสัมผัสกับสิ่งที่พระเยซูประทานแก่เราให้มากขึ้นได้อย่างไร

พุธ

กางเขนและมูลค่าของการอภัย

The Cross and the Cost of Forgiveness

อ่าน ฮีบรู 9:22-28 ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงพระราชกิจของพระคริสต์ในสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์อย่างไร

แนวคิดที่ว่าสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์จำเป็นต้องได้รับการชำระนั้น หากดูในบริบทของสถานศักดิ์สิทธิ์ในพระคัมภีร์เดิมก็สมเหตุสมผล สถานศักดิ์สิทธิ์เป็นสัญลักษณ์ของการปกครองของพระเจ้า (1 ซามูเอล 4:4; 2 ซามูเอล 6:2) และวิธีการที่พระเจ้าจัดการกับบาปของประชากรของพระองค์แสดงให้เห็นว่าการปกครองของพระองค์ตั้งอยู่บนความชอบธรรมและความยุติธรรม (สดุดี 97:2) พระเจ้าทรงเป็นผู้ปกครอง ทรงเป็นผู้พิพากษาประชากรของพระองค์ เราจึงคาดหวังว่าพระองค์จะต้องยุติธรรม ปกป้องสิทธิของผู้บริสุทธิ์และประณามผู้กระทำผิด ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงอภัยคนบาป พระองค์จึงต้องรับผิดชอบการตัดสินใจนั้น สถานศักดิ์สิทธิ์ซึ่งแสดงถึงพระลักษณะและการปกครองของเจ้านั้นปนเปื้อน เนื่องจากพระเจ้าทรงแบกรับบาปของเราเมื่อพระองค์อภัยบาปเรา (อพยพ 34:7; ก็นดารวิถี 14:17-19 ภาษาฮีบรูดั้งเดิมสำหรับคำว่า “อภัย” (nōšē) ในข้อนี้หมายถึง “การแบกไว้”)

ระบบการถวายเครื่องบูชาในสถานศักดิ์สิทธิ์ของชาวอิสราเอลแสดงให้เห็นถึงประเด็นนี้ เมื่อบุคคลหนึ่งต้องการการอภัยบาป เขาจะนำสัตว์หนึ่งตัวเพื่อเป็นเครื่องบูชามาแทนเขา สารภาพบาปบนสัตว์นั้น และฆ่ามัน หลังจากนั้นจึงนำเลือดของสัตว์มาเจิมบนเชิงนอนของแท่นบูชาและประพรมที่หน้าม่านของพลับพลาส่วนแรก นี่เป็นสัญลักษณ์ของบาปถูกโอนไปยังสถานศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าทรงรับเอาบาปของประชากรไว้กับพระองค์เอง

การชำระล้างบาปจากสถานศักดิ์สิทธิ์ในระบบของอิสราเอลเกิดขึ้นสองขั้นตอน ในระหว่างปี คนบาปที่กลับใจจะนำเครื่องบูชามายังสถานศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งจะชำระพวกเขาจากบาป แต่จะโอนบาปนั้นไปยังสถานศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือ

พระเจ้าพระองค์เอง ในช่วงท้ายของปีในวันแห่งการล้างบาป ซึ่งเป็นวันแห่งการพิพากษา พระเจ้าจะทรงชำระล้างสถานศักดิ์สิทธิ์ โดยถ่ายโอนบาปจากสถานศักดิ์สิทธิ์ไปยังแพะรับบาปหรืออาซาเซล ซึ่งเป็นตัวแทนของซาตาน (เลวีนิติ 16:15-22)

พลับพลาบนโลกทั้งสองส่วนแสดงถึงระบบสองชั้นตอนนี้ ซึ่งเป็นแบบจำลองของสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ (อพยพ 25:9; ฮีบรู 8:5) ด้วยระบบนี้พระเจ้าได้แสดงพระเมตตาและความยุติธรรมในเวลาเดียวกัน ผู้ที่สารภาพบาปของตนในช่วงระหว่างปีแสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้า โดยหยุดพักจากการงานและปฏิเสธความต้องการของตนเอง (เลวีนิติ 16:29-31) ส่วนผู้ไม่แสดงความจงรักภักดีจะถูก “ขับไล่ออก” เสีย (เลวีนิติ 23:27-32)

ลองคิดว่าเราจะต้องเผชิญกับอะไรหากเราต้องได้รับผลจากการลงโทษบาปของเราอย่างยุติธรรม ความจริงนี้ช่วยให้เข้าใจสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำเพื่อเราอย่างไร

วันพฤหัสบดี

การพิพากษาและพระลักษณะของพระเจ้า Judgment and the Character of God

อ่าน โรม 3:21-26; โรม 1:16, 17 และ โรม 5:8 การไถ่บนกางเขนเพื่ออภัยบาปของเราเปิดเผยพระเจ้าอย่างไร

การอภัยบาปของเราตั้งอยู่บนขั้นตอนสองข้อ เนื่องจากพระเยซูทรงปฏิบัติกิจในสองส่วนของสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ ขั้นตอนแรก พระเยซูทรงกำจัดบาปของเราและแบกเอาบาปนั้นไว้บนกางเขนด้วยพระองค์เอง เพื่ออภัยแก่ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ (กิจการ 2:38; กิจการ 5:31) ณ กางเขนนั้น พระเยซูได้รับสิทธิที่จะอภัยบาปให้ใครก็ตามที่เชื่อในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรับเอาบาปของเขาแบกไว้ และพระองค์ทรงริเริ่มพันธสัญญาใหม่อีกด้วย พระองค์ทรงบรรจุธรรมบัญญัติไว้ในใจของผู้เชื่อผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ฮีบรู 8:10-12; เอเสเคียล 36:25-27)

ขั้นตอนที่สองของการปฏิบัติกิจของพระเยซูประกอบด้วย การพิพากษาหรือการพิพากษาใต้สวน ซึ่งหากมองในมุมมองของพระธรรมฮีบรู การพิพากษา

นี้จะเกิดขึ้นในอนาคต (ฮีบรู 2:1-4; ฮีบรู 6:2; ฮีบรู 9:27, 28; ฮีบรู 10:25) การพิพากษาจะเริ่มกับประชากรของพระเจ้าก่อนตามที่กล่าวไว้ใน ดาเนียล 7: 9-27; มัทธิว 22:1-14 และ วิวรณ์ 14:7 จุดประสงค์ของการพิพากษาเพื่อแสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระเจ้าในการอภัยบาปแก่ประชากรของพระองค์ ในการพิพากษานี้สมุคบันทึกแห่งชีวิตจะถูกเปิดออกต่อหน้าจักรวาล พระเจ้าจะแสดงให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในจิตใจของผู้เชื่อและวิธีที่พวกเขายอมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและยอมรับพระวิญญาณของพระองค์ผู้ชีวิต

เอลเลน จี. วัตท์ เขียนไว้เกี่ยวกับการพิพากษานี้ด้วยว่า “มนุษย์ไม่สามารถรู้สึกดีได้ด้วยตัวเอง เขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าสวมเสื้อผ้าที่เป็นอบาปกำลังสารภาพบาปผิด แต่พระเยซูผู้เป็นคนกลางจะทูลวิงวอนแทนทุกคนที่ให้คำมั่นสัญญาว่าจะรักษาจิตวิญญาณของตนในพระองค์โดยการกลับใจใหม่และด้วยความเชื่อ พระองค์จะทรงแก้ต่างและปราบผู้กล่าวหาด้วยอำนาจที่กางเขนนั้น การที่พระเยซูเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบแม้กระทั่งการสิ้นพระชนม์ที่กางเขนได้มอบอำนาจทั้งหมดทั้งในสวรรค์และแผ่นดินโลกแก่พระองค์ และพระองค์ทรงอ้างถึงพระเมตตาและการคืนดีของพระบิดาแก่มนุษย์ผู้ทำผิด... ขณะที่เราตระหนักถึงการสภาพบาปของเรา เราก็ต้องพึ่งพาพระคริสต์ผู้เป็นความชอบธรรมของเรา ชำระเราให้บริสุทธิ์ และไถ่เราให้รอด เราไม่สามารถสู้ขอกกล่าวหาของซาตานได้ พระคริสต์เพียงเท่านั้นที่วิงวอนแทนเราได้ พระองค์สามารถทำให้ผู้กล่าวหาเราเงียบลงได้ ไม่ใช่ด้วยความดีของเรา แต่ด้วยความดีของพระองค์ (เอลเลน จี. วัตท์, *Testimonies for the Church*, vol. 5, หน้า 471, 472)

ทำไมกางเขนและพระราชกิจของพระเยซูที่ทำแทนเราจึงช่วยให้เรามองไปยังการพิพากษาด้วยความถ่อมตนและกลับใจได้อย่างมั่นใจ

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชนของเอลเลน จี. วัตท์ เรื่อง “คัลวารี” หน้า 741-757 และเรื่อง “สำเร็จแล้ว” หน้า 758-764

ศาสตราจารย์จิริ มอสคาลา ได้อธิบายลักษณะของการพิพากษาไว้ส่วน
ว่า พระเจ้า “ไม่ได้ทรงแสดงบาปของฉันให้ทุกคนได้เห็น เหมือนกับที่เจ้าของ
ร้านเอาของไปวางขายที่หน้าต่างร้าน ในทางกลับกันพระองค์ทรงชี้ไปยังพระคุณ
แห่งการเปลี่ยนแปลงที่น่าอัศจรรย์ และต่อหน้าจักรวาลทั้งปวงพระองค์ผู้
ทรงเป็นพยานตลอดชีวิตของฉัน จะอธิบายทัศนคติที่ฉันมีต่อพระเจ้า แรงจูงใจ
ภายใน ความคิด การกระทำ และทิศทางในชีวิตของฉัน พระองค์จะทรงแสดง
ให้เห็นทั้งหมด พระเยซูจะทรงเป็นพยานว่าฉันทำผิดพลาดหลายครั้ง ฉัน
ละเมิดธรรมบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ แต่พระองค์จะเป็นพยานด้วยว่า
ฉันกลับใจใหม่แล้ว ฉันได้ขอการอภัยและได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ
ของพระองค์แล้ว พระองค์จะประกาศว่า ‘โลหิตของเราเพียงพอแก่ จิริ มอส-
คาลา คนบาปคนนี้ ชีวิตของเขาอยู่บนเรา ทัศนคติที่เขามีต่อเราและคนอื่นๆ
นั้นอยู่ในแง่บวกและเขาไม่เห็นแก่ตัว เขาเป็นคนเชื่อถือได้ เขาเป็นผู้รับใช้ที่ดี
และซื่อสัตย์ของเรา” (*Journal of the Adventist Theological Society*,
Spring 2004, หน้า 155)

“ทั้งสิ่งมีชีวิตที่ได้รับการไถ่และสิ่งมีชีวิตที่ไม่เคยล้มลงในบาปจะพบหลัก
วิทยาศาสตร์และบทเพลงของพวกเขาบนกางเขนของพระคริสต์ และจะเห็นว่า
สง่าราศีที่ส่องแสงบนพระพักตร์ของพระเยซูเป็นสง่าราศีของความรักแห่งการ
เสียสละตนเอง จากคัลลวารีทำให้เห็นว่าธรรมเนียมแห่งความรักที่สละตนเอง
เป็นธรรมเนียมแห่งชีวิตสำหรับโลกและสวรรค์ คือความรักที่ ‘ไม่เห็นแก่ตัว’
ซึ่งอยู่ในพระทัยของพระเจ้า” (เอลเลน จี. วัต์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า
19, 20)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มนุษย์เรามีแนวโน้มที่จะถวายเครื่องบูชาหลากหลายชนิดแด่พระเจ้า เพื่อให้ได้มาซึ่งการอภัยและความรอด บ้างก็กระทำการใหญ่โต (เช่น การเดินธุดงค์) บ้างก็มอบชีวิตให้การรับใช้ บ้างก็ทรมาณตนเอง เป็นต้น เราคิดอย่างไรกับการกระทำเช่นนี้ การสละพระชนม์ชีพของพระเยซูบนกางเขนแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงยุติการถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ได้อย่างไร (ดาเนียล 9:27; ฮีบรู 10:18)
2. อะไรคือบทบาทของเครื่องถวายบูชาในชีวิตของผู้เชื่อ พระเยซูหมายความว่าอย่างไรเมื่อพระองค์ตรัสว่าเราจำเป็นต้องแบกกางเขนของตนและตามพระองค์ไป (มัทธิว 16:24) หรือเมื่ออัครสาวกเปาโลกล่าวว่า เราควรจะถวายร่างกายของเรา “เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่ยอมรับพระเจ้า” (โรม 12:1) หมายความว่าอะไร คำแนะนำของพระเยซูและเปาโล (มัทธิว 16:24; โรม 12:1) และในฮีบรู 13:15, 16 มีความสัมพันธ์กันอย่างไร

บทที่ 10

พระเยซูทรงเปิดทางใหม่ผ่านม่านนั้น

Jesus, Opens the Way Through the Veil

วันที่ 26 กุมภาพันธ์ - 4 มีนาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 9:24; อพยพ 19:3, 4; ฮีบรู 12:18-21;

เลวีนิติ 16:1, 2; ฮีบรู 10:19-22; โคลโลสี 3:1

ข้อควรจำ

“เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ ซึ่งถอดแบบจากของจริง แต่พระองค์เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง เพื่อทรงปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา” (ฮีบรู 9:24)

หลังจากที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เหล่าสาวกก็ลงมาจากภูเขามะกอกเทศเต็มไปด้วยความปีติยินดีและชัยชนะ พระอาจารย์ผู้เป็นเพื่อนของพวกเขาได้เสด็จขึ้นสู่ตำแหน่งที่มีอำนาจเหนือโลก และได้เชิญพวกเขาให้เข้าเฝ้าพระเจ้าผ่านทางพระนามของพระองค์ด้วยความมั่นใจอย่างยิ่งว่า พระเจ้าจะทรงยินดีตอบรับคำอธิษฐานของพวกเขา (ยอห์น 14:13, 14) แม้ว่าพวกเขายังคงต้องอยู่ในโลกนี้ ถูกก่อกำลังชั่วร้ายโจมตี แต่ความหวังของพวกเขาก็ยังคงแข็งแกร่ง พวกเขารู้ว่าพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เพื่อไปเตรียมที่สำหรับพวกเขา (ยอห์น 14:1-3) พวกเขารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นแม่ทัพแห่งความรอด และพระองค์ได้ทรงเปิดทางเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ผ่านทางพระโลหิตของพระองค์

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูเป็นหัวใจสำคัญในพระธรรมฮีบรู

เป็นการเริ่มต้นการปกครองของพระเยซูและเป็นจุดเริ่มต้นของพระราชกิจใน
ฐานะมหาปุโรหิตเพื่อเรา ทำயที่สุดและสำคัญที่สุด การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของ
พระเยซูเป็นเครื่องหมายบ่งบอกว่า พันธสัญญาใหม่ได้เริ่มขึ้นแล้ว พันธสัญญา
ใหม่ที่ให้หนทางแก่เราเข้าถึงพระเจ้าผ่านทางความเชื่อได้อย่างมั่นใจ เป็นสิทธิ
พิเศษของเราที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ด้วยความมั่นใจผ่านทางพระเยซูและความ
ชอบธรรมของพระองค์

วันอาทิตย์

พระเยซูต่อพระพักตร์พระบิดา

Jesus Before the Father

อ่าน ฮีบรู 9:24 จากข้อพระธรรมนี้ อะไรคือจุดประสงค์ของการ
เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู

พระเจ้าตรัสสั่งชนชาติอิสราเอลว่า ผู้ชายอิสราเอลควรขึ้นไปยังกรุง
เยรูซาเล็ม ปีละสามครั้งเพื่อ “ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า” พร้อมกับเครื่อง
ถวายบูชา ช่วงเวลาที่กำหนดคือ เทศกาลปัสกา (เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ)
เทศกาลสัปดาห์ (เพ็นเทคอสต์) และเทศกาลอยู่เพิง (*อพยพ 23:14-17; เฉลย
ธรรมบัญญัติ 16:16*) เทศกาลปัสกาเป็นการเฉลิมฉลองการที่อิสราเอลถูกปลด
ปล่อยจากอียิปต์ เพ็นเทคอสต์เป็นการเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยวพืชผล และใน
ช่วงของพระคัมภีร์ใหม่เทศกาลนี้เกี่ยวข้องกับทำให้พระบัญญัติที่ภูเขาซีนาย
เทศกาลอยู่เพิงเป็นการเฉลิมฉลองที่พระเจ้าทรงดูแลเอาใจใส่ชาวอิสราเอลขณะ
ที่พวกเขาเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

ฮีบรู 9:24 บรรยายถึงการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู เพื่อทรงปรากฏ
ตัวต่อพระพักตร์พระบิดา พระองค์เสด็จถึงสวรรค์สถานซึ่งเป็น “ของจริง” เพื่อ
“ปรากฏตัว” ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเครื่องบูชาที่ประเสริฐกว่า (*ฮีบรู 9:23:24*)
คือพระโลหิตของพระองค์เอง

พระเยซูทรงเข้าสู่การเฉลิมฉลองของบรรพบุรุษด้วยความแม่นยำ
พระองค์สิ้นพระชนม์ในวันเตรียมปัสกาเวลาเก้าโมง ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ลูกแกะ
ของพิธีปัสกาถูกถวายบูชา (*ยอห์น 19:14; มัทธิว 27:45-50*) พระเยซูฟื้นคืน
พระชนม์ในวันี่สามและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เพื่อรับการรับรองว่าเครื่องบูชาของ

พระองค์ได้รับการยอมรับ (ยอห์น 20:17; 1 โครินธ์ 15:20) ปุโรหิตจะนำพืชผลแรกนั้นมาทำพิธีโบกถวายเป็น (เลวีนิติ 23:10-12) สี่สิบวันหลังจากนั้น พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าและทรงเริ่มพันธสัญญาใหม่ในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 1, 2)

จุดประสงค์ของการเฉลิมฉลองของชนชาติอิสราเอลคือ การ “ได้มาเห็นพระพักตร์พระเจ้า” (สดุดี 42:2) หมายถึงการได้สัมผัสกับพระลักษณะของพระเจ้า (สดุดี 17:15) ในทำนองเดียวกันกับคำกล่าวในพระธรรมฮีบรู “แสวงหาพระพักตร์พระเจ้า” หมายถึงการขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า (2 พงศาวดาร 7:14; สดุดี 27:8; สดุดี 105:4) นี่คือการหมายของการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูในพระธรรมฮีบรู พระเยซูเสด็จเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยการถวายบูชาอันสมบูรณ์ พระเยซูเสด็จสู่สวรรค์เพื่อนำหน้าเราสู่ที่ประทับพระเจ้า (ฮีบรู 6:19, 20) พระองค์ทรงให้พระสัญญาแก่บรรดาผู้เชื่อที่เดินทาง “แสวงหาบ้านเกิด” ผู้ปรารถนา “เมืองที่ประเสริฐกว่า” ผู้ “เฝ้าคอยนคร...ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นสถาปนิกและทรงเป็นผู้สร้าง” เกิดขึ้นจริง (ฮีบรู 11:10, 13-16)

สิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำไม่เพียงแต่ที่กางเขน แต่สิ่งที่พระองค์กำลังทำอยู่ในสวรรค์ ณ เวลานี้ ช่วยเราให้มั่นใจในความรอดได้อย่างไร

วันจันทร์

คำเชื้อเชิญของพระเจ้า

God's Invitation

อ่าน ฮีบรู 12:18-21 ประสบการณ์ของชนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนายเป็นอย่างไร

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ แผนการของพระองค์คือ การสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวอย่างใกล้ชิดกับพวกเขา พระองค์ตรัสว่า “พวกเจ้าได้เห็นสิ่งที่เราทำกับคนอียิปต์แล้ว และที่เราชูพวกเจ้าขึ้นดูตั้งด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำพวกเจ้ามาถึงเรา” (อพยพ 19:3, 4)

ดังนั้นพระเจ้าได้ประทานคำแนะนำที่จำเป็นเพื่อเตรียมประชากรให้พร้อมในการพบพระองค์ผ่านทางโมเสส พวกเขาต้องอุทิศตนให้บริสุทธิ์ก่อน (อพยพ 19:10-15) บรรดาผู้ที่เข้าไปโดยไม่เตรียมตัวจะต้องตาย อย่างไรก็ตาม

เมื่อประชากรได้เตรียมตัวเป็นเวลาสองวันแล้ว ในวันที่สามเมื่อ “เมื่อมีเสียงแตรเป่ายาว” พระเจ้าตรัสสั่งให้ผู้คน “ขึ้นมาที่ภูเขานั้น” (อพยพ 19:13) พระองค์ประสงค์ให้พวกเขาได้รับประสบการณ์แบบที่โมเสสและผู้นำชนชาติอิสราเอลมี เมื่อพวกเขาขึ้นไปบนภูเขาและ “ได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม” ต่อพระพักตร์พระองค์ (อพยพ 24:9-11) จากนั้นพวกเขาก็รับรู้ได้ว่า พวกเขาได้เห็นพระสิริของพระเจ้า และเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะ “ตรัสกับมนุษย์ และมนุษย์ยังมีชีวิตอยู่ได้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:24) แต่เมื่อเวลามาถึงนั้น พวกเขาก็ขาดความเชื่อ โมเสสอธิบายหลายปีต่อมาว่า “ท่านกลัวเพลิง จึงไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:5) พวกเขา กลับขอให้โมเสสเป็นคนกลางแทน (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:25-27, เปรียบเทียบกับ อพยพ 20:18-21)

การที่พระเจ้าสำแดงความศักดิ์สิทธิ์บนภูเขาซีนายนั้น เพื่อสอนประชากรให้เรียนรู้ที่จะ “ยำเกรง” หรือเคารพพระองค์ “ความยำเกรงพระเจ้า” นำไปสู่ชีวิต สติปัญญา และเกียรติยศ (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:10; เปรียบเทียบกับ สดุดี 111:10; สุภาษิต 1:7; สุภาษิต 9:10; สุภาษิต 10:27) และเรียนรู้ด้วยว่าพระองค์ทรงเมตตาและกรุณา (อพยพ 34:4-8) ในขณะที่พระเจ้าประสงค์ให้อิสราเอลเข้าหาพระองค์ ประชากรกลับกลัวและขอให้โมเสสเป็นคนกลาง พระธรรมฮีบรูบรรยายเหตุการณ์ที่ภูเขาซีนายหลังจากที่โมเสสเตือนผู้คนถึงการขาดความเชื่อและการละทิ้งไปหาลูกวัวทองคำ และโมเสสกลัวที่จะพบพระเจ้าเพราะบาปของพวกเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 9:19) ปฏิกริยาของพวกเขาไม่ตรงตามแผนการของพระเจ้า เป็นเพราะผลของการไม่เชื่อฟัง

เนื่องจากเรามีพระเยซู เหตุใดเราจึงไม่ต้องกลัวที่จะเข้าใกล้พระเจ้า ผู้บริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม เงื่อนไขอะไรบ้างที่เราจำเป็นต้องมีเพื่อที่จะเข้าใกล้พระเจ้าได้

วันอังคาร

ความจำเป็นของม่าน

The Need of a Veil

ม่านมีหน้าที่สองส่วน คำว่า ม่าน ในพระธรรมฮีบรู คือ (katēpetasma) บ่งบอกถึงม่านบังตาที่ประตูทางเข้า (อพยพ 38:18) ม่านบังตาสำหรับประตู

เต็นท์ (อพยพ 36:37) หรือม่านชั้นในที่แบ่งส่วนวิสุทธิสถานกับอภิสุทธิสถาน (อพยพ 26:31-35) ม่านเหล่านี้เป็นทั้งประตูทางเข้าและเขตแดนกันให้เพียงบางคนผ่านเข้าไปได้เท่านั้น

อ่าน เลวีนิติ 16:1, 2 และ เลวีนิติ 10;1-3 ข้อพระธรรมเหล่านี้ เดือนอะไรแก่เรา

ม่านเป็นเครื่องป้องกันบุโรหิตขณะที่พวกเขาปฏิบัติกิจต่อพระพักตร์พระเจ้า หลังจากที่บาปของลูกวัวทองคำ พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่าพระองค์จะไม่ทรงเดินทางไปกับพวกเขาไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญาอีก เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายพวกเขา เพราะพวกเขาเป็น “ชนชาติที่หัวแข็ง” (อพยพ 33:3) ดังนั้น โมเสสจึงตั้งเต็นท์นัดพบนอกค่ายให้ไกลออกไป (อพยพ 33:7) อย่างไรก็ดีตามหลังจากที่โมเสสทูลอ้อนวอนต่อพระเจ้า พระองค์ทรงตกลงที่จะไปและอยู่ท่ามกลางพวกเขา (อพยพ 33:12-20) แต่พระองค์ทรงกำหนดมาตรการหลายอย่างเพื่อปกป้องประชากรในขณะที่พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา

ตัวอย่างเช่น ชนชาติอิสราเอลจะต้องตั้งเต็นท์อย่างเข้มงวด โดยให้เหลือช่องสี่เหลี่ยมไว้ตรงกลางให้เป็นที่ตั้งของพลับพลา นอกจากนี้เฝ้าเลวีต้องตั้งเต็นท์รอบพลับพลาเพื่อปกป้องสถานนมัสการและเครื่องใช้จากการบุกรุกของคนแปลกหน้า (กันดารวิถี 1:51; กันดารวิถี 3:10) พวกเขาเป็นเหมือนม่านที่เป็นมนุษย์ที่ปกป้องประชากรอิสราเอล “แต่ให้คนเลวีตั้งค่ายพักรอบพลับพลาแห่งสักขีพยาน เพื่อพระพิโรธจะไม่เกิดขึ้นกับชุมนุมชนอิสราเอล ให้คนเลวีปฏิบัติงานรักษาพลับพลาแห่งสักขีพยาน” (กันดารวิถี 1:53)

พระเยซูผู้เป็นบุโรหิตของเราทรงเป็นม่านให้เราด้วย พระเจ้าทรงตั้งเต็นท์ท่ามกลางเราและให้เราใคร่ครวญพระสิริของพระองค์ได้ เป็นเพราะการมาบังเกิดของพระเยซู (ยอห์น 1:14-18) พระเยซูทรงทำให้พระเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่ท่ามกลางมนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์แบบได้

ลองนึกดูว่าพระเจ้าพระผู้สร้างจักรวาลมาอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งในเวลานั้นเป็นทาสที่เพิ่งหนีออกมา พระเจ้าทรงอยู่ใกล้เรามากเพียงใด

อ่าน ฮีบรู 10:19-22 พระธรรมเหล่านี้เชื่อเชิญเราให้ทำอะไร

พระธรรมฮีบรูระบุว่าพระเยซูเสด็จเข้าไปในสถานบริสุทธิ์บนสวรรค์และเชื่อเชิญเราให้ติดตามพระองค์ แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดที่เขียนไว้ก่อนหน้านี้น่า พระเยซูทรงเป็น “กัปตัน” และผู้เบิกทางของบรรดาผู้เชื่อ (ฮีบรู 2:10; ฮีบรู 6:19, 20; ฮีบรู 12:2) “ทางใหม่และทางแห่งชีวิต” คือพันธสัญญาใหม่ที่พระเยซูทรงริเริ่มด้วยการสละพระชนม์ของพระองค์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ คำกล่าวที่ว่า “ทางใหม่และทางแห่งชีวิต” แตกต่างจากคำบรรยายพันธสัญญาเดิม คือ “ล้ำสมัยและเก่า” (ฮีบรู 8:13) พันธสัญญาใหม่มอบการอภัยบาปแก่เราและบรรจุนิยามบัญญัติไว้ในใจเรา ทำให้เราเข้าหาพระเจ้าได้ด้วยความมั่นใจ ไม่ใช่เพราะด้วยตัวเราเองหรือสิ่งที่เราทำ แต่เพราะสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเรา เท่านั้นที่เติมเต็มข้อกำหนดแห่งพันธสัญญาทั้งหมดได้

พระธรรมฮีบรูกล่าวว่าการเริ่มต้นพันธสัญญาเดิมนั้นเกี่ยวข้องกับการเริ่มต้นของสถานนมัสการและการอุทิศของปุโรหิต (ฮีบรู 9:18-21 เปรียบกับ อพยพ 40 และเลวีนิติ 8, 9) จุดประสงค์ของพันธสัญญาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ (อพยพ 19:4-6) เมื่อชาวอิสราเอลยอมรับความสัมพันธ์นี้ พระเจ้าตรัสสั่งให้สร้างสถานนมัสการทันทีเพื่อพระองค์จะได้สถิตท่ามกลางพวกเขา การเริ่มต้นของสถานนมัสการและการสถิตอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางประชากรของพระองค์เป็นช่วงเวลาที่พันธสัญญาระหว่างพระเจ้าและชนชาติอิสราเอลสำเร็จ

เช่นเดียวกับพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเริ่มต้นด้วยการที่พระเยซูเข้าปฏิบัติกิจในฐานะปุโรหิตเพื่อเรา (ฮีบรู 5:1-10; ฮีบรู 7:1-8:13)

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปสู่พระพักตร์พระเจ้า ยุคใหม่สำหรับประชากรของพระองค์ได้เริ่มขึ้น เศคาริยาห์ บทที่ 3 กล่าวว่า ชาตานอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้ากล่าวหาประชากรของพระองค์ ซึ่งมีมหาปุโรหิตโยชูวาเป็นผู้แทนประชากรเหล่านั้น ผู้กล่าวหาเป็นผู้เดียวกันกับที่ตั้งคำถามสงสัยในความภักดีของโยบต่อพระเจ้า (โยบ 1, 2) อย่างไรก็ตาม เพราะการสละพระชนม์ของ

พระเยซู ซาตานจึงถูกขับออกจากสวรรค์ (วิวรณ์ 12:7-12, เปรียบเทียบกับ ยอห์น 12:31; ยอห์น 16:11) บัดนี้พระเยซูเป็นผู้ลวงวิงวอนเพื่อเราและเรียกร้อง ความรอดแก่เราโดยผ่านทาง การสละพระชนม์และความสตัยชื่อของพระองค์

หากซาตานได้รับอนุญาต คำกล่าวหาอะไรที่มันจะกล่าวหาคุณต่อ พระพักตร์พระเจ้า แม้ว่าซาตานจะเป็นนักโกหก มันจะต้องโกหกมากแค่ไหนเพื่อตำหนิคุณ ความหวังเดียวของคุณคืออะไร

วันพฤหัสบดี

พวกเขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์

They Will See His Face

อ่าน ฮีบรู 12:22-24 เรามาถึงนครเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ที่ ประทับของพระเจ้าด้วยทางใจ

เป็นที่ถกเถียงกันว่า ผู้เชื่อ “มาถึง” ภูเขาไซโยน นครเยรูซาเล็มแห่ง สวรรค์โดยความเชื่อ หากเป็นเช่นนั้นแสดงว่า ประสบการณ์ของเขาเหล่านั้น บ่งบอกถึงอนาคต ดังนั้นนครเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์จึงอยู่ในขอบเขตของสิ่งที่ “หวังไว้” และ “มองไม่เห็น” แต่กระนั้นความเชื่อของเราก็ยืนยันแก่เรา (ฮีบรู 11:1)

แม้ว่าเรื่องนี้จะมีความจริง แต่ก็ยังไม่ใช่ความหมายทั้งหมดของข้อความนี้ เรามาถึงภูเขาไซโยน ณ ที่ประทับของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูผู้แทน ของเรา (เอเฟซัส 2:5, 6; โครินธ์ 3:1) แต่การเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูไม่ใช่ เรื่องของความเชื่อ แต่เป็นความจริง การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูในอดีต ช่วยให้เรายึดมั่นในหลักความเชื่อ (ฮีบรู 4:14; ฮีบรู 19:23) เปาโลกล่าวว่า “เมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ผู้เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์แล้ว...ขอให้เราเข้ามาถึง... ด้วยความกล้า” (ฮีบรู 4:14, 16)

ดังนั้น เรา “มาถึง” แล้ว ผ่านทางตัวแทนของเรา เราจึงควรปฏิบัติตาม โดยทางพระองค์ เรา “ได้ลิ้มรสของประทานจากสวรรค์... และได้ลิ้มรสความ ดิงามแห่งพระวามะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมาถึงนั้น” (ฮีบรู 6: 4, 5) การเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูและปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิแห่งสวรรค์ คือ “สมอที่แน่นอนและมั่นคงของจิตใจ” (ฮีบรู 6:19) เป็นการรับประกันว่า

พระสัญญาที่มีจริงและควรค่าแก่การไว้วางใจ (ฮีบรู 7:22) สำหรับเราแล้ว ความเชื่อก็เป็นเหมือนสมอที่มั่นคงและแน่นอน

พระประสงค์ของพระเจ้าไม่ได้สำเร็จทางพระเยซูเท่านั้น แต่สำเร็จในเราด้วย เราเห็นแล้วว่า การเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูนั้นเป็นไปตามแบบแผนของบรรพบุรุษอิสราเอลคือ เทศกาลปัสกาและวันเพ็นเทคอสต์ ตามที่พระธรรมฮีบรูและวิวรณ์กล่าวไว้ว่า เทศกาลสุดท้ายคือ เทศกาลอยู่เพิง และจะสำเร็จในอนาคต เราจะเฉลิมฉลองเทศกาลนี้กับพระเยซู เมื่อเราไปถึง “นคร...ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นสถาปนิกและทรงเป็นผู้สร้าง” (ฮีบรู 11:10, 13-16) เราจะไม่สร้างเพิง แต่เพิงหรือเต็นท์ของพระเจ้าจะลอยลงมาจากสวรรค์ และเราจะอยู่กับพระองค์ตลอดไป (วิวรณ์ 7:15-17; วิวรณ์ 21:1-4; วิวรณ์ 22:1-5; กัณฑ์การวิถึ 6:24-26)

เราจะทำให้พระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์เป็นจริงแก่เราในเวลานี้ได้อย่างไร เมื่อเรายังอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน คุณจะตอบผู้ที่ถามคุณว่า เรื่องเหล่านี้เป็นเพียงจินตนาการที่ช่วยให้เรารู้สึกดีขึ้นกับชีวิตของเราในตอนนี้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์เป็นสัญญาว่าผู้ติดตามพระองค์จะได้รับพรตามที่สัญญาไว้ ด้วยเหตุนี้จึงมีช่วงเวลาหนึ่งที่พวกเขาจะต้องรอ ก่อนที่จะเริ่มพันธกิจ เมื่อพระคริสต์เสด็จผ่านประตูสวรรค์ พระองค์ประทับบนบัลลังก์ท่ามกลางการสรรเสริญของเหล่าทูตสวรรค์ ในวันที่ที่การเฉลิมฉลองนี้เสร็จสิ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนเหล่าสาวกอย่างมาก และพระคริสต์ได้รับเกียรติอย่างแท้จริง แม้กระทั่งสง่าราศีที่พระองค์ทรงมีกับพระบิดาตลอดชั่วนิรันดร์ การหลั่งลงมาในวันเพ็นเทคอสต์เป็นการสื่อสารจากสวรรค์ว่า การสถาปนาพระเจ้าสำเร็จแล้ว พระองค์ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากสวรรค์มาสู่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ เพื่อเป็นเครื่องหมายว่า พระองค์ทรงได้รับอำนาจทั้งหมดทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกใน

ฐานะที่พระองค์ทรงเป็นป่โรหิตและกษัตริย์ และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ได้รับการเฉลิมเหนือประชากรของพระองค์...

“พวกเขาจะพูดถึงพระนามของพระเยซูด้วยความมั่นใจ มิใช่เพราะพระองค์ทรงเป็นเพื่อนและพี่ชายของพวกเขาหรือ พวกเขานั่งอยู่กับพระองค์ในสวรรค์สถานอย่างใกล้ชิด พวกเขาเป็นพยานถึงพระองค์ด้วยภาษาที่หลากหลาย” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 38, 46)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีกล่าวว่า “จิตใจข้าพระองค์กระหายหาพระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เมื่อไรข้าพระองค์จะได้มาเห็นพระพักตร์พระเจ้า” (สดุดี 42:2) เราจะกระหายที่จะเข้าเฝ้าพระพักตร์พระเจ้าแบบเดียวกันนี้ได้อย่างไร หากในตอนนั้นเราไม่ชื่นชมยินดีเมื่อเราเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยการนมัสการและโดยความเชื่อ แล้วเราจะชื่นชมยินดีหากเราต้องเข้าเฝ้าพระองค์ในอนาคตได้หรือ ปัจจัยอะไรบ้างที่ช่วยให้เราชื่นชมยินดีเมื่อได้เข้าเฝ้าพระเจ้า
2. ในหนังสือล้อเลียนศาสนา มีคนหนึ่งสร้างหุ่นยนต์ที่สามารถเชื่อพระเจ้าแทนเราได้ แม้ว่านี่จะเป็นเรื่องล้อเลียน แต่เราจะระมัดระวังได้อย่างไรที่จะไม่ทำเหมือนชาวอิสราเอลในทะเลทราย ที่ขอให้มีคนกลางระหว่างเรากับพระเจ้า เรามักจะให้คนอื่นศึกษาพระคัมภีร์และค้นหาอัญมณีแห่งความจริงในพระคัมภีร์แทนเรา บางคนอาจรู้สึกว่าคุณค่าที่ผู้อื่นทูลขอเพื่อเราสำคัญต่อพระเจ้ามากกว่าค่าอธิษฐานของเราเอง ทำไมเราต้องหลีกเลี่ยงกับดักฝ่ายจิตวิญญาณนี้ ทำไมเราจึงเข้าหาพระเจ้าทางพระเยซูได้โดยไม่ต้องขอให้ผู้อื่นทำแทน
3. พระธรรมฮีบรูเขียนเกี่ยวกับความมั่นใจในความรอด แต่เราควรระวังไม่ให้เข้าใจความเชื่อผิดที่ว่า แม้เราไม่เชื่อฟังพระเจ้าแต่พระองค์ก็ยังทรงอวยพรเรา เราจะระวังได้อย่างไร

บทที่ 11

พระเยซูผู้เบิกทางและทำให้ความเชื่อสมบูรณ์

Jesus, Author and Perfecter of Our Faith

วันที่ 5 - 11 มีนาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 10: 35-39; โรม 1:17; ฮีบรู บทที่ 11; โยชูวา 2:9-11; ฮีบรู 12:1-3

ข้อควรจำ

“โดยจับตามองที่พระเยซูผู้เบิกทางความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์ พระองค์ทรงสู้ทนต่อกางเขนเพื่อความยินดีที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ ทรงถือว่าความอับอายนั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญ และพระองค์ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้า” (ฮีบรู 12:2)

ฮีบรู บทที่ 11 และ 12 น่าจะเป็นบทที่คนชื่นชอบมากที่สุด ซึ่งอธิบายชีวิตคริสเตียนเป็นเหมือนการเข้าร่วมการแข่งขัน และทุกคนที่สัตย์ซื่อจนถึงที่สุดจะได้รับบำเหน็จ พระธรรมสองบทนี้ยังอธิบายเรื่องราวของการไถ่ให้รอดว่าเป็นการแข่งขันที่ผู้เชื่อในอดีตต้องบากบั่น ทั้งๆ ที่ต้องทนทุกข์ทรมาน แต่พวกเขาก็ยังไม่ได้รับบำเหน็จ

และนั่นเป็นเพราะเรื่องราวไม่ได้จบลงเพียงที่พวกเขาเท่านั้น แต่จบลงที่เราด้วย เราจะต้องสรุปการกระทำสุดท้าย เรื่องราวนี้จบลงด้วยการที่เราเข้าสู่การแข่งขันในช่วงสุดท้ายและนั่งอยู่ที่เส้นชัยกับพระเยซูที่เบื้องขวาของพระเจ้า พระองค์ประทานแรงบันดาลใจและเป็นแบบอย่างในการเข้าร่วมแข่งขันที่ดีที่สุดด้วย พระองค์ทรงเป็นพยานด้วยว่าบำเหน็จนั้นมีจริง และพระองค์ทรงเป็นผู้เบิกทางแก่เรา (ฮีบรู 6:19, 20; ฮีบรู 10:19-23)

ฮีบรู บทที่ 11 อธิบายว่าความเชื่อคือความมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า แม้เราจะไม่เห็นก็ตาม บทเรียนสัปดาห์นี้จะศึกษาว่าความเชื่อคืออะไรและได้มาอย่างไร โดยจะศึกษาจากตัวอย่างในอดีต และโดยเฉพาะจากแบบอย่างของพระเยซู “ผู้เบิกทางความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อ นั้นสมบูรณ์” (ฮีบรู 12:2)

วันอาทิตย์

ผู้ชอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อ

The Righteous Will Live By Faith

อ่าน ฮีบรู 10:35-39 พระเจ้ากำลังตรัสอะไรกับเราผ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

ความอดทนเป็นลักษณะนิสัยของคนในยุคสุดท้ายของพระเจ้า หากปราศจากความอดทนแล้วพวกเขาจะไม่สามารถรับพระสัญญาได้ (วิวรณ์ 13:10; วิวรณ์ 14:12) อย่างไรก็ตามในการที่จะอดทนได้นั้น ผู้เชื่อจะต้อง “ยึดมั่น” ในความเชื่อ (ฮีบรู 10:23; ฮีบรู 4:14) เปาโลแสดงให้เห็นว่าคนในยุคถิ่นทุรกันดารไม่สามารถรับพระสัญญาได้เพราะพวกเขาขาดความเชื่อ (ฮีบรู 3:19) พระธรรมฮีบรูพรรณนาถึงผู้เชื่อว่า พวกเขาอยู่ที่ทางเข้าสู่พระสัญญาที่ใกล้จะสำเร็จแล้ว (ฮีบรู 9:28; ฮีบรู 10:25, 36-38) และพวกเขาจำเป็นต้องเชื่อมั่นหากพวกเขาต้องการรับพระสัญญา (ฮีบรู 10:39)

เปาโลเข้าสู่การศึกษาเรื่องความเชื่อด้วยคำกล่าวจากฮีบรู 2:2-4 ฮีบรูถามพระเจ้าว่า เหตุใดพระองค์จึงทรงยอมให้คนอธรรมกดขี่ข่มเหงคนชอบธรรม (ฮีบรู 1:12-17) ผู้เผยพระวจนะท่านนี้และประชากรกำลังทนทุกข์ พวกเขาจึงต้องการให้พระเจ้ากระทำการบางอย่าง อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงตอบว่ามีเวลาที่กำหนดไว้เมื่อพระสัญญาของพระองค์จะบรรลุผลสำเร็จ และพวกเขาต้องรอรอเวลานั้น (ฮีบรู 2:2-4) ฮีบรูและประชากรของเขาใช้ชีวิตอยู่เหมือนกับเราในทุกวันนี้ ที่อยู่ระหว่างช่วงเวลาของพระสัญญาและการบรรลุผลของพระสัญญานั้น ข่าวสารของพระเจ้ากล่าวต่อในพระธรรมฮีบรูว่า “พระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า” (ฮีบรู 10:37 ดูในฮีบรู 2:3)

ข้อความนี้กล่าวถึงพระเยซู พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม เป็นศูนย์รวมของความเชื่อที่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยและประทานชีวิตให้ (ฮีบรู 10:5-10)

แล้วทำไมพระองค์จึงทรง “ซักข้ำ” พระองค์ไม่ได้ทรงซักข้ำ พระองค์ได้เสด็จมาและสิ้นพระชนม์เพื่อเราแล้ว (ฮีบรู 9:15-26) และพระองค์จะเสด็จมาอีกครั้งหนึ่งตามเวลาที่กำหนด (ฮีบรู 9:27, 28; ฮีบรู 10:25, 36-38)

ข่าวสารของพระเจ้ายังคงกล่าวต่อไปว่า “แต่คนชอบธรรมของเรานั้นจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ” (ฮีบรู 10:39) เปาโลกล่าวเช่นเดียวกันในโรม 1:17 และ กาลาเทีย 3:11 โดยเฉพาะใน โรม 1:16, 17 ให้ความกระจ่างเป็นพิเศษ เพราะอธิบายว่าความชอบธรรมของพระเจ้า “สำแดงออกโดยความเชื่อและเพื่อความเชื่อ” เปาโลหมายความว่าความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพระสัญญาของพระองค์มาก่อน และผลที่ตามมาคือ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ทำให้เราก่อเกิดความสัตย์ซื่อด้วย

เนื่องจากพระเจ้ายังคงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์ (2 ทิโมธี 2:13) ดังนั้นผู้ชอบธรรมก็จะยังคงสัตย์ซื่อด้วย

เหตุใดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องตระหนักว่าความเชื่อของเราเป็นผลมาจากความสัตย์ซื่อของพระเจ้า เราเรียนรู้ที่จะวางใจในความสัตย์ซื่อที่พระองค์มีต่อเราและพระสัญญาที่พระองค์ทรงทำกับเราได้ อย่างไรก็ตาม

วันจันทร์

อับราฮัมบิดาแห่งความเชื่อ

By Faith Abraham

พระธรรมฮีบรูนิยามความเชื่อว่าเป็น “ความมั่นใจในสิ่งที่หวังไว้ เป็นความแน่ใจในสิ่งที่มองไม่เห็น” (ฮีบรู 11:1) จากนั้นพระธรรมฮีบรูเขียนรายชื่อผู้สัตย์ซื่อตั้งแต่ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลผู้ที่แสดงให้เห็นว่าความเชื่อคืออะไร และยังเขียนถึงการกระทำโดยความเชื่อของพวกเขาอีกด้วย

อ่าน ฮีบรู 11:1-19 “วีรบุรุษ” แห่งความเชื่อเหล่านี้ทำอะไรที่แสดงออกถึงความเชื่อของพวกเขา การกระทำของพวกเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับความหวังในสิ่งที่มองไม่เห็นอย่างไร

อับราฮัมน่าจะเป็นผู้ที่สำคัญที่สุดในบทนี้ การกระทำด้วยความเชื่อ ครั้งสุดท้ายของอับราฮัมแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของความเชื่อที่แท้จริง

อับราฮัมไม่ได้มีอิสอัคเป็นลูกชายคนเดียว อับราฮัมยังมีลูกชายอีกคนกับนางฮาการ์ซึ่งเป็นสาวใช้ของซาร่าห์ ซาร่าห์ไม่ต้องการให้อิชมาเอลหรือแม่ของเขาอยู่กับครอบครัวอีกต่อไป พระเจ้าบอกอับราฮัมให้ทำตามความปรารถนาของซาร่าห์ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะดูแลอิชมาเอลและฮาการ์ ดังนั้นอับราฮัมจึงส่งอิชมาเอลและฮาการ์ออกไป พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะตั้งอับราฮัมให้เป็นบิดาของประชากรที่พิเศษของพระองค์ พระเจ้าทรงเลือกอิสอัคให้ช่วยเริ่มต้นครอบครัวนี้ (ปฐมกาล 21:12, 13) พระองค์มิได้ทรงเลือกอิชมาเอล แต่ในปฐมกาล บทที่ 22 พระเจ้าทรงบอกให้อับราฮัมถวายอิสอัคลูกชายของเขาให้เป็นเครื่องเผาบูชา หากลองคิดดู คำตรัสสั่งนี้ขัดกับพระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับอับราฮัมในปฐมกาล 12-21 มิใช่หรือ เปาโลก็กล่าวถึงคำสั่งแปลกๆ นี้ด้วยใน ฮีบรู 11:17, 18

พระธรรมฮีบรูสรุปว่า อับราฮัมแก้ปริศนานี้ได้อย่างน่าอัศจรรย์โดยสรุปว่า พระเจ้าจะปลุกอิสอัคให้ฟื้นขึ้นหลังจากที่ถวายเขาเป็นเครื่องบูชา เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์เพราะว่ายังไม่มีใครที่ฟื้นขึ้นจากความตายมาก่อนเลย อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าประสบการณ์ที่อับราฮัมเคยมีกับพระเจ้านำเขามาสู่ข้อสรุปนี้ ฮีบรู 11:12 ให้สังเกตว่าอิสอัคเกิดขึ้นโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจากผู้ที่ “เป็นเสมือนคนตายแล้ว” เปาโลยังให้ข้อสังเกตด้วยว่า แม้อับราฮัมจะ “เป็นเสมือนคนที่ตายแล้ว” และซาร่าห์ก็เป็นหมัน แต่อับราฮัมเชื่อ “แม้ดูว่าจะหมดหวังแล้ว แต่อับราฮัมยังเชื่อว่าจะได้เป็น *“บิดาของชนหลายชาติ”*” เพราะเขาเชื่อว่าพระเจ้า “ผู้ทรงให้ชีวิตแก่คนที่ตายแล้ว และทรงเรียกสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดให้มีชีวิตขึ้น” (โรม 4:17-20) ดังนั้นอับราฮัมคงสันนิษฐานว่า หากพระเจ้าได้ให้ชีวิตแก่อิสอัคจากความตายแล้ว พระองค์ก็ต้องทำได้อีกครั้ง ด้วยการทรงนำของพระเจ้าในอดีต อับราฮัมล่วงรู้ถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงทำได้ในอนาคต

เหตุใดการใคร่ครวญถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงนำชีวิตในอดีตจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการคงไว้ซึ่งความเชื่อและความไว้วางใจในพระเจ้าของเราในปัจจุบัน

อ่าน ฮีบรู 11:20-28 วีรบุรุษแห่งความเชื่อเหล่านี้ได้ทำอะไร การกระทำของพวกเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับความหวังในสิ่งที่มองไม่เห็นอย่างไร

โมเสสเป็นแบบอย่างสำคัญที่สุดอันดับสองในบทที่เกี่ยวกับความเชื่อนี้ การกระทำของโมเสสที่ทำทายกษัตริย์สองประการเป็นบทนำและบทสรุปของชีวิตโมเสส บิดามารดาของโมเสสซ่อนเขาไว้เมื่อแรกเกิดเพราะ “บิดามารดาของท่านไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์เลย” (ฮีบรู 11:23) และโมเสสออกจากอียิปต์ “โดยไม่ได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์” (ฮีบรู 11:27) อย่างไรก็ตาม การกระทำที่สำคัญที่สุดของโมเสสคือ เขา “ไม่ยอมให้ใครเรียกท่านว่า เป็นบุตรของธิดากษัตริย์ฟาโรห์” (ฮีบรู 11:24) การกล่าวถึงแม่บุญธรรมของโมเสสว่าเป็น “ธิดากษัตริย์ฟาโรห์” แสดงให้เห็นว่าเขาถูกกำหนดให้เป็นฟาโรห์องค์ถัดไป อย่างไรก็ตาม โมเสสเต็มใจทิ้งความคาดหวังที่จะได้เป็นผู้ปกครองประเทศที่มีอำนาจมากที่สุดในเวลานั้นและกลายเป็นผู้นำทาสที่เพิ่งได้รับอิสรภาพหรือผู้ลี้ภัย

เปรียบเทียบ ฮีบรู 11:24-27 และฮีบรู 10:32-35 สถานการณ์ของผู้อ่านพระธรรมฮีบรูในขณะนั้นคล้ายคลึงกับประสบการณ์ของโมเสสอย่างไร

ความยิ่งใหญ่ของโมเสสคือ การที่เขาสามารถมองข้ามสัญญาต่างๆ ของกษัตริย์อียิปต์และมองไปยังสิ่งที่ยังไม่มีเห็น นั่นคือพระสัญญาของพระเจ้า พระธรรมฮีบรูกล่าวไว้ว่า สิ่งสำคัญคือการทำที่โมเสสมองไปยัง “บาเหน็จ” ซึ่งไม่ใช่ความร่ำรวยของอียิปต์ บาเหน็จนี้เป็นสิ่งเดียวกับที่ ฮีบรู 10:35 ได้กล่าวถึง ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญากับทุกคนที่เชื่อในพระองค์

คำพูดของเปาโลเกี่ยวกับการตัดสินใจของโมเสสคงจะสะท้อนในจิตใจของผู้อ่านในยุคของเขา พวกเขาต่างอดทนต่อคำตำหนิและการดูถูกเพราะความเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาได้รับความทุกข์ยากและสูญเสียทรัพย์สินสมบัติอีกด้วย (ฮีบรู 10:32-34) บ้างก็ถูกคุมขัง (ฮีบรู 13:3) ในทำนองเดียวกัน โมเสส

เลือกที่จะถูกข่มเหงกับประชากรของพระเจ้า โดยให้ความมั่งคั่งของอียิปต์ เปลี่ยนเป็นการถูกดูหมิ่นในพระคริสต์ เพราะโมเสสเชื่อว่าบำเหน็จของพระคริสต์ นั้นยิ่งใหญ่กว่าสิ่งที่อียิปต์จะมอบให้ได้

ความเชื่อของคุณทำให้คุณต้องเผชิญกับความยากลำบากอะไรบ้าง คุณต้องละทิ้งอะไรเพื่อความเชื่อบ้าง ท้ายที่สุดทำไมบำเหน็จที่คุณจะได้รับนั้นคุ้มค่า แม้ว่าคุณก็ยังมองไม่เห็นในตอนนี

ฟุ

โดยความเชื่อราหับและคนที่เหลือ

By Faith Rahab and the Rest

อ่าน ฮีบรู 11:31 และ โยชูวา 2:9-11 เหตุใดพระธรรมฮีบรูจึงรวมราหับหญิงโสเภณีต่างชาติไว้ในข้อพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์นี้ด้วย

ราหับคงจะเป็นผู้ที่คาดไม่ถึงที่สุดที่พระธรรมฮีบรู บทที่ 11 กล่าวถึง ราหับเป็นหนึ่งในผู้หญิงสองคนที่พระธรรมกล่าวชื่อ เธอเป็นคนที่สิบในรายชื่อทั้งหมด รายชื่อแรกๆ เป็นบรรพบุรุษและบรรพชนของชาวอิสราเอล และแต่ละคนถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม แต่เมื่อมาถึงชื่อของเธอ เราจะพบว่าเธอไม่เพียงแต่เป็นผู้หญิงเท่านั้น แต่เธอเป็นหญิงโสเภณีต่างชาติอีกด้วย

ที่น่าแปลกใจที่สุดคือ เธอเป็นศูนย์กลางของเนื้อหาและจุดสำคัญในบทนี้อีกด้วย รายชื่อถูกจัดระเบียบในลักษณะเฉพาะ แต่ละรายชื่อจะเริ่มต้นด้วยวลี “โดยความเชื่อ” ซึ่งอยู่ในรูปแบบของ “โดยความเชื่อ ชื่อบุคคล และสิ่งที่บุคคลนั้นๆ ได้กระทำ” หรือ “โดยความเชื่อ สิ่งนั้นๆ เกิดขึ้นกับ บุคคลนี้” รูปแบบซ้ำๆ นี้ทำให้ผู้อ่านคาดหวังว่าเรื่องจะมาถึงจุดสูงสุดด้วยคำกล่าวที่ว่า “โดยความเชื่อโยชูวานำชนชาติอิสราเอลมาถึงแผ่นดินแห่งพันธสัญญา”

แต่นั้นไม่มีสิ่งที่พระธรรมกล่าว แทนที่จะกล่าวถึงโยชูวาแต่กลับกล่าวถึงหญิงโสเภณี หลังจากที่กล่าวถึงราหับ รูปแบบที่กล่าวซ้ำๆ จบลงอย่างกะทันหันด้วยคำว่า “แล้วจะให้ข้าพเจ้ากล่าวอะไรต่อไปอีก” (ฮีบรู 11:32) จากนั้นเปาโลก็กระบุชื่อและเหตุการณ์บางอย่างโดยที่ไม่ได้อธิบายรายละเอียด

ความเชื่อของราหับคือ การที่เธอได้ยิน เชื่อและปฏิบัติตาม แม้ว่าเธอจะมองไม่เห็นก็ตาม เธอไม่ได้เห็นภัยพิบัติในอียิปต์ หรือการช่วยให้รอดผ่าน

ทะเลแดง หรือน้ำที่ไหลออกจากหิน หรืออาหารที่ตกลงมาจากสวรรค์ แต่เธอก็ยังเชื่อ เธอเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อ่านชาวฮีบรูผู้ที่ไม่ได้ยินคำเทศนาของพระเยซูหรือเห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์ และเป็นแบบอย่างสำหรับเราด้วยเช่นกัน เราผู้ไม่ได้เห็นสิ่งเหล่านี้ด้วยเช่นเดียวกัน

“ราหับเป็นหญิงแพศยาที่อาศัยอยู่บนกำแพงเมืองเยรีโค เธอซ่อนผู้สอดแนมชาวอิสราเอลสองคนที่ส่งมาเพื่อตรวจดูการป้องกันของเมืองนั้น เพราะความเมตตาที่เธอมีต่อพวกเขาและประกาศความเชื่อต่อพระเจ้า ผู้สอดแนมสัญญาว่าชีวิตของราหับและครอบครัวของเธอจะรอดพ้นจากการโจมตีเมืองเยรีโค” (*Introduction to Rahab found in Daughters of God*, หน้า 35)

จากนั้นเปาโลจึงกล่าวต่อ (ฮีบรู 11:35-38) ถึงความยากลำบากที่หลายคนเผชิญ วลีที่กล่าวว่า “แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย” (ฮีบรู 11:35) หมายถึงพวกเขามีโอกาสที่จะหลบหนีแต่เลือกที่จะไม่ทำ เพราะพวกเขาต่างจ้องมองไปยังบำเหน็จของพระเจ้า

แม้เราจะไม่เคยเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น (การทรงสร้างหกวัน การอพยพ ทางเขนของพระคริสต์) เหตุใดเราจึงเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นจริง

วันพฤหัสบดี

พระเยซูผู้เบิกทางและทรงทำให้ความเชื่อสมบูรณ์
Jesus, the Author and Perfector of Our Faith

อ่าน ฮีบรู 12:1-3 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกให้เราทำอะไร

การอธิบายเรื่องความเชื่อนี้มีจุดสูงสุดอยู่ที่พระเยซูในฮีบรู บทที่ 12 เปาโลเริ่มต้นจดหมายด้วยการกล่าวถึง พระเยซูผู้ “จะเสด็จมา...และจะไม่ทรงชักช้า” (ฮีบรู 10:37) และเปาโลสรุปว่าพระเยซู “ผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์” (ฮีบรู 12:2) หมายความว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ทำให้ความเชื่อนั้นเกิดขึ้นได้และทรงเป็นแบบอย่างของชีวิตแห่งความเชื่อที่สมบูรณ์ ความเชื่อมาถึงจุดที่สมบูรณ์แบบได้โดยพระเยซู

พระเยซูทรงเป็น “ผู้เบิกทาง” (“ผู้ประพันธ์” หรือ “ผู้บุกเบิก”) แห่งความเชื่อของเราสามประการด้วยกัน

ประการแรก พระองค์ทรงเป็นพระผู้เดียวที่สิ้นสุดการแข่งขันและได้รับชัยชนะ คนอื่นๆ ที่กล่าวถึงในบทที่แล้ว ล้วนยังไม่บรรลุเป้าหมาย (ฮีบรู 11:39, 40) อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้เข้าสู่การหยุดพักของพระเจ้าในสวรรค์ และประทับเบื้องขวาของพระเจ้า เราและบรรพชนเหล่านี้จะได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์ในอนาคต (วิวรณ์ 20:4)

ประการที่สอง ที่จริงแล้วเป็นเพราะชีวิตที่สมบูรณ์แบบของพระคริสต์ที่ทำให้คนเหล่านี้แข่งขันได้ (ฮีบรู 10:5-14) ถ้าพระเยซูไม่ได้เสด็จมา การแข่งขันของคนอื่นๆ ก็คงไร้ประโยชน์

ประการสุดท้าย พระเยซูคือเหตุผลที่เรามีความเชื่อ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้า พระองค์ทรงแสดงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อเรา พระเจ้าไม่เคยยอมแพ้ที่จะพยายามช่วยเราให้รอด และนั่นคือเหตุผลที่เราจะไปถึงบำเหน็จในที่สุดหากเราไม่ยอมแพ้ด้วย พระเยซูทรงวิ่งแข่งด้วยความอดทนและสัตย์ซื่อตลอดเวลา แม้เราจะขาดความเชื่อก็ตาม (2 ทิโมธี 2:13) ความเชื่อของเราเป็นเพียงการตอบสนองต่อความสัตย์ซื่อของพระองค์

ท้ายที่สุด พระเยซูทรงเป็น “ผู้ทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์” เพราะพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างแห่งการแข่งขันด้วยความเชื่อที่สมบูรณ์ พระองค์ทรงแข่งขันอย่างไร พระองค์ทรงสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเรา (ฟิลิปปี 2:5-8) แต่พระองค์ไม่เคยทำบาปเลย พระเยซูจึงไปยังบำเหน็จอย่างมั่นคง ซึ่งเป็นความยินดีที่อยู่ต่อหน้าที่จะได้เห็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้รับการไถ่ให้รอดโดยพระคุณของพระองค์ ดังนั้นพระองค์ทรงอดกลั้นต่อความเข้าใจผิดและความอับอาย พระองค์ทรงสู้ทนต่อความอับอายบนกางเขน (ฮีบรู 12:2, 3)

ตอนนี้ถึงตาเราแล้วที่จะเข้าแข่งขัน แม้เราจะไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จในแบบเดียวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำด้วยกำลังของเราเองได้ แต่เรามีแบบอย่างที่สมบูรณ์ของพระองค์ และโดยความเชื่อในพระองค์และจ้องมองไปยังพระองค์ (เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ที่มีชีวิตอยู่ก่อนหน้าเรา) เราจึงมุ่งไปข้างหน้าด้วยความเชื่อ วางใจในพระสัญญาของพระองค์เรื่องบำเหน็จอันยิ่งใหญ่ได้

“โดยความเชื่อท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว และโดยความเชื่อท่านจะเติบโตใหญ่ขึ้นในพระองค์ ทั้งจากการมอบให้และการรับ ท่านจะต้องมอบทุกสิ่งรวมทั้งจิตใจ ความตั้งใจและการรับใช้ของท่าน มอบถวายตัวท่านเองให้พระองค์โดยเชื่อปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหมดของพระองค์ และท่านจะต้องยอมรับทั้งหมดคือ พระคริสต์ ผู้ทรงเต็มล้นด้วยพระพรทั้งหมด ให้เข้ามาสถิตในดวงใจของท่าน เพื่อเป็นกำลังของท่าน เป็นความชอบธรรมของท่าน เป็นพระผู้ช่วยนรินทร์ของท่าน และพระองค์จะประทานอำนาจให้แก่ท่านที่จะเชื่อปฏิบัติตามได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 70)

“พระเจ้าไม่เคยขอให้เราเชื่อโดยไม่ได้ประทานหลักฐานอย่างเพียงพอแก่เรา เพื่อใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยวความเชื่อ เรายอมรับการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า พระลักษณะของพระองค์ ความสัตย์จริงที่มีอยู่ในพระวาทะของพระองค์ ก็เพราะมีข้อพิสูจน์มากมายยืนยันต่อสามัญสำนึกของเรา แต่กระนั้นพระเจ้าไม่เคยขวางกั้นความคิดของผู้ที่อยากสงสัย ความเชื่อของเราจะต้องวางอยู่บนหลักฐานที่ชัดเจนไม่ใช่วางอยู่บนความรู้สึก ผู้ที่อยากสงสัยจะมีเรื่องให้เขาสงสัยได้ ส่วนผู้ที่ต้องการรู้ความจริงอย่างจริงจังก็จะพบหลักฐานมากมายที่เขาจะใช้ยึดความเชื่อได้

“ความคิดอันจำกัดของมนุษย์ไม่มีทางเข้าใจพระลักษณะหรือพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่ สำหรับผู้มีปัญญาเฉียบแหลมที่สุด ผู้ที่มีสมรรถนะที่ได้ผ่านการศึกษาสูงสุด พระเจ้าผู้ทรงศักดิ์สิทธิ์ก็ยังคงเป็นเรื่องลึกลับสำหรับพวกเขา ‘ท่านจะหยั่งรู้ความลึกลับของพระเจ้าได้หรือ ท่านจะหยั่งรู้ความไพบูลย์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดสิ้นหรือ’ โยบ 11:7, 8” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 105)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. นักวิชาการคริสเตียนยุคแรกเคยเขียนไว้เป็นภาษาละตินว่า “เราเชื่อเพื่อเราจะได้เข้าใจ” (Credo ut intelligam) อีบรู 11:3 กล่าวว่า “โดยความเชื่อเราจึงเข้าใจ” อะไรคือความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อและความเข้าใจ ทำไมความเชื่อจึงมักมาก่อนความเข้าใจ นั่นคือ ทำไมเราต้องเอื้อมออกไปด้วยความเชื่อในสิ่งที่เราไม่เข้าใจก่อน และหลังจากนั้นเราจะเข้าใจมากขึ้น
2. คำว่า *pistis* ในภาษากรีก หมายถึงทั้ง “ความเชื่อ” และ “ความสัตย์ซื่อ” ทำไมความหมายทั้งสองจึงสำคัญต่อการเข้าใจความหมายของการดำเนินชีวิต “โดยความเชื่อ” ผู้คนในอีบรู บทที่ 11 แสดงให้เห็นความเชื่อที่แท้จริงผ่านทางความสัตย์ซื่อของพวกเขาอย่างไร เราจะทำแบบเดียวกันได้อย่างไร
3. แม้เราเข้าใจดีว่าความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้า (โรม 12:3) แต่เราจะสืบทบาทอย่างไรในการรับและรักษาของประทานนั้น

บทที่ 12

ได้รับอาณาจักรที่ไม่สั่นสะเทือน

Receiving an Unshakeable Kingdom

วันที่ 12 - 18 มีนาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 12:18-29; อพยพ 32:32; ดาเนียล 7:9, ดาเนียล บทที่ 10, 13-22; อักกัย 2:6-9, อักกัย บทที่ 20-22; สดุดี 15:5; สดุดี 16:8; ฮีบรู 13:15, ฮีบรู บทที่ 16

ข้อควรจำ

“เหตุฉะนั้นเมื่อเราได้รับอาณาจักรที่ไม่สั่นสะเทือนแล้ว ก็ให้เรามีใจขอบพระคุณ โดยเหตุนี้เราจึงนมัสการอย่าง ที่ขอบพระทัยของพระเจ้า ด้วยความเคารพและด้วยความยำเกรง” (ฮีบรู 12:28)

ป้อพระคัมภีร์ประจำสัปดาห์นี้ ฮีบรู 12:18-29 เป็นจุดสำคัญสูงสุดของจดหมาย และข้อนี้ยังสรุปใจความสำคัญทั้งหมดโดยกล่าวแนวคิดตั้งแต่แรกเริ่มซ้ำอีกครั้ง นั่นคือ พระเจ้าตรัสกับเราทางพระบุตร และเราจำเป็นต้องฟังพระองค์ด้วยความตั้งใจ (ฮีบรู 1:1, 2; ฮีบรู 12:25) คำบรรยายพระเยซูใน ฮีบรู 12:22-24 อธิบายถึงพระองค์อย่างชัดเจน นั่นคือพระเยซูพระผู้เป็นศูนย์กลางของพันธสัญญาใหม่ และพระโลหิตของพระองค์ประทานความรอดแก่ผู้เชื่อ การปฏิบัติกิจของพระองค์ในฐานะปุโรหิตเพื่อเราเป็นเหตุผลที่ชาวสวรรค์เฉลิมฉลอง และทำยสุดใน ฮีบรู 12:25-29 ให้คำแนะนำที่สำคัญที่สุดทำยคือ การพิพากษาของพระเจ้ากำลังใกล้เข้ามาแล้ว และจะนำการทำลายมาสู่ศัตรูของพระองค์ แต่การแก้แค้นและอาณาจักรจะเป็นของประชากรของพระองค์ (ฮีบรู 12:28, 29)

ช่วงสุดท้ายกล่าวถึงความสำคัญของความสำเร็จของพระเยซูที่กางเขนและชี้ให้ผู้เชื่อไปยังชัยชนะอันสมบูรณ์ของพระเยซู เปาโลใช้ภาพจากดาเนียล บทที่ 7 เพื่อเตือนผู้อ่านว่า พระเยซูได้รับอาณาจักรจากพระเจ้า เป็นผู้พิพากษา (ดาเนียล 7:9-14) และจะแบ่งราชอาณาจักรกับผู้เชื่อคือ “ผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด” ที่จะครอบครองอาณาจักรนั้นสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ (ดาเนียล 7:18)

วันอาทิตย์

ท่านมาถึงภูเขาศิโยน

You Have Come to Mount Zion

อ่าน ฮีบรู 12:22-24 เปาโลบรรยายถึงอะไร

พระธรรมฮีบรูยืนยันว่าเราได้มาถึงที่ภูเขาศิโยนและเข้าร่วมในการเฉลิมฉลองครั้งยิ่งใหญ่แล้ว “ท่านทั้งหลายมาถึงภูเขาศิโยน และมาถึงนครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือนครเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมรื่นเริงของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้” (ฮีบรู 12:22) เรามาถึงโดยความเชื่อในพระเยซูผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของเรา ในงานเลี้ยงฉลองนี้เราจะพบกับทูตสวรรค์จำนวนนับไม่ถ้วน พระเจ้าและพระเยซูผู้เป็นศูนย์กลางของการเฉลิมฉลอง เราเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ “บรรดาบุตรหัวปีผู้มีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” (ฮีบรู 12:23) ชื่อของเราถูกจารึกไว้ในหนังสือแห่งสวรรค์ ในหนังสือที่จดรายชื่อผู้แสดงตนว่าเป็นประชากรของพระเจ้า (อพยพ 32:32; สดุดี 56:8; ดาเนียล 12:1; มาลาคี 3:16; ลูกา 10:20; วิวรรณ์ 13:8; วิวรรณ์ 17:8)

เราเป็น “บุตรหัวปี” เพราะเราเป็นผู้ร่วมในมรดกบุตรหัวปีกับพระเยซู (ฮีบรู 1:6) ดังนั้น เราไม่ได้เข้าสู่งานเลี้ยงฉลองในฐานะแขกรับเชิญ แต่ในฐานะพลเมือง (เปรียบเทียบ ฟิลิปปี 3:20) เรายังได้รับคำบรรยายว่าเป็น “จิตวิญญาณของคนที่ชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์” (ฮีบรู 12:23) คำกล่าวนี้เป็นอุปมาที่แสดงถึงสภาพของมนุษย์ในภาพรวม ซึ่งคล้ายกับคำกล่าวที่ว่า “พระบิดาแห่งจิตวิญญาณ” ในฮีบรู 12:9 ซึ่งหมายถึงพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเราทุกคนที่เป็นมนุษย์ในธรรมชาติฝ่ายจิตวิญญาณ

ในงานชุมนุมรื่นเริงนี้เป็นการเฉลิมฉลองการเริ่มต้นการปกครองแบบกษัตริย์ของพระเยซู ปฏิบัติกิจในฐานะปุโรหิต และการเริ่มต้นของพันธสัญญา-

ใหม่ ภูเขาศิโยนในพระธรรมฮีบรูเป็นสถานที่ที่เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ฮีบรู 1:5-14 กล่าวถึงบทเพลงสดุดีสามบท ซึ่งบรรยายถึงการขึ้นครองราชย์ของพระบุตรและเกิดขึ้นที่ภูเขาศิโยน (สดุดี 2:6, 7; สดุดี 110:1, 2; สดุดี 102:21-27)

ภูเขาศิโยนเป็นสถานที่ที่พระบุตรได้รับการแต่งตั้งเป็น “ปุโรหิตชั้นรัชนันต์” (ฮีบรู 5:6) อีกด้วย ซึ่งเป็นการอ้างอิงจากสดุดี 110:4 และตามทีสดุดีบทที่ 110 ได้เขียนไว้ การแต่งตั้งพระบุตรเป็นมหาปุโรหิตเกิดขึ้นที่ภูเขาศิโยนเช่นกัน (สดุดี 110:2) ท้ายที่สุดพระธรรมฮีบรูกล่าวว่าการเริ่มต้นพันธกิจปุโรหิตของพระเยซูคือการเริ่มต้นของพันธสัญญาใหม่ด้วย (ฮีบรู 7:11-22) ดังนั้นภูเขาศิโยนจึงเป็นสถานที่ที่สถาปนาพันธสัญญาใหม่ด้วย จากนั้นฮีบรู 12:22-24 จึงอธิบายถึงงานชุมนุมรื่นเริงที่เกิดขึ้นในสวรรค์เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

เราจะเฉลิมฉลองการดำรงอยู่จริงของพระเยซู การปฏิบัติกิจในฐานะปุโรหิต และพันธสัญญาใหม่ในชีวิตและการนมัสการของเราในทางปฏิบัติได้อย่างไร ทำไมการขึ้นชนยินดีในความจริงอันยิ่งใหญ่จึงเป็นการยืนยันความเชื่อของเรา

วันจันทร์

ท่านมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาทุกคน

You Have Come to God, the Judge of All

อ่าน ฮีบรู 12:23 หากนี่เป็นการเฉลิมฉลอง ทำไมพระเจ้าจึงถูกเรียกว่าเป็นผู้พิพากษา ผู้พิพากษาเป็นส่วนหนึ่งหรือเหตุผลของการเฉลิมฉลองได้อย่างไร อ่าน ดาเนียล 7:9, 10, 13-22 ด้วย

การเฉลิมฉลองที่บรรยายไว้ในฮีบรู 12:22-24 หมายถึงการพิพากษาในอนาคต พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาจะทรงปกครองและหนังสือต่างๆ จะถูกเปิดออก และผลของการพิพากษาในอนาคตจากหนังสือนี้คือ ประชากรของพระเจ้าจะได้รับราชอาณาจักร (ฮีบรู 12:28)

จากนี้ทำให้ระลึกถึงการพิพากษาก่อนการเสด็จมาที่อธิบายในดาเนียลบทที่ 7 ซึ่งจากนี้พรรณนาถึงการพิพากษาที่พระเจ้า “ซึ่งเจริญด้วยวิยุตติ” (ดาเนียล 7:9) มาประทับบนบัลลังก์ที่ทำจากเปลวเพลิงและล้อมรอบด้วย

ทูตสวรรค์ “นับแสนๆ” องค์ (ดาเนียล 7:10) บรรดาหนังสือก็เปิดออก (ดาเนียล 7:10) และการพิพากษาจะมอบให้กับ “บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด” ผู้ที่ “จะรับราชอาณาจักร” (ดาเนียล 7:22)

ในทำนองเดียวกัน ฮีบรู 12:22-29 บรรยายจากการพิพากษาที่ภูเขาศิโยน คือนครเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ ที่ซึ่งพระเจ้า “ผู้ทรงพิพากษาทุกคน” ล้อมรอบไปด้วยเหล่าทูตสวรรค์ “นับแสนๆ” องค์ และฉากนี้เป็นฉากของเปลวเพลิงด้วยเช่นกัน (ฮีบรู 12:29) และต้องรวมถึงบรรดาหนังสือด้วยเพราะว่าธรรมิกชนมีชื่อ “จารึก” ไว้ในนั้น (ฮีบรู 12:23) ซึ่งบ่งบอกถึงการพิพากษาที่ยุติธรรมต่อบรรดาธรรมิกชน

พระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางของฉากนี้ (ฮีบรู 12:24) ฮีบรู บทที่ 2 บรรยายพระองค์ว่าเป็นบุตรมนุษย์ผู้ “ทรงได้รับพระสิริและพระเกียรติเป็นมงกุฏ” หลังจากที่พระองค์ “สิ้นพระชนม์” แทนเรา (ฮีบรู 2:9) ตามที่ฮีบรู 2:10 “บุตรมนุษย์” (ดู ฮีบรู 2:6) ต้องทนทุกข์เพื่อจะทรงนำ “บุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรี” เพื่อผู้เชื่อจะสามารถได้รับ “พระสิริและพระเกียรติเป็นมงกุฏ” ด้วยเช่นกัน ในเวลานี้ “พระบุตร” ได้นำบรรดาผู้เชื่อมายังศิโยน คือนครเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ ผ่านทางพันธสัญญาใหม่ (ฮีบรู 12:22-24) ซึ่งพวกเขาได้รับพระสัญญาว่าจะได้รับอาณาจักร (ฮีบรู 12:28)

ฉะนั้นการพิพากษานี้จึงเป็นข่าวดีจริงๆ สำหรับผู้เชื่อเพราะเป็นการพิพากษาที่มอบแก่พวกเขา เป็นการแก้แค้นเพื่อพวกเขา เป็นการพิพากษาที่เอาชนะคู่ต่อสู้ คือพญานาคที่อยู่เบื้องหลังสัตว์ร้ายที่คอยข่มเหงผู้เชื่อในอดีต (ดาเนียล 7) และจะข่มเหงในอนาคตด้วยเช่นกัน (วิวรณ์ 13)

สิ่งที่เราศึกษาในวันนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าการพิพากษาของพระเจ้าในข่าวของทูตสวรรค์สามองค์นั้นเป็น “ข่าวดี” สำหรับยุคนี้อย่างไร (วิวรณ์ 14:6, 7 เปรียบเทียบกับ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:36; 1 พงศาวดาร 16:33-35)

หลังจากบรรยายถึงงานชุมนุมรีนเริงในสวรรค์แล้ว เปาโลเตือนผู้อ่านให้ตั้งใจฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า เพราะพระเจ้าจะทรงทำให้สั่นสะเทือน “อีกครั้งหนึ่งเราจะทำให้แผ่นดินไหว อีกทั้งฟ้าสวรรค์ด้วย” (ฮีบรู 12:26) เปาโลกำลังบอกว่า แม้ว่าพระเยซูจะเสด็จขึ้นครองราชย์ในสวรรค์ แต่ความรอดของเรายังไม่ถึงจุดสิ้นสุด เรายังต้องตั้งใจฟังเพราะเหตุการณ์ที่สำคัญยังคงจะเกิดขึ้น

เปรียบเทียบ ฮักกัย 2:6-9, 20-22; สดุดี 96:9, 10; สดุดี 99:1 และฮีบรู 12:26, 27 พระเจ้าทรงมีจุดประสงค์อะไรในการให้สวรรค์และโลกนี้สั่นสะเทือน หมายความว่าอย่างไร

ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม การสั่นสะเทือนของแผ่นดินเป็นเรื่องปกติที่แสดงถึงการมาประทับของพระเจ้า พระผู้ทรงปลดปล่อยประชากรของพระองค์ เมื่อเดโบราห์และบาราคต่อสู้กับสิเสรา พระเจ้าทรงสู้จากสวรรค์แทนที่พวกเขา (ผู้วินิจฉัย 5:20) เราจะพบภาพที่พระเจ้าทรงช่วยผู้ถูกกดขี่ข่มเหงแบบเดียวกันนี้ปรากฏอยู่ทั่วพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม (สดุดี 68:7, 8; สดุดี 60:2; สดุดี 77:17, 18) ดังนั้นการสั่นสะเทือนจึงกลายเป็นสัญญาณของการพิพากษาของพระเจ้า เป็นการยืนยันสิทธิอำนาจเหนือประชากรโลกของพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะพยากรณ์ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า (อิสยาห์ 13:13; อิสยาห์ 24:18-23)

การ “สั่นสะเทือน” ของสวรรค์และแผ่นดินโลกในพระธรรมฮีบรู หมายถึง การทำลายศัตรูของพระเจ้า นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้เมื่อพระเยซูขึ้นครองราชย์ พระเจ้าตรัสกับพระองค์ว่า “จงนั่งที่เบื้องขวาของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นที่รองเท้าของท่าน” (ฮีบรู 1:13) ดังนั้นพระเยซูได้ทรงเอาชนะศัตรู (ฮีบรู 2:14-16) และได้ขึ้นครองราชย์ (ฮีบรู 1:5-14) แต่ศัตรูยังไม่ถูกทำลาย (ฮีบรู 10:11-14; 1 โครินธ์ 15:23-25)

แต่พระเจ้าจะทรงทำลายศัตรูเหล่านี้ในอนาคต เมื่อพระเจ้าจะทรงทำให้ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน ดังนั้นการสั่นสะเทือนของฟ้าสวรรค์

และแผ่นดินโลกหมายถึง การทำลายอำนาจทางโลกที่กดขี่ข่มเหงประชากรของพระเจ้า และที่สำคัญกว่าคือ การทำลายอำนาจในสวรรค์ (อำนาจของซาตานและทูตสวรรค์ของมัน) ที่อยู่เบื้องหลังและควบคุมอำนาจทางโลก

เหตุใดพระสัญญาที่ว่า วันหนึ่งความยุติธรรมจะสำเร็จและความชั่วร้ายที่แพร่หลายในโลกจะถูกทำลาย จึงเป็นพระสัญญาที่ให้ความหวังแก่เรา โดยเฉพาะผู้ที่ทนทุกข์จากความชั่วร้ายโดยตรง

พฐ

อาณาจักรที่ไม่สั่นสะเทือน

An Unshakeable Kingdom

พระเจ้าทรงประกาศว่า พระองค์จะทำให้ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก “สั่นสะเทือน” หมายความว่าพระองค์จะทรงทำลายศัตรู อย่างไรก็ตามจะมีบางสิ่งที่จะไม่สั่นสะเทือนและจะไม่ถูกทำลาย

เปรียบเทียบ สดุดี 15:5; สดุดี 16:8; สดุดี 21:7; สดุดี 62:2; สดุดี 112:6 และฮีบรู 12:27 สิ่งใดจะไม่สั่นสะเทือน

ฮีบรู 12:27 ในพระคัมภีร์ฉบับแปลใหม่ แนะนำว่าการสั่นสะเทือนของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกหมายความว่าสิ่งเหล่านี้จะถูกกำจัดไปและหายไปตลอดกาล

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ (อิสยาห์ 65:17; วิวรรณ์ 21:1-4) และเราจะฟื้นคืนชีพและมีร่างกายใหม่ (1 เธสะโลนิกา 4:13-17; ฟีลิปปี 3:20) บนโลกนี้ ดังนั้นการ “สั่นสะเทือน” หมายถึงการชำระและการปรับปรุงสิ่งทรงสร้างใหม่ ไม่ใช่การกำจัดออกไปทั้งหมด สิ่งที่อยู่บนโลกนี้จะได้รับการทรงสร้างใหม่ และจะเป็นสถานที่ที่ผู้ได้รับการไถ่ดำรงอยู่

แต่จะมีบางสิ่งที่ไม่สั่นสะเทือน ได้แก่ ผู้ชอบธรรม พวกเขาจะไม่สั่นสะเทือนเพราะพวกเขาวางใจในพระเจ้า พระผู้สร้างทรงดำรงพวกเขาและค้ำประกันความรอดแก่พวกเขา

สังเกตว่าในพระธรรมฮีบรู ความคงอยู่และความมั่นคงเกี่ยวข้องกับพระเยซู ฮีบรู 1:10-12 กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้จะพินาศ แต่พระองค์เองทรงดำรงอยู่ ทุกสิ่งจะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้เหมือนม้วนผ้าคลุม และสิ่งเหล่านั้นจะถูกเปลี่ยน เหมือนเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่พระองค์เองยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด” พระธรรมฮีบรูยังกล่าวด้วยว่า พระเยซูทรงดำรงอยู่เป็นบุโรहितตลอดไป (ฮีบรู 7:3, 24) เช่นเดียวกับมรดกของผู้ได้รับการไถ่ (ฮีบรู 10:34) ในการพิพากษาครั้งสุดท้าย ผู้ที่อยู่ “ในพระเยซู” จะไม่สิ้นสะเทือน

ฮีบรู 12:28 ยังกล่าวด้วยว่าเราจะได้รับ “อาณาจักรที่ไม่สิ้นสะเทือน” เป็นการอ้างอิงถึง ดาเนียล 7:18 ซึ่งกล่าวว่าวิสุทธิชนจะ “ถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์” นี่เป็นอาณาจักรที่ “ไม่มีวันถูกทำลาย” ตามที่กล่าวไว้ใน ดาเนียล 2:44 อาณาจักรนี้เป็นของพระบุตร และพระองค์จะทรงแบ่งให้เรา วิวรรณ์ 20:4 กล่าวว่า เราจะพิพากษากับพระองค์ถึงอำนาจชั่วที่กดขี่ข่มเหงเรา (1 โครินธ์ 6:3)

ในตอนนี้อากกล่าวถึงการถูกสิ้นสะเทือน คุณพร้อมแค่ไหน หากยังไม่พร้อมดีพอ คุณจะขอความช่วยเหลือในเรื่องสำคัญนี้อย่างไร (ดู เอเฟซัส 4:14)

วันพฤหัสบดี

จงกตัญญู

Let Us Be Grateful

พระธรรมฮีบรูสรุปเรื่องนี้โดยชี้ให้เห็นว่า การตอบสนองพระเจ้าอย่างเหมาะสมต่อสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเรา คือการแสดงความกตัญญูโดยการนมัสการพระองค์อย่างเหมาะสม

เปรียบเทียบ ฮีบรู 12:28 และ ฮีบรู 13:15, 16 เราจะให้การนมัสการของเราเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้าได้อย่างไร

ในระบบพันธสัญญาเดิม การถวายสัตวบูชาเป็นวิธีที่ผู้คนแสดงออกถึงความสำนึกผิดและความกตัญญู แต่การถวายบูชานี้เป็นเพียงสัญลักษณ์แห่งความกตัญญูและการกลับใจใหม่ในจิตใจของผู้ถวายบูชา พระเจ้าจึงทรงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในบทเพลงสดุดีและผ่านทางผู้เผยพระวจนะว่า สิ่งที่ทำให้พระองค์พอพระทัยไม่ใช่เลือดของสัตว์ แต่เป็นความกตัญญู การทำดี และความชอบธรรมของผู้ถวายบูชา (สดุดี 50:7-23; อีสยาห์ 1:11-17)

ดังนั้นเปาโลเชื่อเชิญให้เรานมัสการพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์บนสวรรค์ โดยการถวายบูชาแห่งการสรรเสริญ สารภาพบาป ขอบพระคุณ และการทำดี ซึ่งเป็นการนมัสการอย่างแท้จริงที่ทำให้พระองค์พอพระทัย เราถวายการบูชาลักษณะนั้นในโลก แต่พระเจ้าทรงยอมรับและพอพระทัยบนสวรรค์ คำแนะนำนี้ครอบคลุมสิ่งที่ผู้เขียนจดหมายฮีบรูเรียกร้องให้ทำทั้งหมดคือ ให้เราสารภาพบาปในพระนามของพระเยซู (ฮีบรู 3:1; 4:14; 10:23) และพระองค์ทรงแนะนำให้เราทำความดีต่อไป (ฮีบรู 6:10-12; ฮีบรู 13:1, 2, 16)

เปาโลเชื่อเชิญผู้อ่านให้ “นมัสการอย่างที่ชอบพระทัยของพระเจ้า” (ฮีบรู 12:28) บอกเป็นนัยว่า บัดนี้ผู้เชื่อเป็นชนชาติปุโรหิตที่แท้จริงที่ได้รับการทำให้สมบูรณ์และชำระให้บริสุทธิ์ผ่านการสละพระชนม์ของพระเยซู (ฮีบรู 10:10-14, 19-23) สิ่งนี้ทำให้พระประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้าต่อชนชาติอิสราเอลสำเร็จ ที่ว่าพวกเขาจะเป็นชนชาติปุโรหิต และพระองค์จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอดสู่โลกนี้ผ่านทางพวกเขา (ฮีบรู 19:4-6; 1 เปโตร 2:9, 10; วิวรรณ์ 1:6; วิวรรณ์ 5:10)

ฮีบรู 13:1-6 อธิบายในทางปฏิบัติว่าการทำดีและแบ่งปันสิ่งที่เราเป็นอย่างไร ซึ่งหมายถึงการแสดงความรักฉันพี่น้อง เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงแสดงความรักฉันพี่น้องต่อเรา (ฮีบรู 2:11, 12) หมายความว่าเราจะมีจิตใจต้อนรับ เยี่ยมเยียนผู้ที่ถูกคุมขังหรือถูกทารุณ (ฮีบรู 13:3) และไม่ล่วงประเวณีและไม่โลภ

ทำไมจึงเห็นว่าการทำดีและแบ่งปันสิ่งที่เราเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการพระเจ้า อะไรทำให้การถวายฝ่ายจิตวิญญาณของเราต่อพระเจ้าเสื่อมทรามลง (อิสยาห์ 1:11-17)

“ในช่วงระยะเวลาหนึ่งพันปีระหว่างการเป็นขึ้นมาจากความตายครั้งแรกกับการเป็นขึ้นมาจากความตายครั้งที่สองนั้น การพิพากษาพิพากษาคนชั่วจะเกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ อัครทูตเปาโลเน้นให้เห็นว่าการพิพากษานี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังจากพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง ‘ฉะนั้นอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลา จงคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด และจะทรงเผยความมุ่งหมายของจิตใจทั้งหลาย เมื่อนั้นแต่ละคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า’ 1 โครินธ์ 4:5 ดาเนียลเปิดเผยว่าเมื่อผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงแล้ว ‘การพิพากษาถูกมอบให้แก่บรรดาผู้บริสุทธิขององค์ผู้สูงสุดนั้น’ ดาเนียล 7:22 ในช่วงเวลานี้ผู้ชอบธรรมจะขึ้นครองครองเป็นกษัตริย์และปุโรหิตของพระเจ้า ยอห์นกล่าวไว้ในพระธรรมวิวรณ์ว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนนั้นได้รับมอบอำนาจในการพิพากษา’ ‘แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์หนึ่งพันปี’ วิวรณ์ 20:4, 6 เปาโลกล่าวถึงเวลานี้ไว้ล่วงหน้าว่า ‘ธรรมิกชนจะพิพากษาโลก’ 1 โครินธ์ 6:2 พวกเขาพร้อมกับพระคริสต์ในการพิพากษาคคนชั่วทั้งหลาย โดยเปรียบเทียบการกระทำของคนชั่วเทียบกับหนังสือกฎเกณฑ์ซึ่งก็คือพระคริสต์ และตัดสินทุกคนตามการกระทำที่ได้ทำลงไปในร่างกายนี้ ส่วนที่คนชั่วจะต้องถูกรับโทษจะถูกดวงออกมาตามการกระทำต่างๆ ของพวกเขา และบันทึกไว้ให้ตรงกับชื่อของพวกเขาในหนังสือแห่งความตาย

“พระคริสต์และประชากรของพระองค์เป็นผู้พิพากษาซาตานและทูตชั่วทั้งหลายของมัน เปาโลกล่าวว่า ‘พวกท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าเราจะพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นก็ยิ่งควรที่จะพิพากษาเรื่องของชีวิตนี้’ 1 โครินธ์ 6:3 และยูดาอ้างประกาศไว้ว่า ‘พวกทูตสวรรค์ที่ไม่รักษาอำนาจครอบครองของตนเอง แต่ละสิ่งถิ่นฐานของตน พระองค์ก็ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่อันไม่รู้จักสลายในที่มืดจนกว่าจะถึงเวลาพิพากษาในวันยิ่งใหญ่’ ยูดา 6” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามประวัติศาสตร์*, หน้า 660, 661)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การที่ธรรมิกชนมีส่วนร่วมในการพิพากษาคณชั่ว (1 โครินธ์ 6:3, ยูดา 6) บอกรเราเกี่ยวกับพระเจ้าและความโปรงใสของพระองค์ในการแสดงให้เราเห็นถึงความดีและความยุติธรรมในการจัดการกับบาปและความชั่วร้ายอย่างไร
2. อ่าน อพยพ 32:32; สดุดี 56:8; สดุดี 69:28; สดุดี 139:16; อีสยาห์ 4:3; ดาเนียล 12:1; มาลาคี 3:16; ลูคา 10:20; วิวรรณ์ 13:8 และวิวรรณ์ 17:8 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงบรรดาหนังสือของพระเจ้าในสวรรค์ มีอะไรบ้างที่จะต้องจารึกลงในหนังสือเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น ทำไมการที่พระเจ้าทรงบันทึกหน้าตาของเราจึงเป็นสิ่งสำคัญ (สดุดี 56:8) ถ้าพระเจ้าทรงทราบทุกอย่างแล้วอะไรคือจุดประสงค์ของหนังสือหรือบันทึกเหล่านั้น
3. ทำไมพระธรรมฮีบรูจึงจบลงด้วยการเชื่อมโยงไปยังพระสัญญาในดาเนียล บทที่ 7 ทำไมการเชื่อมโยงนี้จึงสำคัญในบริบทของการปฏิบัติกิจของพระเยซูในสวรรค์ ดาเนียล บทที่ 7 สอนเราเกี่ยวกับจุดจบของทุกสิ่งบนโลกและความบาปอย่างไร

บทที่ 13

ให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่เสมอไป

Let Brotherly Love Continue

วันที่ 19 – 25 มีนาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระกัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 13; โรม 12:13; เอเฟซัส 5:3-5; 1 เปโตร 5:1-4;

ฮีบรู 2:9; ฮีบรู 4:16; กาลาเทีย 2:20

ข้อควรจำ

“จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่เสมอไป” (ฮีบรู 13:1)

ฮีบรู บทที่ 13 เขียนเกี่ยวกับคำเตือนสุดท้ายของอัครสาวก กล่าวคือ “จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่เสมอไป” (ฮีบรู 13:1) เปาโลได้ยืนยันตลอดจดหมายที่เขียนฝากถึงเราว่า เราเป็นครอบครัวเดียวกันกับกษัตริย์ มหาบุโรหิต พระเยซู และพี่น้องของพระองค์ เปาโลไม่ได้หมายถึงกลุ่มคนกลุ่มเดียวที่พยายามให้ได้มาซึ่งความรอดในความสัมพันธ์แบบตัวต่อตัวกับพระเยซู แต่หมายถึงครอบครัวที่จะได้รับความรอดด้วยกัน เปาโลจัดรูปแบบพันธกิจของพระเยซูที่มีต่อเราในแบบ “ความรักฉันพี่น้อง” พระองค์ “ไม่ทรงละลายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง” (ฮีบรู 2:11) ดังนั้นบรรดาผู้เชื่อควรปฏิบัติแบบเดียวกับที่พระเยซูทรงทำกับพวกเขาต่อผู้อื่น

ตลอดทั่วจดหมายที่เปาโลเขียน ความรักฉันพี่น้องรวมถึง “การดักเตือนกันและกัน” เพื่อจะได้ไม่มีใครขาดจากพระคุณของพระเจ้า (ฮีบรู 3:13; ฮีบรู 10:24, 25; ฮีบรู 12:15-17) ใน บทที่ 13 ความรักฉันพี่น้องยังมีองค์ประกอบอีกมากมาย เช่น มีจิตใจต้อนรับ (ฮีบรู 13:2) เยี่ยมเยียนและช่วยเหลือผู้ถูกคุมขังและผู้ที่ถูกทำทารุณ (ฮีบรู 13:3) ให้เกียรติการสมรส (ฮีบรู 13:4)

หลีกเลี่ยงการเห็นแก่เงิน (ฮีบรู 13:5, 6) ระวังถึงและเชื่อฟังบรรดาผู้นำของคริสตจักร (ฮีบรู 13:7-17) และอธิษฐานเผื่อผู้เขียนพระธรรมฮีบรูด้วย (ฮีบรู 13:18, 19)

วันอาทิตย์

ดูแลประชากรของพระเจ้า

Caring for God's People

อ่านฮีบรู 13:1, 2; โรม 12:13; 1 ทิโมธี 3:2; ทิตัส 1:8 และ 1 เปโตร 4:9 การมีจิตใจต้อนรับในคริสตจักรยุคแรกเป็นอย่างไร

คริสต์ศาสนาคือศาสนาที่เดินทางอย่างสม่ำเสมอจึงต้องพึ่งพาการเปิดบ้านต้อนรับคนที่เป็นคริสเตียนและไม่ใช่คริสเตียน คำสั่ง “อย่าละเลย” ที่จะต้อนรับไม่ได้บังคับบอกถึงการลืมนึกถึงใครบางคน แต่เป็นการจงใจละเลย

เปาโลไม่ได้เพียงให้เราต้อนรับเพื่อนร่วมความเชื่อเท่านั้น เขาเตือนผู้อ่านว่าการต้อนรับคนแปลกหน้า อาจต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว (ฮีบรู 13:2) เขาคงนึกถึงชายแปลกหน้าสามคนที่มาหาอับราฮัมและซาราห์ (ปฐมกาล 18:2-15) การต้อนรับหมายรวมถึงการแบ่งปันทรัพย์สินกับบุคคลอื่นและร่วมทุกข์กับผู้อื่น ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเรา (ฮีบรู 2:10-18)

การมีความรักฉันทันทีต่อผู้ที่ถูกคุมขัง ไม่ได้หมายถึงการที่ผู้เชื่ออธิษฐานเผื่อผู้ถูกคุมขังเท่านั้น แต่รวมถึงการช่วยเหลือทางด้านวัตถุและอารมณ์ด้วย ผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ถูกสังคมนิยามทางด้านวัตถุและอารมณ์จะมองตนเองว่าเป็นพวกเดียวกัน ในแง่หนึ่งกล่าวได้ว่าพวกเขา “ร่วมทุกข์” กับผู้ถูกคุมขังและทำให้ตนเองต้องเสี่ยงต่อการถูกข่มเหงทางสังคม

เปาโลใช้ภาษาภาพในคำเตือนของเขาเพื่อหนุนน้ำใจผู้อ่านในเรื่องของผู้ถูกคุมขัง ประการแรก ผู้เขียนกระตุ้นให้ผู้อ่านระลึกถึงพี่น้องที่ถูกจองจำในอดีต พวกเขากลายเป็นผู้ “ร่วมทุกข์” หรือ “มีส่วนร่วม” ต่อผู้ที่ “ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง” (ฮีบรู 10:33-34) ประการที่สอง ภาษาที่ใช้กับคำว่า “ถูกข่มเหง” สะท้อนถึงตัวอย่างของโมเสส ผู้เลือก “การร่วมทุกข์กับประชากรของพระเจ้าแทนการเร่งสำราญชั่วคราวในบาป” (ฮีบรู 11:25) ประการสุดท้าย เปาโลกล่าวถึงภาพของความรักฉันทันที เขาเตือนผู้อ่านว่า

พวกเขา “เป็นหนึ่งในร่างกายเดียวกัน” (ฮีบรู 13:3) พวกเขามีสภาพความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน และควรจะปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนที่ต้องการได้รับการปฏิบัติตอบหากต้องตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน นั่นคือในเรื่องจำ ดังนั้น ผู้คนควรช่วยเหลือผู้ถูกคุมขังทั้งทางด้านวัตถุและอารมณ์ แสดงให้พวกเขาเห็นว่า พวกเขาไม่ได้ถูกทอดทิ้ง

เราจะทำอะไรแก่ผู้ที่ถูกคุมขังได้มากกว่านี้อีก ไม่ว่าจะ เป็นสมาชิกคริสตจักรหรือไม่ก็ตาม

วันจันทร์

ความโลภและการผิดศีลธรรมทางเพศ

Covetousness and Sexual Immorality

อ่าน ฮีบรู 13:4, 5; ลูคา 16:10-18; 1 โครินธ์ 5:1; เอเฟซัส 5:3-5 และ โคลโลสี 3:5 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงสิ่งชั่วร้ายสองสิ่งคืออะไร

เปาโลเตือนผู้อ่านถึงการผิดศีลธรรมทางเพศและความโลภ เพราะทั้งสองสิ่งนี้เป็นภัยคุกคามร้ายแรงต่อความรักฉันพี่น้อง ที่จริงแล้วผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่หลายท่านและนักศีลธรรมในยุคโบราณสังเกตเห็นความเชื่อมโยงระหว่างสองสิ่งนี้

เปาโลเรียกร้องให้เราให้เกียรติการสมรสหมายถึง หลีกเลียงสิ่งใดก็ตามที่ดูหมิ่นการแต่งงาน การหลีกเลียงนี้รวมถึงการไม่ละเมิดคำปฏิญาณการสมรสและการหย่าร้างโดยไม่มีเหตุผล (เปรียบเทียบกับ มัทธิว 19:9) คำเตือนนี้คือ ให้รักษาเตียงสมรสให้ปราศจากมลทิน หมายถึงหลีกเลียงความสัมพันธ์ทางเพศนอกเหนือคู่สมรส คำว่า “ผู้ล่วงประเวณี” ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่หมายถึงการผิดศีลธรรมทางเพศในทุกกรณี (1 โครินธ์ 5:9-11; 1 โครินธ์ 6:9, 10; เอเฟซัส 5:5; 1 ทิโมธี 1:9, 10; วิวรรณ์ 21:8; วิวรรณ์ 22:15) นอกจากนี้ สังคมกรีก-โรมันนั้นหละหลวมในเรื่องจริยธรรมทางเพศ สองมาตรฐานเป็นเรื่องปกติ หมายถึง อนุญาตให้ชายที่แต่งงานมีความสัมพันธ์ทางเพศนอกสมรสได้ตราบใดที่เขาเก็บไว้เป็นความลับ อย่างไรก็ตาม เปาโลเตือนว่า

พระเจ้าจะทรงพิพากษาคคนล่วงประเวณี ผู้เชื่อไม่ควรให้ระเบียบประเพณีทางสังคมเป็นตัวกำหนดมาตรฐานทางจริยธรรมของตน

“การรักเงินทอง” เป็นหนึ่งในบาปที่ร้ายแรงในยุครีก-โรมัน ในจดหมายอีกฉบับที่เปาโลเขียน กล่าวถึง “การรักเงินทอง” นั้นเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด (1 ทิโมธี 6:10)

เปาโลได้เขียนคำเตือนต่อสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้ในจดหมายหลายฉบับประการแรก พวกเขาควร “พอใจ” กับสิ่งที่ตนมีอยู่ (ดูใน 2 โครินธ์ 9:8; ฟิลิปปี 4:11, 12) นอกจากนี้ คริสเตียนควรเชื่อและรับเอาพระสัญญาของพระเจ้าที่กล่าวว่า พระเจ้าจะ “ไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” (ฮีบรู 13:5) มีหลายแห่งและหลายช่วงเวลาพระเจ้าประทานพระสัญญานี้แก่ประชากรของพระองค์ และส่งต่อถึงเราในทุกวันนี้ด้วย (ปฐมกาล 28:15; เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6, 8; โยชูวา 1:5; 1 พงศาวดาร 28:20) ดังนั้นพระเจ้าจึงเชื่อเชิญให้ผู้เชื่อตอบสนองต่อพระสัญญาด้วยถ้อยคำในสดุดี 118:6 “เมื่อพระยาห์เวห์ทรงอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า” การอ้างอิงถึงสดุดี บทที่ 118 นั้นเหมาะสมแล้ว เพราะผู้ประพันธ์เพลงสดุดีแสดงความมั่นใจในพระเจ้า ทั้งๆ ที่เขาต้องทนทุกข์ทรมานจากผู้ไม่เชื่อก็ตาม

เราจะทำอะไรได้บ้างเพื่อป้องกันตนเองจากบาปทางเพศและการหลงใหลในเงิน เราจะป้องกันตนเองจากอันตรายทั้งสองนี้ในทางปฏิบัติได้อย่างไร

วันอังคาร

จงระลึกถึงบรรดาผู้นำ

Remember Your Leaders

อ่าน ฮีบรู 13:7-17 เราควรมีความสัมพันธ์กับผู้นำของเราอย่างไร

ฮีบรู 13:7-17 เขียนคำแนะนำให้เราเคารพและเชื่อฟังผู้นำของคริสตจักร พระธรรมเริ่มการเชื่อเชิญด้วยคำว่า “จงระลึกถึง” ผู้นำในอดีตเหล่านั้นที่กล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้พวกเขาฟัง และจบคำแนะนำด้วยการเรียกร้องให้ “เชื่อฟัง” บรรดาผู้นำในปัจจุบัน (ฮีบรู 13:17) ผู้นำในอดีตส่วนใหญ่แล้วหมายถึงผู้ที่เทศนาพระวจนะในช่วงแรกและก่อตั้งคริสตจักรขึ้น การเรียกร้อง

ให้ “ระลึกถึง” พวกเขาไม่ได้หมายถึงการฝึกจิตใจให้ย้อนระลึกหรือแสดงการเคารพพวกเขาด้วยการกระทำภายนอก เปาโลอธิบายว่าพวกเขาต้อง “ระลึกถึง” คนเหล่านั้นโดยพิจารณาผลของความประพฤติและเลียนแบบความเชื่อของพวกเขา

สำหรับเปาโลแล้ว การกระทำที่เป็นการระลึกถึงและนำเสนอสรรเสริญคือการทำตามแบบอย่าง ด้วยประการฉะนี้เปาโลจึงได้เพิ่มผู้นำที่ก่อตั้งคริสตจักรลงในรายชื่อวีรบุรุษผู้สัจย์ชื่อที่ผู้เชื่อควรพิจารณาปฏิบัติตาม รายชื่อนี้รวมถึงวีรบุรุษแห่งความเชื่อจากฮีบรู บทที่ 11 และพระเยซูผู้เป็นแบบอย่างที่สุดแบบอย่างของความเชื่อจากฮีบรู บทที่ 12 ผู้เขียนกล่าวเพิ่มเติมว่า พระเยซู “ทรงเหมือนเดิมทั้งวานนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิรันดร์” (ฮีบรู 13:8) พระองค์ทรงแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับผู้สอนเทียมเท็จที่เปลี่ยนแปลงเวลา และคำสอน “ต่าง ๆ” และ “แปลก ๆ” ของพวกเขา (ฮีบรู 13:9)

การร้องเรียกให้ระลึกถึงผู้นำใน ฮีบรู 13:7 ถูกกล่าวถึงอีกครั้งในตอนท้ายของส่วนนี้ เป็นการเตือนให้ผู้เชื่อเชื่อฟังผู้นำ เพราะผู้นำเหล่านั้นดูแลจิตวิญญาณของพวกเขา ผู้นำที่กล่าวถึงในที่นี้คือ ศาสนาจารย์ผู้ดูแลความผาสุกฝ่ายจิตวิญญาณของสมาชิก ดูแลลูกแกะ และเป็นผู้รับผิดชอบต่อสภาพจิตวิญญาณของพวกเขาต่อพระเจ้า (1 เปโตร 5:1-4; 1 โครินธ์ 3:10-15) แน่แน่นอนว่าแนวคิดนี้ควรนำมาประยุกต์ใช้กับผู้นำในคริสตจักรของเราด้วย

ในบริบทนี้ยังแสดงให้เห็นว่าผู้นำเหล่านี้อยู่ภายใต้ผู้เลี้ยงแกะที่รับใช้ภายใต้พระเยซู “พระผู้เลี้ยงแกะยิ่งใหญ่” (ฮีบรู 13:20) การดูแลเอาใจใส่และความซื่อสัตย์ของผู้นำรวมกับการเชื่อฟังและวางใจของสมาชิกจะส่งผลให้เกิดความปีติยินดี ซึ่งอาจหมายความว่าผู้นำจะรับใช้สมาชิกด้วย “ความปีติยินดี” หรือพวกเขาจะรับผิดชอบสมาชิกต่อพระเจ้าด้วยความยินดีไม่ใช่ด้วยความเศร้าโศก

คุณจะทำอะไรได้บ้างเพื่อเสริมสร้างผลกำลังหรือปรับปรุงผู้นำในคริสตจักรของคุณและผู้นำทั่วโลก

อย่าหลงไปตามคำสอนแปลกๆ ต่างๆ

Beware of Diverse and Strange Teachings

เปรียบเทียบ ฮีบรู 13:9; ฮีบรู 2:9; ฮีบรู 4:16 และ ฮีบรู 6: 19, 20 เรารับพระคุณจากที่ไหน จิตใจเข้มแข็งขึ้นได้อย่างไร

ฮีบรู 13:9 กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำสอนเท็จกับอาหาร แต่ไม่น่าจะไม่ได้หมายถึงความแตกต่างระหว่างอาหารสะอาดและไม่สะอาด เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

ประการแรก ดูเหมือนว่าเปาโลไม่ได้ใส่ใจในจดหมายถึงความแตกต่างระหว่างอาหารสะอาดและไม่สะอาดมากนัก เราเห็นแล้วว่าในกิจการ บทที่ 15 คริสตจักรในยุคแรกยืนยันว่าผู้เชื่อได้รับความรอดโดยพระคุณ (กิจการ 15: 7-11) และพวกเขาควรปฏิบัติตามกฎระเบียบเรื่องอาหารต่อไป (กิจการ 15: 19, 20) ความแตกต่างระหว่างอาหารสะอาดและไม่สะอาดและกฎเกณฑ์อื่นๆ ในพระคัมภีร์ไม่ได้ขัดต่อพระคุณ อันที่จริงเปาโลเขียนว่าพันธสัญญาใหม่ได้บรรจุนิยามบัญญัติไว้ในจิตใจ (ฮีบรู 8:10-12) อย่างไรก็ดีสิ่งที่ผู้เขียนแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนคือ การถวายสัตวบูชาและการเป็นคนกลางของปุโรหิตเผ่าเลวี ในสถานบริสุทธิ์ถูกแทนที่ด้วยการสละพระชนม์อันสูงส่งกว่าของพระเยซูและการเป็นคนกลางของพระองค์ (ฮีบรู 8:4, 5; ฮีบรู 10:1-18)

ประการที่สอง จากบริบทจะเห็นว่าเปาโลไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์ผู้อ่านในการงดเว้นอาหารบางประเภท แต่ได้ตำหนิผู้ที่รับประทานอาหารเหล่านั้นด้วยความหวังว่าจะได้รับพระคุณ (ฮีบรู 13:9) เปาโลอาจจะเตือนพวกเขาไม่ให้มีส่วนในพิธีกรรมของชาวยิวหรือรับประทานอาหารจากแท่นบูชาที่ถวายสัตวบูชาเพิ่มเติมในพระวิหาร เพราะชาวยิวเชื่อกันว่าการรับประทานอาหารนี้จะทำให้ได้รับผลประโยชน์ฝ่ายจิตวิญญาณหรือได้รับพระคุณ แต่พระคุณไม่ได้มาจากการรับประทานอาหารเหล่านี้ เราได้รับพระคุณผ่านทาง การสละพระชนม์และการปฏิบัติกิจในฐานะคนกลางของพระเยซูคริสต์เท่านั้น ผู้เชื่อ “มีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง” (ฮีบรู 13:10) นั่นคือกางเขนของพระคริสต์ซึ่งพวกเขาสามารถกินได้ (ยอห์น 6:47-58)

พระธรรมฮีบรูกล่าวว่า “พระคุณ” มาจากพระที่นั่งของพระเจ้า (ฮีบรู 4:16) พระคริสต์เป็นผู้ประทานพระคุณนี้ให้ ซึ่งเป็นเหมือน “สมอที่แน่นอนและมั่นคง” ยึดไว้กับพระที่นั่งของพระเจ้า (ฮีบรู 6:19, 20; เปรียบเทียบกับฮีบรู 4:16) พระคุณนี้เองที่เราได้รับผ่านทาง การสละพระชนม์ของพระคริสต์ ซึ่งให้ความมั่นคงและแน่นอนแก่จิตใจเรา เมื่อจิตใจเราได้รับการ “สถาปนา” ในทางนี้แล้ว จิตใจเราก็จะไม่ “หลงไป” ตามคำสอนแปลกใหม่ (ฮีบรู 13:9) หรือเราจะได้ไม่ “ห่างไกล” ไปจากพระเจ้า (ฮีบรู 2:1)

นึกถึงการสละพระชนม์ของพระคริสต์อย่างสมบูรณ์แบบ ทำไมสิ่งต่าง ๆ ที่เราทำเพื่อ “เพิ่ม” มูลค่าให้การสละพระชนม์นี้ขัดกับข่าวประเสริฐและพระคุณที่ได้จากพระเยซู

วันพฤหัสบดี

ออกไปหาพระเยซูภายนอกค่าย

Go to Jesus Outside the Camp

เปรียบเทียบ ฮีบรู 13:10-14; มาระโก 8:34; มัทธิว 10:38; ลูคา 14:27 และ กาลาเทีย 2:20 ให้เราออกไปหาพระเยซูภายนอกค่าย หมายความว่าอย่างไร

สถานที่นอกค่ายนั้นเป็นสถานที่ที่เป็นมลทินที่สุด เพราะร่างของสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชานั้นถูกนำไปเผานอกค่าย (เลวีนิติ 4:12) คนโรคเรื้อนก็ถูกกีดกันให้อยู่นอกค่าย (เลวีนิติ 13:46) คนหมิ่นประมาทและอาชญากรอื่น ๆ ก็ถูกลงโทษให้ไปอยู่ที่นั่นด้วย (เลวีนิติ 24:10-16, 23; 1 พงศ์กษัตริย์ 21:13; กิจการ 7:58) กฎเกณฑ์เหล่านี้เกิดขึ้นเพราะเชื่อว่าพระเจ้าประทับอยู่ภายในค่าย อะไรก็ตามที่เป็นมลทินจะต้องถูกโยนออกข้างนอก เพราะพระเจ้าไม่ประสงค์จะมองดูสิ่งที่ “ไม่สะอาด” หรือ “น่าอับอาย” ภายในค่าย (กันดารวิถี 5:3; เฉลยธรรมบัญญัติ 23:14)

พระเยซูทรงทนทุกข์ขบขันไม้กางเขนนอกกรุงเยรูซาเล็ม (ยอห์น 19:17-20) เป็นการเน้นให้เห็นถึงความอับอายที่ตกสู่พระองค์ (ฮีบรู 12:2) พระองค์ถูกประณามอย่างเป็นทางการว่าเป็นผู้ที่ “หมิ่นประมาทพระเจ้า” ด้วยเหตุนี้ ชาวอิสราเอลจึงปฏิเสธและประหารพระองค์นอกกำแพงเมือง (มาระโก

14:63, 64; ดูในเลวีนิติ 24:11, 16) พระเยซูถูกขับไล่ออกจากค่ายเหมือนสิ่งที “น่าอัปอาย” “สกปรก” หรือ “น่าเหยียดหยาม” (ฮีบรู 12:2) อย่างไรก็ตาม เปาโลเตือนผู้เชื่อให้ติดตามพระเยซูไปนอกประตูเมือง และอดทนต่อความอัปอายตามอย่างที่พระองค์ทรงทน (ฮีบรู 12:2; ฮีบรู 13:13) นี่ก็เป็นเส้นทางที่โมเสสเดินด้วยเช่นกัน โมเสสเลือกที่จะแบกรับ “ความอัปอายขายหน้าเพื่อพระคริสต์” แทนสมบัติล้ำค่าทั้งหลายของอียิปต์ (ฮีบรู 11:26)

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนเป็นการขัดแย้งกันเพราะพระธรรมฮีบรูกล่าวว่า บัดนี้พระเจ้าประทับอยู่นอกค่าย การที่บอกให้ติดตามพระเยซูไปนอกค่ายไม่ได้เพียงหมายถึงให้ “แบกรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงทน” หรือความอัปอายของพระองค์เท่านั้น แต่ยังบอก “ให้เราออกไปหาพระองค์” ด้วย (ฮีบรู 13:13) เช่นเดียวกับที่ชาวอิสราเอล “ปรารถนาจะเข้าไปหาพระยาเวห์” ต้องออกไป “นอกค่าย” ในถิ่นทุรกันดาร เพราะโมเสสตั้งเต็นท์ไว้ข้างนอกไกลจากค่ายหลังจากปัญหาเรื่องลูกวัวทองคำ (อพยพ 33:7) เรื่องราวนี้ชี้ให้เห็นว่าการที่ผู้ไม่เชื่อปฏิเสธพระเยซูก็เหมือนกับการปฏิเสธพระเจ้าดังเช่นที่ชาวอิสราเอลได้ทำ โดยการละทิ้งพระเจ้าไปหาลูกวัวทองคำ (อพยพ 32, 33) ดังนั้นเส้นทางแห่งความทุกข์ทรมานและความอัปอายก็เป็นเส้นทางของพระเจ้าด้วย

เปาโลเชื่อเชิญให้ผู้อ่านติดตามพระเยซูตั้งเป็น “ผู้เบิกทางความเชื่อและผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์” (ฮีบรู 12:2) เป็นการเชื่อเชิญโดยปริยายให้พวกเขา มองดูความทุกข์ยากในปัจจุบันเหมือนเป็นการฝึกฝนชั่วคราว ซึ่งจะก่อให้เกิด “ผลคือสันติสุขและความชอบธรรม” (ฮีบรู 12:11) พวกเขา กำลังละทิ้งเมืองหรือค่ายที่เสื่อมทรามนี้ไว้เบื้องหลัง เพื่อแสวงหา “นครที่จะมาในภายหน้า” ซึ่งมีพระเจ้าผู้ทรงเป็นสถาปนิก (ฮีบรู 13:14; ฮีบรู 11:10, 16)

การที่เราจะติดตามพระเยซูไป “นอกค่าย” หมายความว่าอย่างไร ผู้ที่อยู่รอบๆ ตัวคุณจะทำอะไรที่ทำให้คุณถูก “เหยียดหยาม” หรือ “อัปอาย” ในแง่มุมมองของชีวิตแห่งความเชื่อในพระเยซู

“หลังจากพระวิญญูณบรสิฐุทธิเสด็จลงมา... (บรรดาผู้เชื่อ) ต่างชื่นชมยินดีในความหอมหวานแห่งการเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมิกชน พวกเขาต่างอ่อนโยน คิดไตร่ตรอง ปฏิเสธตนเอง เต็มใจสละทุกอย่างเพื่อความจริง พวกเขาแสดงให้เห็นถึงความรักที่พระคริสต์ได้ทรงกำชับในการอยู่ด้วยกันทุกวัน พวกเขาพยายามจุดความรักนี้ในใจผู้อื่นด้วยวาจาและการกระทำที่ไม่เห็นแก่ตัว...

“แต่ความเปลี่ยนแปลงก็ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา ผู้เชื่อต่างเริ่มมองหาข้อบกพร่องในตัวผู้อื่น การพยายามหาข้อผิดพลาดทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร้ปราณี พวกเขาสูญเสียการจ้องมองไปยังพระผู้ช่วยให้รอดและความรักของพระองค์ พวกเขาเข้มงวดมากขึ้นในเรื่องของพิธีกรรมภายนอก เเจาะจงอยู่กับทฤษฎีของความเชื่อมากกว่าการปฏิบัติ ด้วยความกระตือรือร้นที่จะประณามผู้อื่น พวกเขามองข้ามข้อผิดพลาดของตนเอง พวกเขาสูญเสียความรักฉันพี่น้องที่พระคริสต์ทรงกำชับไว้ และที่เศร้าที่สุดคือ พวกเขากำลังสูญเสียสิ่งต่างๆ โดยไม่รู้ตัว พวกเขาไม่ตระหนักว่าความสุขและความปีติยินดีกำลังออกไปจากชีวิต และเมื่อพวกเขาปิดประตูใจไม่ให้ความรักของพระเจ้าเข้ามาแล้ว ในไม่ช้าพวกเขาก็จะดำเนินอยู่ในความมืด

“ยอห์นตระหนักว่าความรักฉันพี่น้องกำลังลดน้อยลงในคริสตจักร จึงกระตุ้นให้ผู้เชื่อเห็นถึงความจำเป็นที่ต้องมีความรักนี้ตลอดเวลา จดหมายที่ยอห์นเขียนถึงคริสตจักรเต็มไปด้วยแนวคิดนี้ ‘ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักกันและกัน’ เขาเขียนอีกว่า ‘เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็เกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก ความรักของพระเจ้านี้เป็นที่ประจักษ์แก่เราโดยข้อนี้ คือพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อเราจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตร ความรักที่ข้าพเจ้าพูดถึงนี้ไม่ใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา เพื่อเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราอย่างนั้น เราก็ควรจะรักกันและกันด้วย’” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 547, 548)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เรามักคิดว่าชีวิตคริสเตียนเป็นความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างพระเยซูกับผู้เชื่อ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นมุมมองหนึ่งของชีวิตคริสเตียนเท่านั้น เหตุใดเราต้องจำไว้ว่าพระเจ้าทรงนำพวกเราเป็นกลุ่ม เรามีความรับผิดชอบอะไรต่อกลุ่มของเราบ้าง เราคาดหวังอะไรจากกลุ่มได้บ้าง
2. อะไรเป็นตัวบ่งชี้ว่าคริสตจักรของเรามีความรักฉันพี่น้องที่เข้มแข็งให้เขียนรายการเป็นข้อ ๆ ในชั้นเรียนสะบาโต
3. ความรักฉันพี่น้องที่แท้จริงคืออะไร มีลักษณะและเหตุผลอย่างไร และจะแยกความแตกต่างระหว่างความรักฉันพี่น้องที่จริงและเท็จได้อย่างไร

